

อิทธิพลของการนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อ
ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาโดยมีพหุตัวแปรส่งผ่าน

นางสาวสุริษา ฐานวิสัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2556

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

EFFECTS OF PERFECTIONISM AND SUPPORT OF ADVISORS ON GRADUATE
STUDENTS' THESIS PROGRESS WITH MULTIPLE MEDIATORS

Miss Suricha Thanwisai

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Educational Research

Methodology

Department of Educational Research and Psychology

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2013

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

อิทธิพลของการนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุน
ของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำ
วิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาโดยมีพหุตัวแปรส่งผ่าน
นางสาวสุริษา ฐานวิสัย
วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา
รองศาสตราจารย์ ดร. อวยพร เรืองตระกูล

โดย

สาขาวิชา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์

.....คณบดีคณะครุศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. ชนิตา รักษ์พลเมือง)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ศาสตราจารย์ ดร. สุวิมล ว่องวานิช)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ดร. อวยพร เรืองตระกูล)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(ดร. อรุณา เจริญสุข)

.....
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สุริชา ฐานวิสัย : อิทธิพลของการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาโดยมีพหุตัวแปรส่งผ่าน . (EFFECTS OF PERFECTIONISM AND SUPPORT OF ADVISORS ON GRADUATE STUDENTS' THESIS PROGRESS WITH MULTIPLE MEDIATORS) อ . ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. ดร. อวยพร เรืองตระกูล, 145 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษา 2) ศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา 3) ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลอิทธิพลของการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยมีพหุตัวแปรส่งผ่านกับข้อมูลเชิงประจักษ์ 4) วิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดที่ได้รับอิทธิพลจากการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ตัวอย่างวิจัยคือ นิสิตปริญญาโท ชั้นปีที่ 2-4 หลักสูตรทำวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ จำนวน 415 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสองขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม ที่มีค่าความเที่ยงในแต่ละด้านอยู่ในช่วง 0.73-0.88 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติบรรยาย การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วยสถิติสำหรับตัวอย่างที่เป็นอิสระจากกัน และวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง (SEM) ด้วยโปรแกรม LISREL

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาผ่านการรับรู้ของนิสิตอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 และ 3.92 ตามลำดับ

2) การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 และ 4.03 ตามลำดับ ส่วนความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12

3) โมเดลอิทธิพลเชิงสาเหตุที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่า Chi-square=55.50, df=44, p=0.12, GFI=0.98, AGFI=0.96, RMR=0.02 และ RMSEA= 0.03 โดยตัวแปรในโมเดลอธิบายความแปรปรวนของความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ได้ร้อยละ 59.00 และ

4) การรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ มีบทบาทการส่งผ่านบางส่วนจากการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ภาควิชา วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ปีการศึกษา 2556

5583351827 : MAJOR EDUCATIONAL RESEARCH METHODOLOGY

KEYWORDS: PERFECTIONISM / ADVISOR'S SUPPORT / STRESS / THESIS PROGRESS / SELF-EFFICACY / ADVISOR

SURICHA THANWISAI: EFFECTS OF PERFECTIONISM AND SUPPORT OF ADVISORS ON GRADUATE STUDENTS' THESIS PROGRESS WITH MULTIPLE MEDIATORS. ADVISOR: ASSOC. PROF. AUYPORN RUENGTRAKUL, Ph.D., 145 pp.

The objectives of the research were 1) to study levels of perfectionism and support of advisors as perceived by graduate students; 2) to study levels of self-efficacy, stress and thesis progress on graduate students; 3) to validate the goodness of fit of a causal model of perfectionism and support of advisors on graduate students' thesis progress with multiple mediators; and 4) to analyze type of mediating effects of self-efficacy and stress affected by perfectionism and support of advisors on thesis progress. The samples were 415 Master's Degree student who studies in thesis program in Faculty of Education. The samples were selected by two-stage random sampling. The research instrument was a questionnaire with reliability coefficients between 0.73-0.88 for subsections. Data analyses were conducted by using descriptive statistics, t-test for independent samples, and LISREL to validate an of structural equation models.

The research findings were as follows:

1) The perfectionism and support of advisors' levels as graduate students perceive were at the high level with the means of 3.72 and 3.92.

2) The self-efficacy and thesis progress were at the high level with the means of 3.72 and 4.03. The stress from thesis processing was at the moderate level with the mean of 3.12.

3) The developed causal model was fit with the empirical data (Chi-square=55.50, df=44, p=0.12, GFI=0.98, AGFI=0.96, RMR=0.02 and RMSEA=0.03). The variables in the model explained 59.00% of thesis progress.

4) Self-efficacy and stress were the partial mediators affected by perfectionism and support of advisors on thesis progress.

Department: Educational Research and Psychology Student's Signature

Advisor's Signature

Field of Study: Educational Research
Methodology

Academic Year: 2013

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ด้วยความเมตตากรุณาและเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.อวยพร เรื่องตระกูล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่สละเวลาให้คำปรึกษาทั้ง ความรู้ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องในการทำวิทยานิพนธ์ และชี้แนะแนวทางที่มีคุณค่าในการ ปรับปรุงและพัฒนาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งที่อาจารย์ดูแล เอาใจใส่อย่างใกล้ชิดและเป็นแบบอย่างของครูที่ดีสำหรับผู้วิจัยในการประกอบวิชาชีพในอนาคต จึง ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ด้วยความเคารพยกย่องอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล ว่องวาณิช ประธานกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์และเป็นอาจารย์สอนในวิชาสัมมนาที่อาจารย์คอยดูแลเอาใจใส่ พยายามช่วยเหลือนิสิต ทุกคนด้วยความรักและห่วงใย อาจารย์ให้ความรู้เทคนิควิธีการ ข้อเสนอแนะและแนวทางที่เป็น ประโยชน์ในการสร้างสรรค์งานวิจัยเพื่อให้วิทยานิพนธ์ออกมามีคุณภาพ จึงขอขอบคุณอาจารย์เป็น อย่างยิ่ง ในความกรุณาเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน เป็นอย่างสูงที่ให้ความอนุเคราะห์ในการให้ข้อเสนอแนะคำแนะนำ ความช่วยเหลือต่างๆ ที่เป็น ประโยชน์ ขอบพระคุณอาจารย์ ดร.ณรัตน์ ศิริภาพ และอาจารย์ ดร.ชยุตม์ ภิรมย์สมบัติ ที่ให้ คำแนะนำความช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูลและการตรวจสอบไวยากรณ์ในวิทยานิพนธ์ให้มีความ ถูกต้องสมบูรณ์ และขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.อรอุมา เจริญสุข กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ให้ ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงวิทยานิพนธ์มา ณ ที่นี้

ขอขอบคุณพี่ๆ และเพื่อนๆ ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษาทุกคน ที่ช่วยเหลือเป็น อย่างดียิ่งในการให้คำปรึกษา และให้ความช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบคุณเพื่อนเก่าตอน เรียนปริญญาตรีและจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาทุกคนที่เป็นกำลังใจให้แกกัน เสริมสร้างรอยยิ้มให้ เกิดขึ้นในยามที่ผู้วิจัยท้อแท้หรือพบกับอุปสรรคปัญหา ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่จากมหาวิทยาลัยต่างๆ ที่ ให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลวิจัยเป็นอย่างดี และขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ ดร.วารณี ที่มี ความเมตตาให้ข้อมูลเกี่ยวกับแบบสอบถามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้มีพระคุณสูงสุดในชีวิต คือ พ่อทรงพล-แม่กนกพร ฐานวิสัย ที่ได้ให้ชีวิต เลี้ยงดูให้ลูกเติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่ดีและสมบูรณ์ที่สุด ให้การสนับสนุนทั้ง ด้านการศึกษาและการใช้ชีวิต สอนข้อคิดและเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต และเติมเต็มกำลังใจ ตลอดมา จนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จ ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามวิจัย.....	3
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	5
คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ตอนที่ 1 ปัจจัยของความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ และงานวิจัยเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์.....	7
ตอนที่ 2 แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา.....	11
ตอนที่ 3 แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับการนิยามความสมบูรณ์แบบ.....	16
ตอนที่ 4 แนวคิดทฤษฎี และการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	30
ตอนที่ 5 แนวคิดทฤษฎีสาเหตุและผลของความเครียด และการจัดการความเครียด.....	34
ตอนที่ 6 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	43
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	45
ประชากรและตัวอย่างวิจัย.....	45
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	60
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	62

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	64
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติพื้นฐาน	65
1.1 ค่าสถิติพื้นฐานภูมิหลังของตัวอย่างวิจัย.....	65
1.2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรในการวิจัย	67
1.3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรในการวิจัย จำแนกตามภูมิหลัง	74
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย.....	75
2.1 ผลการวิเคราะห์ระดับของตัวแปร	76
2.2 ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดล	79
2.3 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดล.....	83
2.4 ผลการวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเองและ ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์	86
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	90
สรุปผลการวิจัย	91
อภิปรายผลการวิจัย	93
ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	98
รายการอ้างอิง	101
ภาคผนวก.....	108
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	109
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	111
ภาคผนวก ค ตัวอย่างหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัย	117
ภาคผนวก ง ผลการวิเคราะห์โมเดลอิทธิพล ด้วยโปรแกรม LISREL.....	120
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	145

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 2.1 การสังเคราะห์องค์ประกอบการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	15
ตารางที่ 2.2 การสังเคราะห์องค์ประกอบการนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา.....	25
ตารางที่ 3.1 จำนวนนิสิตบัณฑิตศึกษาที่วางแผนไว้	46
ตารางที่ 3.2 ตัวอย่างคำถามเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์	50
ตารางที่ 3.3 ตารางกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการวัด และจำนวนข้อคำถามของแบบสอบถาม	51
ตารางที่ 3.4 ค่า IOC และสรุปข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ	52
ตารางที่ 3.5 ค่าความเที่ยง และค่าอำนาจจำแนกของตัวแปรแฝงและตัวบ่งชี้	54
ตารางที่ 3.6 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวบ่งชี้	57
ตารางที่ 3.7 ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัด	58
ตารางที่ 3.8 ผลการวิเคราะห์น้ำหนักองค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดตัวแปรในการวิจัย	58
ตารางที่ 3.9 อัตรากារตอบกลับแบบสอบถามจากการส่งครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2	61
ตารางที่ 3.10 ขั้นตอนและระยะเวลาในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	62
ตารางที่ 4.1 ความถี่ และร้อยละของตัวอย่างวิจัยจำแนกตามภูมิภาค.....	66
ตารางที่ 4.2 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อของตัวแปรการนิยามความ สมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา	67
ตารางที่ 4.3 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อของตัวแปรการสนับสนุน ของอาจารย์ที่ปรึกษา.....	69
ตารางที่ 4.4 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อของตัวแปรการรับรู้ ความสามารถของตนเอง	70
ตารางที่ 4.5 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อของตัวแปรความเครียดใน การทำวิทยานิพนธ์	72
ตารางที่ 4.6 ระดับ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อของตัวแปรความก้าวหน้าใน การทำวิทยานิพนธ์	73
ตารางที่ 4.7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรในการวิจัยเมื่อจำแนกตามภูมิภาค	74
ตารางที่ 4.8 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรในการวิจัย.....	79
ตารางที่ 4.9 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้.....	82
ตารางที่ 4.10 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และของตัวแปรแฝง	83
ตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์น้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรโมเดลการวิจัย	85
ตารางที่ 4.12 ค่าสถิติผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อมของโมเดล.....	87

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1 โมเดลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์.....	8
ภาพที่ 2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้ความสามารถ ในการทำ วิทยานิพนธ์ และความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์	10
ภาพที่ 2.3 การวัดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์.....	11
ภาพที่ 2.4 องค์ประกอบของการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	16
ภาพที่ 2.5 องค์ประกอบของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา.....	26
ภาพที่ 2.6 ความสัมพันธ์ของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา กับความก้าวหน้าใน การทำวิทยานิพนธ์	28
ภาพที่ 2.7 ความสัมพันธ์ของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ ความเครียด การรับรู้ความสามารถ ของ ตนเอง และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์.....	30
ภาพที่ 2.8 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยในการเกิดพฤติกรรม.....	31
ภาพที่ 2.9 องค์ประกอบของการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	34
ภาพที่ 2.10 องค์ประกอบของความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์	40
ภาพที่ 2.11 ความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ความเครียดและความก้าวหน้า ในการทำวิทยานิพนธ์	42
ภาพที่ 2.12 กรอบแนวคิดการวิจัย	44
ภาพที่ 3.1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ ของ อาจารย์ที่ปรึกษา.....	59
ภาพที่ 3.2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดการสนับสนุนของอาจารย์ที่ ปรึกษา	59
ภาพที่ 3.3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดการรับรู้ความสามารถของ ตนเอง	59
ภาพที่ 3.4 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดความเครียดในการทำ วิทยานิพนธ์.....	60
ภาพที่ 4.1 โมเดลอิทธิพลการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ที่ส่งผล ต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีพหุตัวแปรส่งผ่าน	84
ภาพที่ 4.2 บทบาทการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเอง	88
ภาพที่ 4.3 บทบาทการส่งผ่านของความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์.....	89

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพเพียบพร้อมทั้งความรู้ ความสามารถ สติปัญญา และคุณธรรมเพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า โดยเฉพาะการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ ทักษะในสาขาวิชา เฉพาะทางให้มีความชัดเจน ทำให้นิสิตบัณฑิตศึกษารู้จักแสวงหาความรู้ และจัดการความคิดได้อย่าง เป็นระบบ ตลอดจนสามารถสร้างสรรค์สิ่งใหม่ เชื่อมโยงและประยุกต์ใช้ศาสตร์วิชาที่ตนเชี่ยวชาญกับ การทำงานได้ ความต้องการเหล่านี้ต้องอาศัยปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้ความสามารถและ ลักษณะส่วนตัวของผู้เรียน หลักสูตรการเรียนการสอน ทรัพยากรในการค้นคว้าหาความรู้ และการ สนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (Pitchforth, Beames, Thomas, Falk, Farr, Gasson, Thamrin, & Mengersen, 2012; สมจิตร์ แก้วมณี, 2551; อรุณศรี พุ่มนวล) ที่นำพาผู้เรียนสำเร็จ การศึกษาและเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ

ปัจจุบันหลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่กำหนดให้ผู้เรียนได้มีการสร้าง องค์ความรู้ใหม่ได้ด้วยตนเอง และนำเสนอสิ่งที่ค้นพบจากกระบวนการเรียนรู้ในรูปแบบของการ ทำวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ (thesis) กระบวนการเรียนในช่วงเวลานี้จะเป็นการพัฒนาให้นิสิต บัณฑิตศึกษารู้จักการแสวงหาความรู้ เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และฝึกการแก้ไขปัญหา อย่างเป็นระบบ หลักสูตรที่กำหนดให้ทำวิทยานิพนธ์เป็นขั้นตอนที่นิสิตบัณฑิตศึกษา แผน ก หรือ แผนทำวิทยานิพนธ์ทุกคนต้องปฏิบัติเพื่อให้สำเร็จการศึกษา นอกจากปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วน บุคคลของผู้เรียน แหล่งทรัพยากรในการค้นคว้าหาความรู้ และปัจจัยด้านหลักสูตรการเรียนการสอน ที่จะช่วยส่งเสริมในความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์แล้ว ยังมีปัจจัยสนับสนุนสำคัญที่ส่งเสริมให้นิสิต บัณฑิตศึกษามีความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ในแต่ละขั้นตอน เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จขั้นสุดท้าย ของการศึกษา คือ ปัจจัยจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการให้คำปรึกษาและร่วมตัดสินใจ ในการทำงาน (Alaba & Olanrewaju, 2012; Dela Peña, Gersana, Tolod, & Absin, 2012)

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ พบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีปัญหาในการ ทำวิทยานิพนธ์หรือเรียนไม่จบตามกำหนดของหลักสูตรนั้นเป็นผลมาจากคุณภาพการให้คำปรึกษา และความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (Dela Peña et al., 2012) อาจารย์ ที่ปรึกษาที่ดีตามมาตรฐานหลักสูตรบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2548 ได้กล่าวถึง คุณสมบัติด้านความรู้ทาง วิชาการและและประสบการณ์ด้านการวิจัยในสาขาวิชาที่ให้ปรึกษาแก่นิสิตบัณฑิตศึกษาว่า ควรเป็น บุคคลที่มีความรู้ในศาสตร์ที่สอน สามารถให้คำปรึกษาในหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่นิสิตทำได้เป็นอย่างดี และมีความรู้ในวิธีวิทยาการวิจัย (อรุณศรี พุ่มนวล, 2552) นอกจากนี้มีงานวิจัยที่ศึกษาความต้องการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาในการได้รับบริการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ พบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาคาดหวัง ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาที่ดีควรมีเวลาให้คำแนะนำปรึกษา มีการติดตามเอาใจใส่กำกับดูแลความก้าวหน้า ในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตให้เป็นไปตามมาตรฐานอย่างมีคุณภาพตามระยะเวลา ที่กำหนด (Isamail, Abiddin, & Hassan, 2011) อีกทั้งควรมีความรู้ทางหลักจิตวิทยาในการสร้าง

แรงจูงใจให้บัณฑิตศึกษาเกิดความมุ่งมั่นพยายาม รักและชอบในสิ่งที่ทำ และมีการแสดงพฤติกรรมหรือคำพูดที่เป็นการส่งเสริมให้กำลังใจในยามที่นิสิตมีปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ (Lin & Hsu, 2013) เพื่อให้การเรียนรู้จากช่วงการทำวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตศึกษานั้น มีพัฒนาการทั้งด้านอารมณ์ สังคม ร่างกายและจิตใจ พร้อมทั้งจะพัฒนาตนให้เป็นนักวิชาการหรือนักวิจัยมืออาชีพ รวมทั้งเป็นแบบอย่างที่ดีแก่วิชาชีพนักวิจัยต่อไป

ความสำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษาในการให้การสนับสนุนและส่งเสริมการทำวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตศึกษา มีงานวิจัยศึกษาในประเด็นความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ที่มีอิทธิพลจากการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า ความก้าวหน้าในการเรียนและการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตที่มากขึ้นเป็นผลมาจากการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทั้งด้านเนื้อหาวิชา วิธีวิทยาการวิจัย และการเสริมพลังทางจิตใจ (Ho, 2010; Martinsuo & Turkulainen, 2011) อาจารย์ที่ปรึกษาที่มีเวลาในการให้คำปรึกษา เข้าใจลักษณะส่วนบุคคลของบัณฑิตศึกษาที่อยู่ในการดูแล และสามารถถ่ายทอดความรู้ในเนื้อหาวิชาแก่นิสิตได้ จะทำให้นิสิตเกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ที่สูงขึ้น โดยมีความเชื่อมั่นกล้าตัดสินใจเชื่อว่าตนเองมีศักยภาพเพียงพอในการทำวิทยานิพนธ์ ทำให้เกิดความมุ่งมั่นพยายามที่จะทำตามความคาดหวังของอาจารย์ส่งผลให้เกิดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มากขึ้น (Mhunpiew, 2013; Vinitwatanakhun, 2012) อีกทั้งอาจารย์ที่ปรึกษามีการสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์มากจะทำให้นิสิตบัณฑิตศึกษาเกิดความเครียดลดลง เนื่องจากถ้าบุคคลมีการรับรู้ว่ามี การสนับสนุนอย่างดีจากบุคคลอื่นจะทำให้รู้สึกมีกำลังใจทำให้ความเครียดลดลง (Ibrahim, Dilek, İlhan, & Yaprak, 2008) อย่างไรก็ตามมีงานวิจัยพบว่า นอกจากการสนับสนุนของอาจารย์ที่แสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าของผู้เรียนแล้ว ยังขึ้นอยู่กับลักษณะส่วนบุคคลของอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีมาตรฐานแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลด้วย (Pishghadam & Akhondpoor, 2011; Witcher, Alexander, Onwuegbuzie, Collins, & Witcher, 2007) ถ้าผู้เรียนมีการรับรู้ว่ามีมาตรฐานการทำงานที่สูง มีความเป็นระเบียบในการจัดการสิ่งต่างๆ และมาตรฐานของอาจารย์แตกต่างจากความสามารถในการปฏิบัติของนิสิตมาก จะทำให้นิสิตบัณฑิตศึกษาเกิดความกังวลในการปฏิบัติที่ถูกคาดหวังและพยายามทำให้ดีตามที่อาจารย์ที่ปรึกษาตั้งมาตรฐานไว้ (Dela Peña et al., 2012)

ความคาดหวังที่ต้องการให้ตนเองหรือผู้อื่นเกิดความเพียบพร้อมสมบูรณ์ทั้งผลงานและการปฏิบัติ โดยมุ่งมั่นที่จะไปถึงมาตรฐานเพื่อไม่ให้เกิดการตำหนิ และมีการประเมินผลการปฏิบัตินั้นอย่างเข้มงวด สอดคล้องกับพฤติกรรมนิยามความสมบูรณ์แบบ ตามแนวคิดของนักจิตวิทยาหลาย คน (เช่น Frost, Marten, Lahart, & Rosenblate, 1990; Hamacheck, 1987; Hewitt & Flett, 1991) กล่าวคือ บุคคลที่นิยามความสมบูรณ์แบบจะมีการกำหนดมาตรฐานให้กับตนเองและผู้อื่นสูง มีความเป็นระเบียบแบบแผน ลักษณะนี้ถือเป็นการนิยามความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสม (adaptive perfectionism) ถ้านิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ว่ามีมาตรฐานการนิยามความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสมที่ตั้งมาตรฐานไม่สูงเกินความสามารถของนิสิตมากเกินไป จะทำให้เกิดความมุ่งมั่นพยายามทำให้ได้ตามมาตรฐานนั้นส่งผลให้เกิดความก้าวหน้าที่มีแนวโน้มไปสู่ความสำเร็จมากขึ้น (Fletcher, Shim, & Wang, 2012; Shih, 2013) แต่ถ้านิสิตเกิดการรับรู้การนิยามความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสม (maladaptive perfectionism) จากอาจารย์ที่ปรึกษาที่ตั้งมาตรฐานสูงเกินกว่าที่นิสิตบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติตามได้ก็จะทำให้รู้สึกเกิดความเครียด และนำไปสู่ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ที่ลดลง (Liu & Lu, 2011)

ผลการวิจัยที่ผ่านมา แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์เป็นอย่างมากเพราะกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ทุกขั้นตอนต้องผ่านการพิจารณาเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อประเมินคุณภาพงาน ทำให้มีการศึกษาเกี่ยวกับการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษากับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ และมีการศึกษาเรื่องการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของผู้เรียนกับตัวแปรทางจิตวิทยาต่างๆ เช่น ความเครียด การรับรู้ความสามารถของตนเอง ทำให้เห็นว่า การสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งด้านความรู้วิชาการและด้านจิตใจจะส่งผลให้นิสิตบัณฑิตศึกษาเกิดการรับรู้ความสามารถในการทำวิทยานิพนธ์ของตนเองส่งผลต่อความเครียดทางลบแล้วนำไปสู่ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ และการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบก็ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์โดยผ่านความเครียดและการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งผลสัมฤทธิ์ที่ใช้วัดจะแตกต่างกันตามบริบทของการวิจัย

จากการศึกษาผู้วิจัยยังไม่พบงานวิจัยใดที่ศึกษาอิทธิพลของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาพร้อมกัน อีกทั้งยังมีตัวแปรที่กล่าวถึงร่วมกัน ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความเครียด จึงทำให้เกิดประเด็นปัญหาว่าการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์อย่างไร และการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดจะเป็นตัวแปรส่งผ่านที่จะทำให้เกิดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ในลักษณะใด ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาอิทธิพลของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตศึกษา โดยมีการตัวแปรส่งผ่านเป็นการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ เพื่อเป็นแนวทางให้กับอาจารย์ที่ปรึกษาในการให้ข้อเสนอแนะ และคำปรึกษานิสิตบัณฑิตศึกษาที่กำลังทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

คำถามวิจัย

1. ระดับการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเป็นอย่างไร
2. นิสิตบัณฑิตศึกษามี การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ระดับใด และอย่างไร
3. อิทธิพลของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาโดยมีพหุตัวแปรส่งผ่าน มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ อย่างไร
4. การรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดมีลักษณะการส่งผ่านจากอิทธิพลระหว่างการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ในลักษณะใด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษา
2. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา
3. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลอิทธิพลของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยมีพหุตัวแปรส่งผ่านกับข้อมูลเชิงประจักษ์
4. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดที่ได้รับอิทธิพลจากการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์จากปัจจัยของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของบัณฑิตศึกษาเท่านั้น ไม่ได้มีการศึกษาตัวแปรปัจจัยจากนิสิตบัณฑิตศึกษาโดยตรง

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ระดับปริญญาโท ชั้นปีที่ 2-4 หลักสูตรทำวิทยานิพนธ์ (แผน ก) และอยู่ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ จาก 12 มหาวิทยาลัย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

การศึกษาความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์วัดจากจำนวนผลงานที่เสร็จตามขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์ (Varney, 2010) และการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่ามีงานวิจัยหลายงานที่กล่าวถึงปัจจัยจากอาจารย์ที่ปรึกษาในด้านการสนับสนุนทั้งด้านความรู้ทางวิชาการและการสนับสนุนทางด้านจิตใจให้กับบัณฑิตศึกษา ดังนั้นการศึกษาปัจจัยจากอาจารย์ที่ปรึกษาในงานวิจัยครั้งนี้จึงศึกษาจากลักษณะและพฤติกรรมของอาจารย์ที่ปรึกษา 2 ประเด็น คือ การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิต โดยการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ผู้วิจัยสังเคราะห์ขึ้นประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ การสร้างแรงจูงใจ การเอาใจใส่ และการส่งเสริมกำลังใจ สำหรับการนิยมนิยมความสมบูรณ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษากิจการวิจัยนี้ได้ศึกษาตามแนวคิดของ Slaney (Slaney, Rice, Mobley, Trippi, & Ashby, 2001) ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ คือ ความมีมาตรฐาน ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต และความมีระเบียบแบบแผน

ตัวแปรส่งผ่านที่ศึกษาในการวิจัยนี้ คือ ความเครียดและการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์วัดจาก 3 ตัวบ่งชี้ คือ สุขภาพร่างกาย อารมณ์และจิตใจ และ

พฤติกรรม โดยการรายงานตนเอง (self-report) ถึงการเปลี่ยนแปลงทั้งสามด้านในช่วงเวลาการทำวิทยานิพนธ์ สำหรับการรับรู้ความสามารถของตนเองการประยุกต์ใช้วิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองของครูตามแนวคิดของ Bandura (Bandura, 1986) ให้สอดคล้องกับการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยวัดจาก 3 ตัวบ่งชี้ คือ ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ และความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล

ข้อตกลงเบื้องต้น

จำนวนปีที่ศึกษาไม่มีผลต่อการวิจัย เนื่องจากหลักสูตรในการเรียนปริญญาโทของคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์แต่ละมหาวิทยาลัยมีกำหนดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์และการส่งโครงร่างเพื่อพิจารณาอนุมัติแตกต่างกัน โดยหลักสูตรส่วนใหญ่จะกำหนดให้เริ่มทำวิทยานิพนธ์ในภาคการศึกษาที่ 3-5 คือชั้นปีที่ 2 หรือ 3

คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย

อาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง อาจารย์ที่เป็นหลักในการทำหน้าที่ให้คำปรึกษา แนะนำ และดูแลนิสิตบัณฑิตศึกษาที่อยู่ในความรับผิดชอบในการทำวิทยานิพนธ์

การนิยมนิยมแบบของอาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง การรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเกี่ยวกับการทำงานของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีมาตรฐาน ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต และความมีระเบียบแบบแผนในการให้คำปรึกษาและตรวจผลงานวิทยานิพนธ์ โดยพิจารณาจากพฤติกรรมการให้คำปรึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ และการตรวจผลการปฏิบัติงานของนิสิต

การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง การรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเกี่ยวกับการได้รับความช่วยเหลือและการให้คำแนะนำปรึกษาที่มีการให้ความรู้/เทคนิควิธีการในการทำวิทยานิพนธ์ มีการสร้างแรงจูงใจ เอาใจใส่ติดตามงาน และมีการส่งเสริมกำลังใจในการดำเนินการทำงานจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ หมายถึง พัฒนาการในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาที่เป็นไปตามลำดับขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์ในระยะเวลาที่หลักสูตรและตนเองวางแผนไว้

พหุตัวแปรส่งผ่าน หมายถึง ตัวแปรที่ได้รับอิทธิพลจากการนิยมนิยมแบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์

การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อมั่นของนิสิตบัณฑิตศึกษาในความสามารถที่จะเรียนรู้ หรือปฏิบัติงานหรือกิจกรรมตามความสามารถของตนเองเพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์สำเร็จบรรลุตามเป้าหมาย

ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงหรือการตอบสนองของร่างกาย อารมณ์และจิตใจ และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีความกดดันหรือวิตกกังวลในช่วงระยะเวลาที่ทำวิทยานิพนธ์

ประโยชน์ที่ได้รับ

ประโยชน์เชิงวิชาการ

1. ได้สารสนเทศเกี่ยวกับระดับการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิต แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ที่ปรึกษามีความสำคัญในความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตมาก ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลในการปรับปรุงและพัฒนาตนเองของอาจารย์ที่ปรึกษาในการปฏิบัติหน้าที่ให้คำปรึกษาให้มีคุณภาพมากขึ้น

2. ได้สารสนเทศเกี่ยวกับระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียดและความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา ซึ่งผลการวิจัยในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่านอกจากอาจารย์ที่ปรึกษาจะเป็นปัจจัยสำคัญของความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์แล้ว ปัจจัยด้านนิสิตเองยังเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การดำเนินการทุกขั้นตอนประสบความสำเร็จ และสะท้อนให้เห็นว่าระดับความเครียดของนิสิตแต่ละคนมีความแตกต่างกันแม้จะได้รับการสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษาในระดับใกล้เคียงกัน

3. ได้องค์ความรู้จากโมเดลอิทธิพลเชิงสาเหตุเกี่ยวกับปัจจัยด้านการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ที่ส่งผลต่อลักษณะพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาจากความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ เพื่อใช้ต่อยอดเป็นแนวทางในการศึกษาปัจจัยอื่นๆเกี่ยวกับความสำเร็จในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

ประโยชน์ในการนำไปใช้

1. ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาและสำนักงานการอุดมศึกษา (สกอ.) มีสารสนเทศเกี่ยวกับระดับการสนับสนุนและการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อนำไปใช้วางแผนในการพัฒนาคณาจารย์ให้คำปรึกษาแก่นิสิตบัณฑิตศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาและคณาจารย์ มีสารสนเทศเกี่ยวกับระดับการรับรู้ความสามารถ ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา เพื่อนำไปใช้วางแผนส่งเสริมให้นิสิตเกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองให้สูงขึ้น และหามาตรการลดความเครียดของนิสิตในการทำวิทยานิพนธ์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ โดยค้นคว้าจากหนังสือ บทความ เอกสารงานวิจัยจากทั้งในและต่างประเทศ และได้สรุปรวบรวมข้อมูลที่เป็นสาระสำคัญต่องานวิจัย โดยแบ่งการนำเสนอเป็น 6 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ปัจจัยของความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ และงานวิจัยเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ตอนที่ 2 แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ตอนที่ 3 แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ ตอนที่ 4 แนวคิดทฤษฎี และการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ตอนที่ 5 แนวคิดทฤษฎี สาเหตุและผลของความเครียด และการจัดการความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ และตอนที่ 6 กรอบแนวคิดการวิจัย โดยมีรายละเอียดแต่ละตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยของความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ และงานวิจัยเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

การนำเสนอสาระในตอนนี้ แบ่งการนำเสนอเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ 1) ปัจจัยของความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ และ 2) งานวิจัยเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

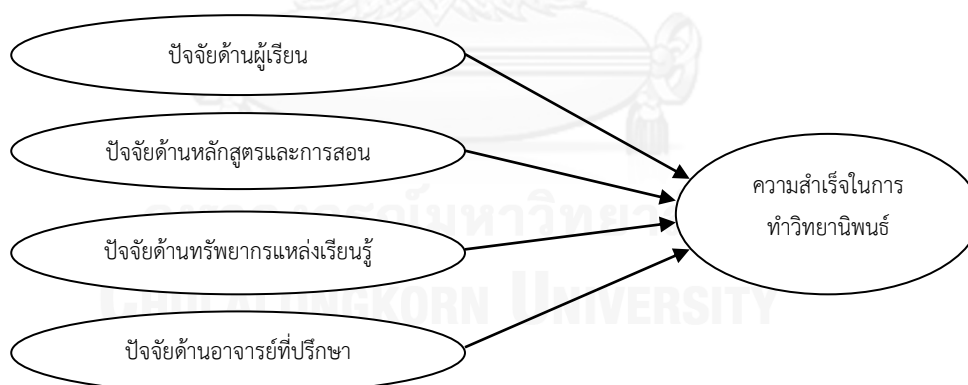
1.1 ปัจจัยของความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์

วิทยานิพนธ์เป็นเอกสารทางวิชาการที่นิสิตบัณฑิตศึกษา แผน ก หรือหลักสูตรทำวิทยานิพนธ์ เรียบเรียงขึ้น โดยมีขั้นตอนหรือกระบวนการในการดำเนินการที่ชัดเจน อย่างมีระเบียบแบบแผน วิทยานิพนธ์มีความสำคัญต่อการศึกษาดำเนินการตามโครงสร้างหลักสูตร เกิดการสร้างองค์ความรู้ทางวิชาการ และวิชาชีพ เป็นหลักฐานแสดงความสามารถของผู้ทำวิทยานิพนธ์ และเป็นส่วนสำคัญในการสำเร็จ การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา (ธิดาพร ประทุมวี, 2552) จากความสำคัญของการทำวิทยานิพนธ์ จึงทำให้นักวิจัยศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาหลาย งานวิจัยซึ่งส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในแต่ละบริบทของมหาวิทยาลัย

ปัจจัยในการทำวิทยานิพนธ์ คือสิ่งที่ส่งเสริมหรือสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาให้สำเร็จ (ธิดาพร ประทุมวี, 2552) จากงานวิจัยของ Ho (2010) ได้ศึกษา ถึงสิ่งที่ส่งเสริมและขัดขวางความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตปริญญาโทและปริญญาเอก ในกลุ่มที่อยู่ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ และกลุ่มที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาโดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า สิ่งที่ส่งเสริมความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ที่นิสิตมีความเห็นด้วยตรงกันร้อยละ 50 ขึ้นไป ได้แก่ คุณภาพหรือความสามารถของนิสิตเอง การสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษา ครอบครัว และเพื่อน ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลการเรียนรู้ และบรรยากาศที่สนับสนุนและกระตุ้นในการทำ วิทยานิพนธ์ และคุณภาพหรือความสามารถในการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์จากอาจารย์ที่ปรึกษา และสิ่งที่ขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคของความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ อุปสรรคจากขั้นตอน

การดำเนินการวิจัย การขาดความเข้าใจในวิธีการเขียนวิทยานิพนธ์ ลักษณะส่วนบุคคลของนิสิต และลักษณะส่วนบุคคลของอาจารย์ที่ปรึกษา นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยในประเทศไทยที่ศึกษาปัจจัยและสภาพปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา พบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษามีความคิดเห็นร่วมกันในเรื่องคุณลักษณะส่วนตัวของนักศึกษา ที่ต้องมีการวางแผนการทำวิทยานิพนธ์และบริหารเวลาในการทำให้เหมาะสม ความรู้ความเชี่ยวชาญของอาจารย์ที่ปรึกษาในหัวข้อที่นิสิตทำและมีความรู้ในทุกๆขั้นตอนของการทำวิจัย รวมถึงมีเวลาให้คำปรึกษา อีกทั้งการเรียนการสอนที่ควรเน้นให้มีการประยุกต์ใช้ในการทำวิจัยได้ และสุดท้ายคือการบริการทรัพยากรในการค้นคว้าหาเอกสารงานวิจัยในการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ (ธิดาพร ประทุมวี, 2552; สมจิตร แก้วมณี, 2551; อรุณศรี พุ่มนวล, 2552)

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์แล้ว ทำให้ผู้วิจัยสังเคราะห์พบปัจจัยที่สำคัญทั้งสิ้น 4 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยด้านผู้เรียนที่ต้องมีความรู้ความสามารถเพียงพอในเรื่องที่ทำ รู้จักแสวงหาใฝ่เรียนรู้สิ่งใหม่ๆอยู่เสมอ และมีการบริหารจัดการตนเองอย่างมีระบบ เช่น บริหารเวลา วางแผนการทำงานอย่างเป็นระบบ 2) ปัจจัยด้านหลักสูตรและการสอน ที่มีการถ่ายทอดความรู้ทักษะที่เกี่ยวข้องในการวิจัยที่สามารถนำไปปฏิบัติจริงในการวิจัย 3) ปัจจัยด้านการบริการทรัพยากรการเรียนรู้ ที่ทางมหาวิทยาลัยควรมีการจัดสรรคอมพิวเตอร์หรือหนังสือ งานวิจัยในห้องสมุดอย่างเพียงพอและมีความทันสมัยอยู่เสมอ และ 4) ปัจจัยด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ต้องมีเวลาให้คำปรึกษา มีความรู้ในเนื้อหาวิชาและวิธีวิทยาการวิจัย และมีความเข้าใจเกี่ยวกับจิตวิทยาในการให้คำปรึกษา จากปัจจัยทั้งสี่ด้านทำให้สามารถสรุปเป็นโมเดลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ได้ดังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 โมเดลปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

เนื่องจากปัจจัยของความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว ทำให้มีงานวิจัยต่างประเทศได้ศึกษาละเอียดย่อยลงไปถึงช่วงขั้นตอนก่อนและระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ โดยช่วงก่อนทำวิทยานิพนธ์คือช่วงระยะเวลาที่นิสิตบัณฑิตศึกษามีการเรียนจากคณาจารย์ในวิชาต่างๆที่เรียกว่า coursework เพื่อให้ได้ความรู้และทักษะที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในการทำวิจัย และช่วงระหว่างทำวิทยานิพนธ์คือช่วงระยะเวลาที่นิสิตเริ่มจากการศึกษาค้นคว้าเอกสารในประเด็นที่สนใจ ตั้งคำถามวิจัย

และกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัย จนถึงเขียนสรุป อภิปรายข้อเสนอแนะ และสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ (Harsch, 2008; ดุจเดือน อิมโพธิ์, 2538 อ้างถึงใน ธิดาพร ประทุมวิ, 2553) ซึ่งกระบวนการดังกล่าว ถ้านิสิตมีการดำเนินการสำเร็จตามลำดับขั้นตอนจะเรียกว่า ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์นี้ จะเป็นส่วนหนึ่งที่น่าไปสู่ความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยขอนำเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ 1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ และ 2) การวัดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ มีรายละเอียดดังนี้

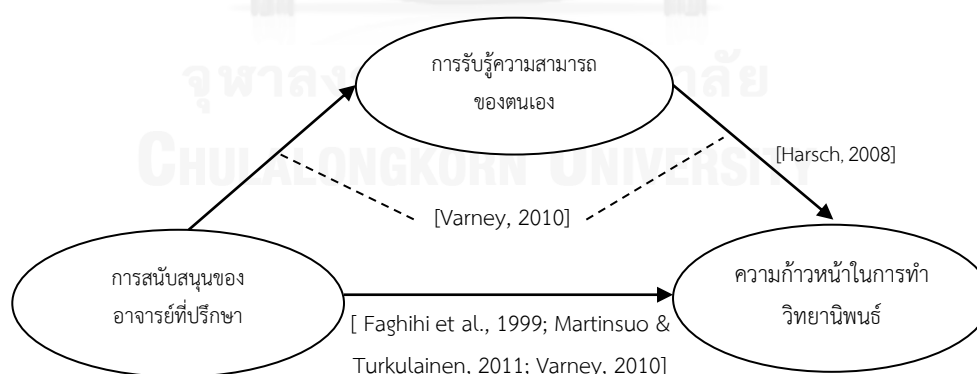
1.2.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์เป็นความสำเร็จในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ ทำให้งานวิจัยส่วนใหญ่มุ่งศึกษาถึงปัจจัยด้านบุคคลที่มีส่วนสำคัญที่จะขับเคลื่อนความก้าวหน้านี้ นั่นคือ นิสิตและอาจารย์ที่ปรึกษา งานวิจัยที่ผ่านมาของ Faghihi, Rakow และ Ethington (1999) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ (dissertation progress) ของนิสิตปริญญาเอก กับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ (research self-efficacy) ที่วัดจากการเตรียมตัวในการวิจัย (research preparation/ research training) สภาพแวดล้อมการวิจัย (research environment) การมีส่วนร่วมในงานวิจัยกับอาจารย์ที่ปรึกษา (research involvement) และความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตและตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ เพศ อายุ สถานะทางการเงิน และจำนวนปีที่ศึกษา พบว่าตัวแปรภูมิหลังไม่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ แต่การรับรู้ความสามารถของตนในการทำวิทยานิพนธ์ ในองค์ประกอบการเตรียมตัวในการวิจัยและความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตส่งผลทางบวกต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ แสดงว่าการที่นิสิตได้ร่วมงานกับอาจารย์ที่ปรึกษาและมีปฏิสัมพันธ์อันดีต่อกัน อาจารย์มีการช่วยเหลือและส่งเสริมนิสิตอย่างถูกต้องเหมาะสม จะทำให้เกิดความก้าวหน้าที่น่าไปสู่ความสำเร็จมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Martinsuo และ Turkulainen (2011) ที่ศึกษาอิทธิพลของความยึดมั่นผูกพันของนิสิต (commitment) 3 ด้าน ได้แก่ ความยึดมั่นในเป้าหมาย ความยึดมั่นในเวลา และความยึดมั่นในแผน และการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ครอบครัวและเพื่อนที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์และมีตัวแปรควบคุมเป็นเพศ อายุ มหาวิทยาลัย และจำนวนปีที่ศึกษา พบว่า การสนับสนุนจากผู้อื่น ส่งผลต่อความก้าวหน้ามากกว่าความยึดมั่นผูกพันของนิสิต เมื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ก็พบว่าความยึดมั่นในเวลาของนิสิตและการสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษา ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มากที่สุด ($B=3.72$)

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ Varney (2010) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์กับปัจจัยที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าและการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ โดยตัวอย่างวิจัยที่เป็นนิสิตปริญญาเอก 2 กลุ่ม โดยกลุ่มแรกเป็นนิสิตที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นแล้ว และกลุ่มที่สองเป็นนิสิตที่กำลังทำวิทยานิพนธ์ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตกลุ่มแรกมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำวิทยานิพนธ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ในระดับสูง ขณะที่นิสิตที่กำลังอยู่ในช่วงทำวิทยานิพนธ์การรับรู้ความสามารถของตนเองไม่สัมพันธ์กับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ แต่ในภาพรวมการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำวิทยานิพนธ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ในระดับปานกลาง

และปัจจัยจากการให้คำปรึกษาก็มีความสัมพันธ์กับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์สำหรับกลุ่มของนิสิตที่อยู่ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ในระดับสูง เมื่อศึกษาปัจจัยและการรับรู้ความสามารถร่วมกันแล้ว พบว่า นิสิตที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จแล้วถ้ามีการรับรู้ปัจจัยการสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษามาก จะมีการรับรู้ความสามารถในการทำวิทยานิพนธ์มากและทำให้เกิดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์เพิ่มขึ้น และงานวิจัยของ Harsch (2008) ได้ศึกษาความสำเร็จในการศึกษากับนิสิตปริญญาเอกทั้งที่กำลังศึกษาอยู่และสำเร็จการศึกษาแล้ว เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของความสำเร็จในการศึกษากับทฤษฎีปัญญาสังคม ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง การเชื่อในอำนาจแห่งตน และการรับรู้ความด้อยค่าของตนเอง และศึกษาความสัมพันธ์กับภูมิหลัง ได้แก่ การสนับสนุนทางอารมณ์ สถานะทางการเงิน ลักษณะความต้องการ ความพึงพอใจในการทำวิทยานิพนธ์ และระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่าตัวแปรภูมิหลังสามารถอธิบายความแปรปรวนของความสำเร็จในการศึกษาได้ร้อยละ 35 ส่วนการรับรู้ความสามารถของตนเองและการรับรู้ความด้อยค่าของตนเองอธิบายได้ร้อยละ 7 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของการรับรู้ความสามารถของตนเองกับความสำเร็จในการศึกษา พบว่า ถ้านิสิตมีการรับรู้ความสามารถของตนเองและเชื่อในอำนาจของตนเองสูงจะทำให้จบการศึกษาได้เร็วขึ้น อีกทั้งนิสิตที่สำเร็จการศึกษาแล้วจะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่านิสิตที่ยังไม่สำเร็จการศึกษา

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์ประเด็นที่เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ได้ 2 ประเด็น คือ ประเด็นแรก การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลให้เกิดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์สำหรับนิสิตที่อยู่ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ (Faghihi et al., 1999; Martinsuo & Turkulainen, 2011; Varney, 2010) และประเด็นที่สองการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จแล้วส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ (Harsch, 2008) ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา (Varney, 2010) รายละเอียดดังภาพ 2.2

ภาพที่ 2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้ความสามารถในการทำวิทยานิพนธ์ และความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์

1.2.2 การวัดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์ พบว่าในประเทศไทยส่วนใหญ่จะศึกษาเพียงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ แต่ยังไม่มีการศึกษาในส่วนของความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ แต่งานวิจัยของต่างประเทศมีการศึกษาเฉพาะในเรื่องความก้าวหน้าของการทำวิทยานิพนธ์โดยวัดจากปริมาณงานที่นิสิตทำเสร็จตามขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์ (Varney, 2010) ดังนั้นงานวิจัยครั้งนี้จึงนำแนวทางการวัดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์จาก จำนวนผลงานที่เสร็จตามขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นกระบวนการที่นิสิตดำเนินการวิจัย ได้แก่ การกำหนดประเด็นวิจัย การทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การกำหนดคำถามวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัย การสอบหัวข้อวิทยานิพนธ์ การเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์ การสอบโครงร่างวิทยานิพนธ์ การสร้างเครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การเขียนผลการวิเคราะห์ข้อมูล การเขียนสรุปผลการวิจัย การเขียนอภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ การส่งบทความให้กับบัณฑิตวิทยาลัย การสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ และการส่งวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ให้กับบัณฑิตวิทยาลัย โดยการเปรียบเทียบระหว่างกระบวนการที่ทำไปแล้วกับแผนการดำเนินงานที่วางไว้ ดังภาพที่ 2.3

ภาพที่ 2.3 การวัดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ผลการศึกษาเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ทำให้พบว่บทบาทจากอาจารย์ที่ปรึกษาและบทบาทของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดความสำเร็จในการเรียนระดับบัณฑิตศึกษา มีงานวิจัยทั้งไทยและต่างประเทศที่ศึกษาเฉพาะเจาะจงไปยังปัจจัยในแต่ละด้าน ดังนั้นผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา และการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา ในตอนที่ 2 และ 3 ในลำดับต่อไป

ตอนที่ 2 แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา

การนำเสนอสาระในตอนนี้ แบ่งการนำเสนอเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ 1) แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคม 2) ความหมายและองค์ประกอบของการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา และ 3) งานวิจัยเกี่ยวกับการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคม

ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา นอกจากปัจจัยจากตนเองที่ต้องมีความขยันมุ่งมั่นพยายามแสวงหาความรู้เพื่อนำมาปรับใช้กับงานของตนเองแล้ว การได้รับสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลรอบข้างโดยเฉพาะอาจารย์ที่ปรึกษาถือเป็นสิ่งจำเป็น (Martinsuo &

Turkulainen, 2011) เพราะจะช่วยให้นิสัยบัณฑิตศึกษามีแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสมในการดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาจากแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคม (social support) ดังการนำเสนอใน 2 ประเด็นต่อไปนี้

2.1.1 ความหมายของการสนับสนุนทางสังคม

การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การได้รับแรงส่งเสริมหรือความช่วยเหลือในด้านข้อมูล ข่าวสาร วัตถุประสงค์ของ หรือทางด้านจิตใจจากการติดต่อสื่อสารกันระหว่างบุคคลหรือกลุ่มคน และเป็นผลให้ผู้รับการสนับสนุนนั้นมีพฤติกรรมเป็นไปตามที่ตนเองต้องการ (House, 1985) เป็นแรงผลักดันที่จะทำให้ผู้รับบรรลุตามเป้าหมายที่ตนเองต้องการ ซึ่งผู้ที่ให้การสนับสนุนอาจเป็นบุคคลในครอบครัว เพื่อน ครู เป็นต้น (capplan, 1976: 39-42) นอกจากการได้รับความช่วยเหลือทางวัตถุ และความมั่นคงทางจิตใจแล้ว การสนับสนุนทางสังคมยังหมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น มีความมั่นคงปลอดภัย ได้รับความเสมอภาคทางสังคม รู้สึกว่าตนเองได้ถูกยอมรับความสามารถและได้เป็นส่วนหนึ่งของผู้อื่น (Pilisuk, 1982: 20; Weiss อ้างถึงใน ซาลินี สุริยนเปล่งแสง, 2547) ในทางการแพทย์ การสนับสนุนทางสังคม คือ การที่มีบุคคลคอยช่วยเหลือเมื่อประสบปัญหาหรือวิกฤต เข้าใจในปัญหาที่ตนเผชิญหน้าอยู่ และมองภาพลักษณะต่อตนเองในเชิงบวก (Hauenstein, 2004) การช่วยเหลือนั้นจะดำเนินการโดยการติดต่อสื่อสารหรือให้ข้อมูลข่าวสารที่ทำให้บุคคลรู้สึกว่ามีคนคอยห่วงใย ให้ความรัก ยกย่อง และรู้สึกว่ามีคุณค่า (Barbara, 1990) Malecki และ Demaray (2002) กล่าวว่าไว้ว่าการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง สนับสนุนเฉพาะพิเศษตามความต้องการของบุคคล เพื่อส่งเสริมหน้าที่ของบุคคลให้สมบูรณ์ ซึ่งการสนับสนุนนั้นก็ยังมีหลายรูปแบบ เช่น การสนับสนุนด้านข้อมูล ข่าวสาร และการสนับสนุนด้านการประเมิน (การให้ข้อมูลป้อนกลับ) (Tardy, 1985 อ้างถึงใน อมราพร สุรการ, 2555) ข้อมูลนี้สอดคล้องกับการศึกษาของดวงเดือน พันธุมนาวิณ (2552) ที่แบ่งการสนับสนุนทางสังคมเป็น 3 ด้าน ได้แก่ การสนับสนุนทางอารมณ์ การสนับสนุนทางข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุนด้านวัตถุ

สรุปได้ว่า การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่บุคคลนั้นกำหนดไว้ ซึ่งทำให้บุคคลเกิดการรับรู้ว่ามีคุณค่า และได้รับการยอมรับจากบุคคลรอบข้างด้วยความรักความห่วงใย ส่งผลให้มีพฤติกรรมการปรับตัวที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

2.2.2 ประเภทของการสนับสนุนทางสังคม

นักวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ได้แบ่งประเภทของพฤติกรรมในการให้การสนับสนุนทางสังคมเป็น 4 ประเภท (House, 1985 อ้างถึงใน Babara, 1985: 66) คือ

1) การสนับสนุนทางอารมณ์ (emotional support) เช่น การให้ความพอใจ การยอมรับนับถือ การแสดงถึงความห่วงใย

2) สนับสนุนด้านการให้การประเมินผล (appraisal support) เช่น การให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) การเห็นพ้องหรือให้รับรอง (Affirmation) ผลการปฏิบัติ หรือการบอกให้ทราบถึงผลดีที่ผู้รับได้ปฏิบัติพฤติกรรมนั้น

3) การให้การสนับสนุนทางด้านข้อมูลข่าวสาร (information support) เช่น การให้คำแนะนำ (suggestion) การตักเตือน การให้คำปรึกษา (advice) และการให้ข่าวสารรูปแบบต่างๆ

4) การให้การสนับสนุนทางด้านเครื่องมือ (instrumental support) เช่น แรงงาน เงิน เวลา เป็นต้น

หลักการที่สำคัญของแรงสนับสนุนทางสังคม ประกอบด้วย 1) ต้องมีการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ให้และผู้รับแรงสนับสนุน 2) ลักษณะของการติดต่อสัมพันธ์นั้นจะต้องประกอบด้วยข้อมูลข่าวสารที่ทำให้ผู้รับเชื่อว่ามีใจใส่ใจ และมีความรักความหวังดีในสังคมอย่างจริงจัง ข้อมูลข่าวสารที่มีลักษณะทำให้ผู้รับรู้สึกว่าคุณค่าและเป็นที่ยอมรับในสังคม และข้อมูลข่าวสารที่มีลักษณะทำให้ผู้รับเชื่อว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและมีประโยชน์แก่สังคม 3) ปัจจัยนำเข้าของการสนับสนุนทางสังคมอาจอยู่ในรูปของข้อมูลข่าวสาร วัสดุสิ่งของ หรือด้านจิตใจ จะต้องช่วยให้ผู้รับได้บรรลุถึงจุดหมายที่เขาต้องการ

จากการศึกษาแนวคิดของการสนับสนุนทางสังคมตามที่กล่าวมานั้น จะพบว่าการสนับสนุนทางสังคมเป็นการสนับสนุนทั้งด้านนามธรรม เช่น ความรู้สึก อารมณ์ แรงจูงใจ เป็นต้น ที่ทำให้บุคคลรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และรับรู้ว่าคุณค่าในสายตาของบุคคลอื่นๆ ที่ให้ความสำคัญกับตนเอง และยังมีด้านรูปธรรมในรูปแบบการช่วยเหลือ เช่น การให้แหล่งข้อมูลช่วยในการตัดสินใจ การให้วัสดุสิ่งของเพื่อให้บุคคลนำไปใช้แก้ไขปัญหาของตนเอง นอกจากนี้ยังพบว่าแหล่งของการสนับสนุนทางสังคมนั้นมาจากหลายแหล่ง ซึ่งเป็นแหล่งเครือข่ายทางสังคมของบุคคลนั่นเอง

2.2 ความหมายของการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา

จากการศึกษาแนวคิดของการสนับสนุนทางสังคมที่มีพื้นฐานทางทฤษฎีมาจากความรู้ทางด้านสังคมจิตวิทยาที่กล่าวว่า การตัดสินใจส่วนใหญ่ของคนนั้นขึ้นกับอิทธิพลของบุคคลที่มีความสำคัญเหนือกว่าตัวเราอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นงานวิจัยครั้งนี้ที่ศึกษาบริบททางการเรียนระดับบัณฑิตศึกษา อิทธิพลจากแหล่งการสนับสนุนทางสังคมในการเรียนที่สำคัญสำหรับนิสิตบัณฑิตศึกษา แผนกทำวิทยานิพนธ์คือ การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคมไม่พบที่เฉพาะเจาะจงไปยังอาจารย์ที่ปรึกษา มีเพียงคำจำกัดความเกี่ยวกับการสนับสนุนของครู Brewter และ Brown (2004) ได้อธิบายว่า การสนับสนุนของครู หมายถึง การที่ครูรับฟัง ให้กำลังใจ และยอมรับในตัวนักเรียน ซึ่งการสนับสนุนจะส่งผลกระทบต่อองค์ประกอบด้านความรู้สึกรู้สึกของผู้เรียน การปรับตัวทางด้านอารมณ์ ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ ลดภาวะซึมเศร้า และเพิ่มการรับรู้คุณค่าในตนเอง (Rueger, Maecki, & Demaray, 2010)

จากแนวคิดเกี่ยวกับการสนับสนุนของครู ผู้วิจัยเห็นว่าลักษณะของครูที่ดีจะเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ จึงดำเนินการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับลักษณะ บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ดี เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มีงานวิจัยได้อธิบายถึงลักษณะการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการให้คำปรึกษาว่า นิสิตกับอาจารย์ต้องมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันโดยนิสิตมีการเข้าพบเพื่อขอคำแนะนำ หรือรายงานผลการปฏิบัติของตนเองกับอาจารย์อย่างสม่ำเสมอ (Parsons, 2003) ในขณะที่อาจารย์ที่ปรึกษาก็ต้องมีเวลาในการให้นิสิตเข้าพบเพื่อขอคำแนะนำปรึกษด้วย นอกจากนี้การมีเวลาให้แล้วความรู้ด้านวิชาการของอาจารย์ก็เป็นสิ่งสำคัญ การมี

ข้อมูลเชิงลึกและหลายหลากสำหรับนิสิตจะทำให้วิทยานิพนธ์ดำเนินไปจนประสบผลสำเร็จ (Dela Peña, Gersana, Tolod & Absin, 2012) และถ้ามีการเสริมแรงให้กำลังใจ จะทำให้นิสิตเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ทำให้เกิดความก้าวหน้าในการศึกษาเพิ่มขึ้น (Widhall, 2003)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีจากส่งเสริมและช่วยเหลือนิสิตในการดูแลให้คำปรึกษาเกี่ยวกับข้อมูลทางด้านวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีการแนะนำเทคนิควิธีการวิจัยความรู้ใหม่ๆ เพื่อให้นิสิตสามารถนำไปปรับใช้กับการเรียนและการทำงานของตนเอง สร้างแรงจูงใจให้นิสิตบรรลุเป้าหมายความสำเร็จในการเรียน เอาใจใส่ติดตามงานของนิสิต มีการประเมินผลงานอย่างสม่ำเสมอ และมีการส่งเสริมกำลังใจในยามที่นิสิตเกิดความท้อแท้ต่อปัญหาอุปสรรคให้ผ่อนคลายความวิตกกังวลให้พร้อมดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ต่อไปได้

2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

งานวิจัยที่ศึกษาบทบาทลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ดี ที่ทำให้นิสิตมีความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์จนนำไปสู่ความสำเร็จที่สูงขึ้น ได้อธิบายว่า อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีเวลาเพียงพอในการให้คำปรึกษา มีการให้แรงจูงใจที่เหมาะสม มีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกำลังใจในการทำงาน ให้คำแนะนำการใช้เทคนิคที่เหมาะสมในการเก็บข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลและอื่นๆ และมีข้อมูลเชิงลึกที่หลากหลายเกี่ยวกับหัวข้อของนิสิต (Martinsuo & Turkulainen, 2011) ส่งผลให้วิทยานิพนธ์สามารถดำเนินไปจนประสบความสำเร็จ นอกจากนี้การรับรู้ของนิสิตในมหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนเกี่ยวกับคุณภาพการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาดังกล่าวยังไม่แตกต่างกันด้วยด้วย (Dela Peña, Gersana, Tolod & Absin, 2012; Widhall, 2003) งานวิจัยของ Mizany, Khabiri และ Sajadi (2012) ได้ศึกษาความสามารถในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตและคุณภาพของอาจารย์ที่ปรึกษาโดยเก็บกับตัวอย่างวิจัยทั้งนิสิตและอาจารย์ พบว่า นิสิตมีการรับรู้ร่วมกันเกี่ยวกับการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ดีในด้านการมีเวลาให้คำปรึกษาเป็นอันดับแรก รองลงมาจะให้ความสำคัญในด้านความรู้ในเนื้อหาทางวิชาการ เช่น ความรู้ในหัวข้อของนิสิต สำหรับอาจารย์ที่ปรึกษามีความคิดเห็นว่าความสามารถในการเขียนวิทยานิพนธ์ของนิสิตนั้น อาจารย์ต้องมีความเอาใจใส่ มีการให้ข้อมูลป้อนกลับที่เป็นประโยชน์ต่อผลงานของนิสิต และเข้าใจในหัวข้อการทำงานของนิสิต ซึ่งคุณภาพการให้คำปรึกษาที่มีการเสริมพลังและแสดงความรับผิดชอบร่วมกับการปฏิบัติของนิสิตจะส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการศึกษา (Jones, Burt, Dixon & Hawthorne, 2012)

นอกจากนี้ลักษณะส่วนบุคคลของอาจารย์ที่ปรึกษาก็เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดความสำเร็จในการศึกษา กล่าวคือ อาจารย์ที่ถนัดงานวิจัยเชิงคุณภาพก็จะแนะนำนิสิตตามที่ตนเองเชี่ยวชาญหรือสนใจ บางครั้งอาจไม่เหมาะสมกับลักษณะพื้นฐานหรือความต้องการของนิสิต หรือการให้คำแนะนำปรึกษาไม่สอดคล้องกับลักษณะส่วนบุคคลของนิสิต (Martinsuo & Turkulainen, 2011) เนื่องจากนิสิตบางคนมีความคิดอิสระอาจไม่ต้องการคำแนะนำหรือการดูแลที่ขอบังคับ หรือนิสิตบางคนอาจต้องการคำแนะนำความช่วยเหลือมากกว่า รวมถึงภาระหน้าที่ของอาจารย์ที่มีมากกว่า การเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ทั้งตำแหน่งหน้าที่ในภาควิชา เช่น หัวหน้าภาควิชา ประธานหลักสูตร ทำให้ดูแลไม่ทั่วถึง จึงอาจส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ที่ลดลง แต่ความขัดแย้งนี้จะลดลงถ้ามีการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตด้วยดีอย่างสม่ำเสมอ และมีการกำหนดแนวทางที่

ชัดเจนในเรื่องการทำงานรวมถึงกำหนดระยะเวลาในการตรวจสอบความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์แต่ละขั้นตอน (Surrey, 2003)

งานวิจัยในประเทศไทย ได้ศึกษาพฤติกรรมของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนักศึกษาปริญญาโท(นานาชาติ) มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ พบว่านิสิตจะมีความพึงพอใจในอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีการให้คำแนะนำอย่างเพียงพอในการพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ (M=2.78) และปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนิสิตมากที่สุดคือลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีส่งเสริมกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ รองลงมาคือ การสร้างแรงจูงใจเชิงรุกมีการกระตุ้นให้เห็นคุณค่าและรักการทำวิจัย (Vinitwatanakhun, 2011) ซึ่งต่อมามีการศึกษาเพิ่มเติมกับนิสิตปริญญาโทเกี่ยวกับบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษากับความคาดหวังของนิสิต โดยทำการสำรวจกับตัวอย่างวิจัยทั้งนิสิตและอาจารย์พบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตเกี่ยวกับบทบาทที่ดีของอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ด้านการให้คำแนะนำในการเขียนวิทยานิพนธ์ การทำให้นักศึกษารู้สึกมั่นใจเมื่อทำงานกับอาจารย์ที่ปรึกษา และมีความเห็นในเป้าหมายร่วมกันตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาต้องการอาจารย์ที่ปรึกษาในการช่วยติดตามและทำให้ตนเองรู้สึกมั่นใจว่าปฏิบัติถูกต้อง บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษามีความสำคัญในความสำเร็จ ขึ้นกับความสามารถของอาจารย์ในการอธิบายข้อเท็จจริงและตอบสนองความต้องการของนักศึกษา โดยอาจารย์ควรรู้จักจุดแข็งจุดอ่อนของนักศึกษา รู้วิธีการให้ข้อมูลหรือเอกสารที่เกี่ยวข้อง มีความเชี่ยวชาญ รู้วิธีการให้คำแนะนำ และมีการสนับสนุนด้านอารมณ์ สร้างแรงจูงใจเพื่อไปให้ถึงเป้าหมาย (Mhunpiew, 2013)

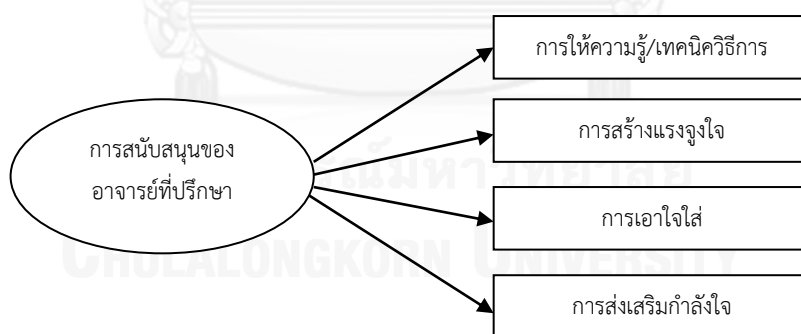
จากการวิจัยที่ผ่านมา พบว่า มีประเด็นหลักที่กล่าวถึงการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ 11 ประเด็น เมื่อสังเคราะห์ประเด็นต่างๆรวมกันแล้วมาสามารถจัดกลุ่มได้เป็น 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ การสร้างแรงจูงใจ การเอาใจใส่ และการส่งเสริมกำลังใจ ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 การสังเคราะห์องค์ประกอบการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษา	[1]	[2]	[3]	[4]	[5]	[6]	[7]	[8]	รวม
1.การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ									17
1.1 มีความรู้ในหัวข้อที่นิสิตทำวิทยานิพนธ์	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	7
1.2 มีความรู้ในขั้นตอนการวิจัย			✓		✓	✓	✓		4
1.3 แนะนำเทคนิควิจัยที่เหมาะสม	✓	✓	✓		✓	✓	✓		6
2.การสร้างแรงจูงใจ									14
2.1 กระตุ้นให้เห็นความสำคัญของการทำวิจัย	✓	✓		✓	✓	✓	✓		6
2.2 ทำให้เกิดความรู้สึกดี รักในการทำวิจัย	✓	✓	✓						3
2.3 เสริมแรงเมื่อทำงานได้ดี	✓	✓	✓	✓				✓	5
3.การเอาใจใส่									11
3.1 มีเวลาให้คำปรึกษา	✓	✓		✓			✓		5
3.2 ติดตามงานนิสิตอย่างสม่ำเสมอ			✓		✓				2
3.3 มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ			✓		✓		✓	✓	4
4.การส่งเสริมกำลังใจ									10
4.1 ให้กำลังใจเมื่อมีปัญหา/ไม่เข้าใจ	✓	✓		✓		✓	✓	✓	6
4.2 รับฟังปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์พร้อมแนะแนวทางแก้ไข	✓	✓	✓				✓		4

หมายเหตุ [1] Dela Peña et al., 2012 [2] Widnall, 2003 [3] Mhunpiew, 2013 [4] Vinitwatanakhun, 2011 [5] Surrey, 2003 [6] Martinsuo & Turkulainen, 2011 [7] Mizany, Khabiri & Sajadi, 2012 [8] Jones, Burt, Dixon & Hawthorne, 2012

จากตารางจะสังเคราะห์ที่องค์ประกอบที่แสดงให้เห็นถึงการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่าคุณภาพของการให้คำปรึกษาที่ดีที่จะทำให้บัณฑิตศึกษามีความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์นั้น มาจากพฤติกรรมและลักษณะการสนับสนุนของอาจารย์ที่ต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในหัวข้องานวิจัยที่นิสิตทำ มีความรู้ในขั้นตอนของการทำวิจัยที่ชัดเจนสามารถอธิบายถ่ายทอดเทคนิคการวิจัยที่เหมาะสมกับงานวิจัยของนิสิตได้ (Martinsuo & Turkulainen, 2011; Mhunpiew, 2013; Mizany, Khabiri & Sajadi, 2012; Surrey, 2003) นอกจากนี้ยังต้องมีการสร้างแรงจูงใจให้นิสิตเกิดความรัก รู้สึกชอบในงานวิจัยของตนเอง เนื่องจากพื้นฐานการทำงานที่จะประสบความสำเร็จได้ต้องเริ่มมาจากความชอบ (ฉันทะ) ในงานของตนเองก่อน จึงจะมีความอดทนและมุ่งมั่นพยายามตามมา และกระตุ้นให้เห็นความสำคัญของการทำวิทยานิพนธ์เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นที่จะนำไปใช้ประกอบวิชาชีพในภายภาคหน้า(Dela Peña et al., 2012) ข้อมูลในสองส่วนนี้คือ พื้นฐานความรู้ทางวิชาการของอาจารย์ที่ปรึกษา และการกระตุ้นโดยการสร้างแรงจูงใจ นอกจากการให้ความรู้และการสร้างแรงจูงใจให้มุ่งมั่นแล้ว การเอาใจใส่ติดตามงาน และมีเวลาให้คำปรึกษายังเป็นประเด็นสำคัญที่นิสิตมีความคิดเห็นตรงกันว่า ถ้าอาจารย์ที่ปรึกษามีเวลาให้คำปรึกษาจะทำให้วิทยานิพนธ์ของพวกเขามีความก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ได้เร็วขึ้น (Mhunpiew, 2013; Mizany, Khabiri & Sajadi, 2012; Surrey, 2003) อีกทั้งในช่วงเวลาที่นิสิตเกิดอุปสรรคปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์การส่งเสริมกำลังใจจากอาจารย์ที่ปรึกษา โดยการปลอบใจหรือให้กำลังใจจะทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถในการทำวิทยานิพนธ์มีพลังที่จะดำเนินการให้สำเร็จมากขึ้น (Jones, Burt, Dixon & Hawthorne, 2012) ข้อมูลนี้แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมการสนับสนุนจากการเอาใจใส่ และความมีจิตวิทยาในการให้คำปรึกษาเพื่อส่งเสริมกำลังใจแก่นิสิตนั่นเอง จึงทำให้ผู้วิจัยสรุปองค์ประกอบของการวัดการสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษาได้ดังภาพที่ 2.4

ภาพที่ 2.4 องค์ประกอบของการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ตอนที่ 3 แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับการนิยามความสมบูรณ์แบบ

การนำเสนอสาระในตอนนี้ ผู้วิจัยมุ่งนำเสนอความรู้เกี่ยวกับแนวคิด และงานวิจัยเกี่ยวกับการนิยามความสมบูรณ์แบบ โดยแบ่งการนำเสนอเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ 1) แนวคิด ความหมายและการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบ และ 2) งานวิจัยเกี่ยวกับการนิยามความสมบูรณ์แบบ มีดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 แนวคิด ความหมายและการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบ

การนำเสนอในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยขอแบ่งการนำเสนอเป็น 3 หัวข้อย่อย ได้แก่ แนวคิดของการนิยามความสมบูรณ์แบบ ความหมาย และการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1.1 แนวคิดของการนิยามความสมบูรณ์แบบ

แนวคิดของการนิยามความสมบูรณ์แบบเป็นเรื่องที่น่าสนใจของนักจิตวิทยา รวมถึงผู้ที่คิดค้นทฤษฎีบุคลิกภาพทั้งหลาย ถึงแม้ว่าให้ความสนใจมากมายแต่ยังไม่มีนิยามที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับอย่างแท้จริง แต่ก็มีนักจิตวิทยาพยายามอธิบายกระบวนการสร้างความคิดของการนิยามความสมบูรณ์แบบเป็น 2 แนวคิด คือ โครงสร้างทางการคิดที่มองได้มิติเดียวและโครงสร้างทางการคิดที่มองได้หลายมิติ (Sun Selisik, 2003: 3-4 อ้างถึงใน สินีช วานิช, 2011) โดยในยุคแรกงานวิจัยส่วนใหญ่มีการศึกษาในมิติเดียว (Burn, 1980; Ellis, 2002) และมีการพัฒนาแนวคิดมาเรื่อยๆ จนมีการศึกษาแนวคิดสองมิติในงานวิจัยปัจจุบันมากขึ้น ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การนิยามความสมบูรณ์แบบจากแนวคิดมิติเดียว (unidimensional perfectionism)

การนิยามความนิยามความสมบูรณ์แบบหนึ่งมิติ (unidimension) จะกล่าวถึงการตั้งมาตรฐานให้แก่ตนเองของบุคคลเพียงอย่างเดียว โดยตั้งมาตรฐานของตนเองไว้สูงเกินกว่าที่จะทำได้จริง รู้สึกตึงเครียดกับการไปให้ถึงเป้าหมายที่เป็นไปไม่ได้ตลอดเวลา ตัดสินคุณค่าของตนเองจากปริมาณผลงานหรือความสำเร็จที่ตนเองทำได้ มีความเชื่อแบบไม่มีเหตุผลในความมุ่งมั่นที่มากเกินไปสำหรับการบรรลุความสำเร็จ (Burn, 1980; Ellis, 2002) ซึ่งการพยายามที่จะทำทุกอย่างให้ยอดเยี่ยมทำให้ดีกว่า หรือทำให้สมบูรณ์แบบของผู้ที่นิยามความสมบูรณ์แบบกลับจะเป็นสิ่งขัดขวางความสำเร็จของพวกเขาเอง เพราะการนิยามความสมบูรณ์แบบไม่เพียงแต่ลดผลผลิตจากการทำงานที่จะทำได้เท่านั้น แต่ยังทำให้สุขภาพอ่อนแอลง ระดับการควบคุมตนเองต่ำลง มีสัมพันธภาพที่ไม่ราบรื่น และทำให้เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (Burn, 1988) นอกจากนี้การนิยามความสมบูรณ์แบบยังทำให้บุคคลมีแนวโน้มเกิดความผิดปกติทางอารมณ์ (mood disorder) เช่น ซึมเศร้า วิตกกังวล และย้ำคิดย้ำทำ (obsessive-compulsive disorder) (Brown & Beck, 2002; Burn, 1988; Ellis, 2002) โดยรวมแล้วการนิยามความสมบูรณ์แบบหนึ่งมิติ มีมุมมองกับความนิยามความสมบูรณ์แบบไปในทางลบ เนื่องจากเป็นลักษณะนิสัยที่นำมาซึ่งผลเสียจำนวนมาก และเป็นลักษณะนิสัยที่ควรปรับปรุงแก้ไข

2) การนิยามความสมบูรณ์แบบจากแนวคิดหลายมิติ (multidimensional perfectionism)

การนิยามความสมบูรณ์แบบหลายมิติโดยส่วนใหญ่จะกล่าวถึงมิติทั้งเชิงบวกและเชิงลบ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การนิยามความสมบูรณ์แบบที่แสดงออกปกติ (normal perfectionism) หรือ ลักษณะความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสม (adaptive dimension) เป็นการนิยามความสมบูรณ์แบบในด้านบวก และการนิยามความสมบูรณ์แบบที่แสดงความผิดปกติทางระบบประสาท (neurotic perfectionism) หรือลักษณะความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสม (maladaptive dimension) ซึ่งเป็นการนิยามความสมบูรณ์แบบในด้านลบ (Frost, Heimberg, Holt, Mattia & Neubauer, 1993; Hamacheck, 1978; Suddarth & Slaney, 2001) กล่าวคือ การนิยามความสมบูรณ์แบบด้านบวก บุคคลที่มีลักษณะนี้จะมีคามพึงพอใจ มีความใส่ใจ และความพยายามอย่างมากในการทำงานเพื่อให้งานออกมาสมบูรณ์ตามมาตรฐานที่ตนเองตั้งไว้ อีกทั้งยังมีความยืดหยุ่นให้กับผลงานที่ไม่เป็นไปตาม

มาตรฐานที่ตั้งไว้ตามสถานการณ์ (Hamacheck, 1978) ซึ่งจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอารมณ์ด้านบวกและไม่พบความสัมพันธ์กับอารมณ์ด้านลบ (Frost, Heimberg, Holt, Mattia & Neubauer, 1993) มีองค์ประกอบย่อยประกอบด้วย มาตรฐานส่วนบุคคล ความมีระเบียบ (Frost et al., 1990) การนิยมความสมบูรณ์แบบในตนเอง (Hewitt & Flett, 1991) มาตรฐานสูง และการชอบจัดการ (Slaney, Rice, Mobley, Trippi & Ashby, 2001)

ในทางตรงกันข้ามการนิยมความสมบูรณ์แบบด้านลบ บุคคลที่มีการนิยมความสมบูรณ์แบบเช่นนี้จะไม่รู้หรือรู้สึกว่าคุณทำอะไรได้ดีเพียงพอเลย ไม่พึงพอใจในผลงานของตนเองแม้งานนั้นอาจดีที่สุดแล้ว จึงอาจทำให้เกิดอาการที่เป็นความผิดปกติทางจิตวิทยาได้ (Hamacheck, 1978) ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอารมณ์ด้านลบ (Frost et al., 1993) เช่น ภาวะซึมเศร้า ความวิตกกังวล องค์ประกอบย่อยประกอบด้วย ความกังวลเกี่ยวกับความผิดพลาด ความคาดหวังจากพ่อแม่ การวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่ ความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง (Frost et al., 1990) การยึดติดความสมบูรณ์แบบตามที่สังคมกำหนด (Hewitt & Flett, 1991) และความไม่สอดคล้องระหว่างมาตรฐานกับการกระทำ (Slaney et al., 2001)

จากการพัฒนาแนวคิดของการนิยมความสมบูรณ์แบบจากมุมมองเพียงหนึ่งมิติมาเป็นสองมิติ ซึ่งได้รับการยอมรับและนำไปเป็นแนวคิดพื้นฐานอย่างแพร่หลายมากกว่าแนวคิดเพียงหนึ่งมิติ จึงทำให้มีนักวิจัยได้พยายามวิเคราะห์องค์ประกอบที่จะใช้วัดลักษณะการนิยมความสมบูรณ์แบบของบุคคล โดยนักวิจัยที่เสนอแนวคิดองค์ประกอบการวัดการนิยมความสมบูรณ์แบบในมิติทั้งสองด้านที่งานวิจัยต่าง ๆ นำมาใช้ในปัจจุบัน เรียงตามลำดับปีที่ศึกษาได้แก่ Frost, Marten, Lahart และ Rosenblate (1990) Hewitt และ Flett (1991) และ Slaney, Rice, Mobley, Trippi และ Ashby (1996) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) แนวคิดการนิยมความสมบูรณ์แบบของ Frost (Frost et al., 1990) มีลักษณะการวัดความสมบูรณ์แบบทั้งด้านลบและด้านบวกใน 6 องค์ประกอบ ดังนี้

1.1) ความกังวลในความผิดพลาด (Concern over mistake) เป็นการรับรู้ของบุคคลต่อความผิดพลาดหรือความล้มเหลวที่เกิดขึ้นจากการกำหนดมาตรฐานที่เกินกว่าจะทำได้จริง เนื่องจากกลัวไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมหรือคนรอบข้างในการกระทำที่ผิดพลาดนั้น (ระวีพันธ์ รื่นพรต, 2553) ทำให้บุคคลแบบนี้มักมีลักษณะจะปกปิดความผิดพลาด ไม่ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นในการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น (สินินุช วานิช, 2554) ทำให้ไม่เกิดการเรียนรู้หรือพัฒนาตนเอง จึงส่งผลให้เกิดเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบมุ่งแสดงความสามารถ คือ เปรียบเทียบความสามารถตนเองกับผู้อื่นพยายามอย่างแน่วแน่ในการบรรลุเป้าหมาย โดยมีความคาดหวังจะประสบความสำเร็จมากกว่าผู้อื่น และเป้าหมายมุ่งหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ คือ ขาดแรงจูงใจในการทำงาน มีการใช้ความสามารถในการทำงานต่ำกว่าที่ควรจะเป็น ไม่มีความกดดันเพราะไม่ได้คาดหวังว่างานนั้นต้องสำเร็จ (Fletcher, Shim, & Wang, 2012) องค์ประกอบความกังวลในความผิดพลาดนี้ถูกเลือกใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับการนิยมความสมบูรณ์แบบอย่างกว้างขวางเพราะ เป็นองค์ประกอบที่ใช้จำแนกความแตกต่างระหว่างบุคคลที่มาตรฐานสูงทั่วไป กับบุคคลที่มีความสมบูรณ์แบบ กล่าวคือ บุคคลที่นิยมความสมบูรณ์แบบจะตั้งเป้าหมายเกินจริง ส่วนบุคคลที่มีมาตรฐานสูงทั่วไปจะมีการกำหนดมาตรฐานที่สามารถทำได้โดยไม่กดดันตนเอง

1.2) ความลังเลสงสัยในการกระทำของตนเอง (Doubt about action) คือ ความไม่มั่นใจในการกระทำหรือผลงานของตนเมื่องานนั้นสำเร็จ โดยคิดว่าการกระทำหรืองานของตนเองมีข้อบกพร่องขาดความเรียบร้อย หรือไม่ดีพอ ทำให้บุคคลกลุ่มนี้เกิดการทบทวนงานนั้นซ้ำไปมาไม่สิ้นสุด เป็นคนโลเลไม่กล้าตัดสินใจ เกิดการผัดวันประกันพรุ่ง โดยความลังเลในการกระทำจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายมุ่งความรู้ (mastery goals) และเป้าหมายมุ่งแสดงความสามารถสู่ความสำเร็จ (Fletcher, Shim, & Wang, 2012) แต่ไม่พบว่าความลังเลสงสัยในการกระทำมีความสัมพันธ์สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Shih, 2013) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาร่วมในองค์ประกอบทางลบด้านความกังวลในความผิดพลาดและความลังเลสงสัยในการกระทำของตนเอง (Suddarth & Slaney, 2001) พบว่ามีความเกี่ยวข้องกับการเลือกรูปแบบการเผชิญปัญหา กล่าวคือบุคคลที่มีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบทางลบมากจะมีแนวโน้มการเลือกรูปแบบการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหาหรือการเผชิญปัญหาที่ไม่เหมาะสมมากกว่าบุคคลที่มีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบทางบวก (Park, Heppner, & Lee, 2010; Weiner & Carton, 2012)

1.3) การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล (Personal Standard) เป็นการรับรู้ของบุคคลในการกำหนดมาตรฐานส่วนตัวไว้สูง และพยายามที่จะไปให้ถึงมาตรฐานนั้น ลักษณะนี้เป็นทั้งข้อดีและข้อเสีย ถ้ามีการตั้งมาตรฐานแล้วไปถึงก็จะไม่เกิดปัญหา แต่ถ้าตั้งมาตรฐานแล้วไปไม่ถึงมาตรฐานนั้นอาจเกิดอาการผิดปกติทางจิตวิทยาต่างๆตามมา (Hampel & Petermann, 2006; Park, Heppner, & Lee, 2010; Saklofske, Austin, Mastoras, Beaton, & Osborne, 2012) นอกจากนี้ องค์ประกอบการตั้งมาตรฐานส่วนบุคคลจะส่งผลต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ทั้งมุ่งความรู้ เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบมุ่งแสดงความสามารถ และเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ (Fletcher, Shim, & Wang, 2012) แต่ส่งผลต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบมุ่งแสดงความสามารถมากกว่าเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ประเภทอื่น (Shih, 2013)

1.4) ความคาดหวังของพ่อแม่ (Parental expectation) เป็นการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับความสำเร็จตามที่พ่อแม่คาดหวังไว้ บุคคลกลุ่มนี้จะมีความพยายามอย่างมากที่จะปฏิบัติตามให้เป็นไปตามความคาดหวังของพ่อแม่ เพื่อให้พ่อแม่เกิดการยอมรับ สาเหตุอาจเกิดจากการที่บุคคลเติบโตมาในครอบครัวที่ให้ความรักแบบมีเงื่อนไขคือจะได้รับความรักต่อเมื่อบุคคลนั้นสามารถทำตามความคาดหวังของพ่อแม่ได้สำเร็จ

1.5) การวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่ (Parental criticism) เป็นการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับคำตำหนิ หรือการวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่ ซึ่งบางครั้งอาจเป็นการลงโทษจากพ่อแม่ในเรื่องผลของความสำเร็จ หรือความผิดพลาดที่กระทำ บุคคลกลุ่มนี้จะเป็นผู้ที่พ่อแม่ตั้งมาตรฐานไว้สูงเกินไปจนไม่สามารถปฏิบัติตามได้ทำให้ตนเองขาดความมั่นใจและรู้สึกว่าจะไม่ได้รับการยอมรับจากพ่อแม่

อย่างไรก็ตามองค์ประกอบการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบตามความคาดหวังของพ่อแม่และการวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่มีนักวิจัยบางส่วนเชื่อว่าเป็นสาเหตุให้เกิดการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องผลสัมฤทธิ์หรือเป้าหมายด้านวิชาการมากกว่าที่จะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความสมบูรณ์แบบ จึงมีงานวิจัยที่นำเอาองค์ประกอบการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบทั้งสองด้านนี้มาเป็นตัวแปรการควบคุมจิตใจจากพ่อแม่ (psychologically controlling parenting) เพื่อศึกษาอิทธิพลที่มีต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (achievement goals) โดยส่งผ่านการนิยมนิยม

ความสมบูรณ์แบบในด้านอื่นๆ พบว่าการควบคุมจิตใจจากพ่อแม่จะทำให้เกิดความล้มเหลวในการกระทำสูงขึ้น ส่งผลไปให้มีเป้าหมายมุ่งแสดงความรู้และความสามารถสู่ความสำเร็จลดลง อีกทั้งการควบคุมจิตใจจากพ่อแม่ยังทำให้เกิดความกังวลมากเกินไปในความผิดพลาดซึ่งส่งผลให้มีเป้าหมายมุ่งแสดงความสามารถและหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถเพิ่มขึ้น (Fletcher, Shim, & Wang, 2012) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของพ่อแม่ที่ส่งผลต่อแนวโน้มความสมบูรณ์แบบของลูก อธิบายได้ว่าการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของแม่เท่านั้นที่ส่งผลต่อการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของลูก โดยส่งผลต่อลูกที่เป็นเพศหญิงจะได้รับอิทธิพลจากการจัดการความเป็นระเบียบความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง ความคาดหวังของพ่อแม่ และการวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่ ส่วนลูกที่เป็นเพศชายจะได้รับอิทธิพลจากความคาดหวังของพ่อแม่เท่านั้น (Camadan, 2010)

1.6) การขอขจัดจัดการ (Organization) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลต่อพฤติกรรมการทำงานหรือการกระทำของตนเองว่าสามารถจัดการได้และควบคุมสิ่งต่างๆ ให้เรียบร้อยสมบูรณ์แบบตามที่ตนเองตั้งมาตรฐานไว้ บุคคลกลุ่มนี้จะมีลักษณะเจ้าระเบียบ หมกมุ่นอยู่กับการทำสิ่งต่างๆ ให้ประณีตเรียบร้อย ลักษณะเช่นนี้ไม่ใช่สาเหตุโดยตรงของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบแต่เป็นผลสืบเนื่องจากผู้นิยมนิยมความสมบูรณ์แบบต้องการไปให้ถึงมาตรฐานสูงที่ตนเองตั้งไว้ การขอขจัดจัดการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายมุ่งความรู้ (mastery goals) และเป้าหมายมุ่งแสดงความสามารถสู่ความสำเร็จ ซึ่งตรงข้ามกับความล้มเหลวในการกระทำ การจัดการความเป็นระเบียบส่งผลต่อเป้าหมายแบบมุ่งความรู้มากที่สุด (Fletcher, Shim & Wang, 2012; Shih, 2013)

2) แนวคิดการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของ Hewitt และ Flett (Hewitt & Flett, 1990) ได้อธิบายการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบว่ามีความสอดคล้องกับปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล บทบาทของครอบครัว และบทบาทของสังคม โดยเชื่อว่าการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบทุกด้านเป็นความมุ่งมั่นเพื่อไม่ให้เกิดคำตำหนิ เพราะคิดว่าสังคมและคนรอบข้างจะประเมินผลการกระทำของตนเองอย่างเข้มงวด ทำให้เกิดความล้มเหลวในการปรับตัวและมีแนวโน้มปรับตัวที่ไม่เหมาะสม จึงแบ่งองค์ประกอบของการวัดการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบเป็น 3 องค์ประกอบ ดังนี้

2.1) การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบในตนเอง (Self-Oriented Perfectionism) คือบุคคลที่มีลักษณะชอบตั้งมาตรฐานกับตนเองสูงเกินจริง มักจะประเมิน/ตัดสินตนเองอย่างเข้มงวดในทุกการกระทำ และตำหนิตนเองอย่างรุนแรงเมื่อไม่สามารถทำตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ได้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับลักษณะมาตรฐานส่วนบุคคลในองค์ประกอบตามแนวคิดของฟรอสต์ (Frost et al., 1990) การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบในตนเองมีความสัมพันธ์สุขภาพร่างกาย โดยส่งผ่านความเครียดและการรับรู้การสนับสนุนสังคม ทางบวกไปยังสุขภาพร่างกายทางลบ กล่าวคือ ถ้ามีการตั้งมาตรฐานและเข้มงวดในการกระทำของตนเองมาก จะทำให้เกิดความเครียดและส่งผลทางลบต่อสุขภาพร่างกายแต่ในทางกลับกันจะเกิดการรับรู้ที่สังคมให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจะส่งผลต่อสุขภาพร่างกายที่ดี (Molnar, Sadava, Flett, & Colautti, 2011) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการพบว่า นักเรียนที่มีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบในตนเองจะเกิดการรับรู้ความสามารถในตนเองสูงและส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์และความก้าวหน้าในการเรียนมากขึ้นตามไปด้วย (Powers, Milyavskaya, & Koestner, 2012; Witcher, Alexander, Onwuegbuzie, & Collins, 2007)

2.2) การนิยามความสมบูรณ์แบบตามที่สังคมคาดหวัง (Socially-Prescribed Perfectionism) คือ การรับรู้ที่สังคมมีความคาดหวัง บีบบังคับ และกดดันให้ตนเองกระทำตามมาตรฐานที่สังคมกำหนดไว้ โดยเชื่อว่าบุคคลอื่นคาดหวังมากเกินไปในสิ่งที่ตนไม่สามารถกระทำได้และสังคมประเมินตนเองอย่างเข้มงวด ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ต้องทำทุกอย่างให้เกิดการยอมรับ และเกิดอารมณ์ทางลบหลายอย่างตามมา เช่น ความวิตกกังวล ความโกรธ และภาวะซึมเศร้า องค์กรประกอบการนิยามความสมบูรณ์แบบตามที่สังคมคาดหวังถูกจัดว่าเป็นการนิยามความสมบูรณ์แบบในด้านลบ (Frost et al., 1993; Suddart & Slaney, 2001) จึงพบว่าการนิยามความสมบูรณ์แบบตามที่สังคมคาดหวังมีส่งผ่านความเครียดอย่างสมบูรณ์ (fully mediated) ในระดับสูงส่งผลให้สุขภาพร่างกายแย่ง และมีการส่งผ่านการสนับสนุนทางสังคมในระดับต่ำกล่าวคือ เมื่อมีการนิยามความสมบูรณ์แบบตามความคาดหวังของสังคมมากจะมีความเครียดสูง และมีการรับรู้การสนับสนุนจากสังคมต่ำส่งผลให้สุขภาพแย่ง (Molnar, Sadava, Flett, & Colautti, 2011) นอกจากนี้การนิยามความสมบูรณ์แบบตามที่สังคมคาดหวังยังส่งผลทางลบทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลดลงด้วย (Witcher, Alexander, Onwuegbuzie, & Collins, 2007)

2.3) การนิยามความสมบูรณ์แบบจากผู้อื่น (Other - Oriented Perfectionism) คือบุคคลที่มีลักษณะชอบตั้งมาตรฐานที่สูงเกินจริงให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม ให้ความสำคัญกับความสมบูรณ์แบบของครอบครัว และมีการประเมินการกระทำของผู้อื่นอย่างเข้มงวด บุคคลที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบจากผู้อื่น แสดงให้เห็นว่า เป็นคนใจร้อน ขาดความอดทน นำไปสู่การตำหนิหรือปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยหลักการแล้วความนิยามความสมบูรณ์แบบจากผู้อื่นคล้ายกับความนิยามความสมบูรณ์แบบในตนเอง แต่พฤติกรรมของความนิยามความสมบูรณ์แบบจากตัวผู้อื่นเป็นลักษณะที่มุ่งครอบครัวทำให้ไม่ค่อยพบงานวิจัยที่ศึกษาในองค์กรประกอบนี้ ในขณะที่ความนิยามความสมบูรณ์แบบในตนเองเป็นลักษณะที่มุ่งประเมินตนเองจะสามารถวัดออกมาได้ง่ายกว่า (Fletcher & Neumeister, 2012; (กมลกานต์ จินข้าง, 2553)กมลกานต์ จินข้าง, 2553)

3) การนิยามความสมบูรณ์แบบตามแนวคิดของ Slaney (Slaney et al., 1996) ได้ศึกษาการนิยามความสมบูรณ์แบบ โดยใช้เกณฑ์ความแตกต่างระหว่างมาตรฐานกับการปฏิบัติที่ไม่สอดคล้องกันเป็นตัวกำหนดแนวโน้มเชิงบวกและแนวโน้มเชิงลบ แล้วจึงนำเสนอการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบเป็น 3 องค์กรประกอบ ดังนี้

3.1) ด้านมาตรฐานสูง (high standard) หมายถึง การกำหนดเป้าหมายไว้สูงกว่าปกติคาดหวังให้ตนเองมีการกระทำและผลงานที่สมบูรณ์ มีความกระตือรือร้น พยายามและมุ่งมั่นที่จะไปถึงเป้าหมายหรือมาตรฐานที่ตั้งไว้ องค์กรประกอบนี้เป็นการนิยามความสมบูรณ์แบบด้านบวก (Frost et al., 1993; Suddarth & Slaney, 2001) บุคคลที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสม (adaptive perfectionism) จะตั้งมาตรฐานสูงแต่ก็สามารถไปถึงมาตรฐานนั้นได้ จะมีระดับความหวังสูงและมีภาวะซึมเศร้าน้อยกว่าบุคคลที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมและบุคคลที่ไม่มีความสมบูรณ์แบบ (non-perfectionism) (Ashby, Dickinson, Gnilka, & Noble, 2009) อีกทั้งมาตรฐานสูงยังส่งผลให้มีการควบคุมตนเองได้ดีและมีความเครียดต่ำเพราะมีแนวโน้มในการเลือกรูปแบบการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา (active coping) มากกว่าหลีกเลี่ยงปัญหา

(Achtziger & Bayer, 2012) เนื่องจากมาตรฐานสูงที่ตนเองกำหนดไม่เกินความสามารถจึงมีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติ

3.2) ด้านความแตกต่างระหว่างมาตรฐานกับการปฏิบัติได้จริง (discrepancy) หมายถึง บุคคลที่มีการตั้งมาตรฐานการปฏิบัติหรือเป้าหมายที่สูงเกินกว่าความสามารถที่จะทำได้ ยิ่งมีความแตกต่างระหว่างมาตรฐานกับการปฏิบัติมากก็จะยิ่งทำให้เกิดพยายามกดดันตนเองให้ไปสู่เป้าหมาย องค์ประกอบนี้เป็นการนิยามความสมบูรณ์แบบด้านลบ (Frost et al., 1993; Suddart & Slaney, 2001) ซึ่งความแตกต่างของมาตรฐานกับการปฏิบัตินี้เมื่อเกิดขึ้นจะทำให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดปกติทางจิตวิทยาต่างๆ ตามมา เช่น ความเครียด โดยความแตกต่างนี้ถ้ามีมาตรฐานสูงแต่ศักยภาพของตนเองไม่เพียงพอกับมาตรฐานนั้น จะทำให้การควบคุมตนเองลดลงและมีความเครียดเพิ่มมากขึ้น (Achtziger & Bayer, 2012) เพราะมีแนวโน้มการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (avoidance coping) นอกจากนี้ยังอาจเกิดภาวะซึมเศร้าเมื่อไม่เป็นไปตามมาตรฐานจะทำให้มีความหวังต่ำด้วย (Ashby, Dickinson, Gnilka, & Noble, 2009)

3.3) ด้านความเป็นระเบียบ (order) หมายถึง การจัดการการดำเนินชีวิตหรือการทำงานทุกอย่างให้เป็นระเบียบเรียบร้อย พยายามทำสิ่งรอบข้างอย่างประณีต ซึ่งความเป็นระเบียบนี้ไม่ใช่สาเหตุโดยตรงของการนิยามความสมบูรณ์แบบ แต่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่บุคคลพยายามไปให้ถึงมาตรฐานที่สูงของตนเอง จึงเกิดพฤติกรรมการทำทุกอย่างให้เป็นไปตามระเบียบขั้นตอนที่วางแผนไว้ (เพ็ญเพ็ญ เสถียรนพเกล้า, 2548)

จากแนวคิดองค์ประกอบในการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบในมุมมองหลายมิติของทั้งสามงานวิจัยทำให้สรุปว่า งานวิจัยของ Frost (Frost et al., 1990) จะมุ่งอธิบายลักษณะของผู้ที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบโดยเน้นอธิบายไปที่มิติทางด้านลบว่า ผู้ที่มีความกังวลกลัวความผิดพลาดจากการกระทำของตนเองและมีความลังเลสงสัยในการกระทำเนื่องจากกลัวคนรอบข้างไม่ยอมรับ โดยแสดงพฤติกรรมย้ำคิดย้ำทำไม่มั่นใจในการปฏิบัติคนเหล่านี้จะมีความสมบูรณ์แบบในทางที่ไม่เหมาะสมและจะส่ง ผลให้เกิดลักษณะทางจิตวิทยาที่เป็นทางลบ เช่น ความเครียด ความวิตกกังวล ภาวะซึมเศร้า เป็นต้น คล้ายกับแนวคิดในมุมมองของ Hewitt และ Flett (Hewitt & Flett, 1991) ที่มุ่งอธิบายถึงสาเหตุของการนิยามความสมบูรณ์แบบที่เกิดขึ้นเพราะรับรู้ว่าจะสังคมคนรอบข้างกำลังประเมินตนเองอย่างเข้มงวด ถ้าทุกอย่างไม่เป็นไปตามมาตรฐานของตนเองจะทำให้เกิดความเครียดและบังคับตนเองและผู้อื่นไปให้ถึงมาตรฐานนั้น สำหรับแนวคิดของ Slaney (Slaney, Rice, Mobley, Trippi & Ashby, 1996) นั้นมีการแบ่งแยกมิติทางด้านบวกและด้านลบอย่างชัดเจนโดยใช้เกณฑ์ความแตกต่างของมาตรฐานกับการปฏิบัติ กล่าวคือ ถ้าบุคคลที่มีมาตรฐานสูงแต่มีการรับรู้ถึงมาตรฐานกับการปฏิบัติที่สอดคล้องไปด้วยกันได้ดี มีความยืดหยุ่นในงานที่ทำจะเป็นบุคคลที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสม (adaptive perfectionism) ส่วนบุคคลที่มีมาตรฐานสูงก็จริงแต่ไม่สามารถปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ได้จะถือว่าเป็นผู้ที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสม (maladaptive perfectionism)

3.1.2 ความหมายของการนิยามความสมบูรณ์แบบ

แนวคิดของการนิยามความสมบูรณ์แบบที่มีการศึกษาและพัฒนาอย่างต่อเนื่องในช่วงปี 1978 (Hamacheck, 1978)-2006 (Stoeber & Otto, 2006) ทำให้มีนักวิจัยหลายคนสนใจนำมาศึกษาและกำหนดนิยามไว้มากมาย ทำให้สามารถสังเคราะห์ได้สาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

การนิยามความสมบูรณ์แบบ เป็นความคาดหวังให้กระทำทุกอย่างดีเลิศ ปราศจากคำตำหนิ โดยมีการกำหนดมาตรฐานสูงให้ทั้งตนเองและคนรอบข้าง และมีการประเมินผลของการปฏิบัติอย่างเข้มงวด (Burn, 1980; Frost, Marten, Lahart, & Rosenblate, 1990; Hewitt & Flett, 1991; Jaradat, 2013) ทำให้เกิดพฤติกรรมหลีกเลี่ยงความผิดพลาด เนื่องจากกลัวบุคคลอื่นตัดสินความผิดพลาดนั้นว่าตนเองเป็นคนล้มเหลว (Philipson, 2004) และไม่ยอมรับคำวิพากษ์วิจารณ์จากคนอื่น (Hamacheck, 1978) อย่างไรก็ตามลักษณะความสมบูรณ์แบบจะถูกพิจารณาในสองมุมมอง คือ มุมมองด้านบวกและมุมมองด้านลบ (Frost, Heimberg, Holt, Mattia, & Neubauer, 1993; Hamacheck, 1978; Suddarth & Slaney, 2001) สำหรับมุมมองด้านบวก คือการที่บุคคลตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองสูง จะมีความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติตนให้สำเร็จเป็นไปตามมาตรฐานที่ตนเองตั้งไว้ (Benson, 2008) โดยมีความพึงพอใจในการกระทำของตนเองคงที่ (Shih, 2013) ผู้ที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบด้านบวกจะมีระเบียบวินัย เกร็งครัดในกฎระเบียบ ละเอียด ประณีตและจริงจังอย่างมากต่องานที่ทำ ส่วนใหญ่บุคคลเหล่านี้ประสบความสำเร็จสูงในการทำงานต่างๆ เพราะมีเป้าหมายที่ชัดเจน (Kohut & Wolf, 1987; Rice & Dellow, 2002) นอกจากนี้ยังพบว่าการนิยามความสมบูรณ์แบบด้านบวกจะส่งผลให้เกิดลักษณะทางจิตวิทยาทางบวก เช่น มีความภาคภูมิใจในตนเอง (self-esteem) (Gnilka, Ahsby, & Noble, 2011) ส่วนมุมมองด้านลบ คือบุคคลที่นิยามความสมบูรณ์แบบ จะมุ่งมั่นที่จะกระทำทำให้เป็นไปตามมาตรฐานที่สูงมากในทุกเรื่อง que ปฏิบัติ และดำเนินการตามเป้าหมายที่สูงเกินความเป็นจริงโดยมองข้ามการกระทำที่เป็นจริง โดยเชื่อว่าความผิดพลาดต้องไม่เกิดขึ้นและมองว่าความผิดพลาดเป็นสิ่งที่ไม่เป็นที่ยอมรับ (unworthiness) หมกมุ่นอยู่กับความกลัวและไม่พึงพอใจในความล้มเหลว ถ้าเกิดความล้มเหลวและความผิดหวังจะเกิดภาวะซึมเศร้า (dysfunctionally depressed) (Pishghadam & Akhondpoor, 2011) และมักจะมีผลเกี่ยวข้องกับลักษณะทางจิตวิทยาทางลบ

ดังนั้นจึงสรุปนิยามได้ว่า การนิยามความสมบูรณ์แบบ หมายถึง การตั้งมาตรฐานสูงในการดำรงชีวิต การเรียน หรือการทำงาน โดยมุ่งมั่นพยายามไปให้ถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้อย่างจริงจังและมีการประเมินผลของการปฏิบัติเข้มงวด ถ้าสามารถไปถึงมาตรฐานได้ก็จะไม่เกิดปัญหา แต่หากไม่สามารถดำเนินการถึงเป้าหมายก็จะเกิดความกังวล เครียด และมีปัญหาต่อสุขภาพจิตได้ เพราะกลัวว่าความผิดพลาดที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวและอาจทำให้ไม่ได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง

3.1.3 การวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบ

จากแนวคิดขององค์ประกอบในการวัดและความหมายของการนิยามความสมบูรณ์แบบที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้นักวิจัยสร้างเครื่องมือเพื่อวัดองค์ประกอบในแต่ละแนวคิดนั้นขึ้นมา โดยเครื่องมือที่ใช้วัดการนิยามความสมบูรณ์แบบตามแนวคิดของ Frost (Frost et al., 1990) เกิดจากการวิเคราะห์ข้อคำถามจากมาตรวัดทัศนคติที่ผิดปกติ (Burn, 1980) ร่วมกับมาตรวัดความผิดปกติในการรับประทานอาหาร (eating disorder) และมาตรวัดความหมกมุ่น (Rachman & Hodgson, 1980)

มาตรวัดการประเมินตนเองจาก IBT (Jones, 1968) และมาตรวัดความสมบูรณ์แบบ (Garner, 1983) จนพัฒนาเป็นมาตรวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบหลายมิติของฟรอสต์ (Frost Multidimensional Perfectionism Scale: MPS-F) แบบวัดนี้เป็นมาตรวัด 5 ระดับของลิเคิร์ต จำนวนข้อคำถามทั้งหมด 35 ข้อ ซึ่งวัดจาก 6 องค์ประกอบ คือ ความกังวลในความผิดพลาด ความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล ความคาดหวังของพ่อแม่ การวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่ และการชอบจัดการ โดยมีสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในของแต่ละองค์ประกอบ เท่ากับ 0.88, 0.77, 0.83, 0.84, 0.84 และ 0.93 ตามลำดับ ต่อมาภายหลัง Frost, Heimberg, Holt, Mattia & Neubauer (1993) ได้วิเคราะห์แบบวัดของ Frost (Frost et al., 1990) ร่วมกับแบบวัดของ Hewitt และ Flett (1991) และแบบทดสอบวัดอารมณ์ในด้านบวกและด้านลบ โดยใช้ตัวอย่างวิจัยเป็นนักศึกษาปริญญาตรี ผลการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบทั้ง 6 ด้านนี้ สามารถจัดกลุ่มการนิยามความสมบูรณ์แบบใหม่ได้ 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 การนิยามความสมบูรณ์แบบแบบเหมาะสมหรือปรับตัวได้ (adaptive perfectionism) เป็นการรวมองค์ประกอบการจัดการ และการตั้งมาตรฐานสูงไว้ด้วยกัน

กลุ่มที่ 2 การนิยามความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมหรือแบบปรับตัวไม่ได้ (maladaptive perfectionism) ได้รวมองค์ประกอบด้านการรับรู้ความคาดหวังของพ่อแม่ การรับรู้คำวิจารณ์ของพ่อแม่ ความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง และความกังวลในความผิดพลาด

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hamachek (1978) ที่ได้จัดการนิยามความสมบูรณ์แบบมีทั้งด้านดีและด้านที่ไม่ดี ซึ่ง Hamachek ใช้คำว่า การนิยามความสมบูรณ์แบบปกติ (normal perfectionism) ซึ่งเป็นด้านดี ผู้นิยามความสมบูรณ์แบบแบบนี้พอใจที่จะเอาใจใส่และพยายามอย่างมากเพื่อให้งานออกมาสมบูรณ์แบบตามมาตรฐาน และยืดหยุ่นต่อผลการดำเนินการที่ผิดพลาดตามสถานการณ์ ทำให้การนิยามความสมบูรณ์แบบประเภทนี้ต่างจากการนิยามความสมบูรณ์แบบแบบมีอาการทางประสาท (neurotic perfectionism) เพราะบุคคลที่มีลักษณะนี้จะรู้สึกที่ตนเองทำอะไรได้ไม่ดีมากพอ แม้งานนั้นจะดีที่สุดแล้วทำให้ไม่รับรู้ถึงความพึงพอใจได้

ส่วนเครื่องมือที่ใช้วัดการนิยามความสมบูรณ์แบบตามแนวคิดของของ Hewitt และ Flett (Hewitt & Flett, 1991) เรียกว่า Multidimensional Perfectionism Scale (MPS-HF) ซึ่งวัดจาก 3 องค์ประกอบ คือ การนิยามความสมบูรณ์แบบในตนเอง การนิยามความสมบูรณ์แบบตามที่สังคมกำหนด และการนิยามความสมบูรณ์แบบจากผู้อื่น แบบวัดนี้เป็นมาตรวัด 7 ระดับ จาก 1 (ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง) ถึง 7 (เห็นด้วยอย่างยิ่ง) จำนวนข้อคำถามทั้งหมด 45 ข้อ แต่ละองค์ประกอบมี 15 ข้อ และเครื่องมือที่ใช้วัดตามแนวคิดของ Slaney (Slaney et al., 1996) เรียกว่า The Revised Almost Perfect Scale (APS-R) ซึ่งแบบวัดนี้เป็นแบบวัดที่มีการปรับปรุงมาจากแบบวัด The Almost Perfect Scale (Slaney & Johnson, 1992) ที่เกิดจากการพัฒนาเพื่อจะวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบทางด้านบวก จากการศึกษาของ Slaney และคณะ ทำให้พบว่า จำนวนผู้ที่นิยามความสมบูรณ์แบบบางส่วนที่เห็นว่าลักษณะที่ตนกระทำเป็นเรื่องไม่ดี แต่ก็ไม่ยากกำจัดลักษณะของตนเองนี้ทิ้งไป (Slaney & Ashby, 1996; Suddarth & Slaney, 2001) ทำให้ Slaney และคณะ ได้พัฒนาและสร้างองค์ประกอบเพื่อวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบขึ้นมา 3 องค์ประกอบ คือ มาตรฐานสูง (high

standard) ความแตกต่างระหว่างมาตรฐานกับการปฏิบัติได้จริง (discrepancy) และความมีระเบียบแบบแผน (order) มีข้อคำถามทั้งหมด 23 ข้อ เป็นมาตรวัด 7 ระดับ จาก 1 ถึง 7

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ Rice และ Preusser (2002) ที่ศึกษาแนวคิดเรื่อง ความรู้คิดและลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางจิตจากการนิยามความสมบูรณ์แบบ จากงานวิจัยที่ผ่านมาก่อนหน้านี้ผนวกเข้ากับวิธีวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบของFrost (Frost et al., 1990), Hewitt และ Flett (Hewitt & Flett, 1991) และ Slaney (Slaney et al.,1996) ทำให้มีการสร้างแบบวัด ที่เรียกว่า Adaptive/Maladaptive Perfectionism Scale (AMPS) จากการกำหนดองค์ประกอบที่ใช้ในการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบขึ้นมาใหม่ 4 องค์ประกอบ คือ 1) ความไวต่อความผิดพลาด องค์ประกอบนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อวัดความกลัวและอารมณ์ทางด้านลบที่มีต่อความผิดพลาดที่เกิดขึ้น 2) ความภูมิใจในตนเองแบบชั่วคราว ถูกสร้างขึ้นเพื่อวัดความรู้สึกทางด้านบวกต่อตนเองที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมบางอย่างหรือมาตรฐานในเรื่องความสามารถ 3) ความหมกมุ่น สร้างขึ้นเพื่อวัดลักษณะการจัดการ ความมีระเบียบวินัย ความรอบคอบระมัดระวัง และความมุ่งมั่นที่จะทำให้เสร็จสมบูรณ์ และ 4) ความต้องการชื่นชม องค์ประกอบนี้วัดความสนใจในความต้องการเป็นที่จดจำหรือชื่นชมตลอดจนวัดความพอใจในควมมีมาตรฐานสูงและการทำงานที่น่าย่งย่ง

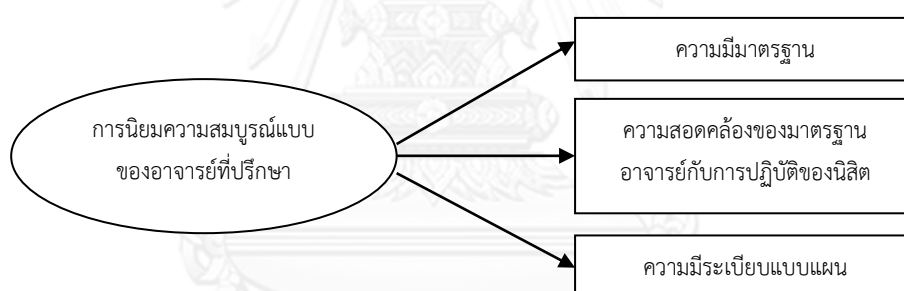
จากการศึกษาแนวคิดและวิธีการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบจากแนวคิดทั้งในมุมมองหนึ่งมิติและมุมมองหลายมิติของงานวิจัยดังกล่าวมา พบว่ามีประเด็นที่กล่าวถึงการนิยามความสมบูรณ์แบบอยู่ 6 ประเด็น คือ ความมีมาตรฐานสูงในผลงานและการปฏิบัติของตนเองและผู้อื่น การตรวจสอบผลงานอย่างละเอียด การตั้งมาตรฐานสูงกว่าความสามารถที่แท้จริง ความรู้สึกไม่พึงพอใจแม้ผลงานจะดีที่สุด การดำเนินการอย่างเป็นระบบ และการทำสิ่งต่างๆอย่างประณีตเรียบร้อย ซึ่งประเด็นต่างๆ เหล่านี้เมื่อสังเคราะห์จะสามารถจัดกลุ่มได้เป็น 3 องค์ประกอบ คือ ความมีมาตรฐาน ความสอดคล้องของมาตรฐานกับการปฏิบัติ และความมีระเบียบแบบแผน รายละเอียดดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 การสังเคราะห์องค์ประกอบการนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา

องค์ประกอบ	[1]	[2]	[3]	[4]	[5]	[6]	[7]	[8]	รวม
1. ความมีมาตรฐาน									15
1.1 มีมาตรฐานสูงในผลงานและการปฏิบัติของตนเองและผู้อื่น	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	8
1.2 ตรวจสอบผลงานอย่างละเอียด		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	7
2. ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต									7
2.1 ตั้งมาตรฐานสูงกว่าความสามารถที่แท้จริง		✓			✓	✓			3
2.2 ไม่พึงพอใจแม้ผลงานจะดีที่สุด	✓	✓	✓		✓				4
3. ความมีระเบียบแบบแผน									6
3.1 ดำเนินการอย่างเป็นระบบ			✓		✓	✓			3
3.2 ทำสิ่งต่างๆอย่างประณีตเรียบร้อย			✓		✓	✓			3

หมายเหตุ [1] Hamacheck,1978 [2] Burn,1980 [3] Frost, Marten, Lahart, & Rosenblate,1990 [4] Hewitt & Flett,1991 [5] Frost, Heimberg, Holt, Mattia & Neubauer, 1993 [6] Slaney, Rice, Mobley, Trippi, & Ashby, 2001 [7] ระวีนันท์ รื่นพรต, 2552 [8] ลินินุช วานิช, 2553

จากตารางสังเคราะห์ จะได้องค์ประกอบที่แสดงให้เห็นถึงการนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่าความมีมาตรฐานเป็นองค์ประกอบที่งานวิจัยเกี่ยวกับการนิยามความสมบูรณ์แบบกล่าวถึงมากที่สุด เพราะผู้ที่มาตรฐานสูงจะเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความแตกต่างของมาตรฐานปกติทั่วไป แต่อย่างไรก็ดีการที่จะทราบว่ามาตรฐานของตนเองที่สูงนั้นเป็นลักษณะที่ดีหรือไม่ดีจึงต้องมีย้องค์ประกอบความสอดคล้องของมาตรฐานกับการปฏิบัติมาเป็นเกณฑ์ประกอบในการพิจารณา ถ้ามาตรฐานสูงแตกต่างจากการปฏิบัติได้จริงน้อยหมายความว่า อาจารย์ที่ปรึกษามีลักษณะการนิยามความสมบูรณ์แบบไม่แตกต่างจากมาตรฐานของนิสิตมากซึ่งทำให้นิสิตสามารถปฏิบัติตามได้จะเป็นลักษณะการนิยามความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสม(adaptive perfectionism) ในทางตรงกันข้ามถ้าอาจารย์ที่ปรึกษามีมาตรฐานสูง จนนิสิตรับรู้ว่าเป็นมาตรฐานของตนเองมาก จะเรียกว่าเป็นการนิยามความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสม (maladaptive perfectionism) (Slaney, Rice, Mobley, Trippi, & Ashby, 2001) นอกจากการนิยามความสมบูรณ์แบบจะวัดจากความมีมาตรฐานและความสอดคล้องของมาตรฐานกับการปฏิบัติแล้ว ยังวัดจากความมีระเบียบแบบแผน แม้ว่าองค์ประกอบนี้จะมีนักวิจัยนำไปใช้น้อยแต่ก็เป็นองค์ประกอบที่เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การปฏิบัติเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ (Frost et al., 1990; Frost et al., 1993; Slaney et al., 2001) ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปองค์ประกอบของการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบจากอาจารย์ที่ปรึกษาได้ดังภาพที่ 2.5

ภาพที่ 2.5 องค์ประกอบของการนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการนิยามความสมบูรณ์แบบ

ในหัวข้อนี้จะกล่าวถึงผลของการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมาในเรื่องของการนิยามความสมบูรณ์แบบ งานวิจัยที่ศึกษาส่วนใหญ่จะศึกษาการนิยามความสมบูรณ์แบบของนักเรียน นิสิตนักศึกษาปริญญาตรี ผู้วิจัยยังไม่พบงานวิจัยใดที่เป็นการศึกษาการนิยามความสมบูรณ์แบบของครูอาจารย์ผ่านการรับรู้ของผู้เรียน และไม่มียงานวิจัยใดศึกษาการนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์โดยตรง จะมีเพียงการศึกษาที่สัมพันธ์กับการเรียนและเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ความสำเร็จในด้านความรู้ความสามารถหรือทักษะที่ได้จากการเรียนหรือการปฏิบัติซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนพัฒนาการหรือคะแนนสอบ ดังนั้นความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ระดับบัณฑิตศึกษา ที่สามารถวัดได้จากความสำเร็จในแต่ละขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์จึงเป็นผลสัมฤทธิ์ที่วัดจากต่างบริบทกัน ผู้วิจัยจึงขอเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนิยามความสมบูรณ์แบบที่ศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะทางจิตวิทยาต่างๆ ดังต่อไปนี้

งานวิจัยของ Fletcher, Shim, และ Wang (2012) ได้ศึกษาอิทธิพลระหว่างการควบคุมจิตใจจากพ่อแม่ที่มีต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ โดยมีการนิยามความสมบูรณ์แบบใน 4 องค์ประกอบ (Frost et al., 1990) ได้แก่ ความมีมาตรฐาน การจัดการ ความกังวลในความผิดพลาด และความลี้เลสงสัยในการกระทำของตนเอง การเป็นตัวแปรส่งผ่าน ผลการวิจัยพบว่า การควบคุมจิตใจจากพ่อแม่ส่งผลต่อการนิยามความสมบูรณ์แบบด้านความกังวลในความผิดพลาด และความลี้เลสงสัยในการกระทำของตนเอง โดยนักเรียนที่รับรู้ว่ามี การควบคุมจากพ่อแม่สูงจะมีแนวโน้มเกิดความกังวลในความผิดพลาดและความลี้เลสงสัยในการกระทำมากขึ้น ทำให้ความกังวลในความผิดพลาดนั้นส่งผลให้เกิดเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถคือไม่สนใจที่จะปฏิบัติงานต่อไป เพื่อให้เกิดความสำเร็จ และความลี้เลสงสัยในการกระทำที่มากขึ้นนั้นจะส่งผลให้มีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบมุ่งความรู้และมุ่งแสดงความสามารถลดลง ซึ่งทำให้ไม่สนใจพัฒนาตนเองหรือมุ่งทำสิ่งใหม่เพื่อทำทหายความสำเร็จ เพราะจะหมกมุ่นอยู่กับงานเดิมที่ตนเองคิดว่าไม่ดีพอสำหรับความคาดหวังที่บุคคลอื่นกำหนดไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Camadan (2010) ที่ศึกษาผลจากการนิยามความสมบูรณ์แบบของพ่อแม่ที่มีต่อความสมบูรณ์แบบของลูกในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่พบว่า การนิยามความสมบูรณ์แบบของแม่เท่านั้นที่ส่งผลต่อการนิยามความสมบูรณ์แบบของลูก โดยลูกที่เป็นเพศหญิงจะเกิดลักษณะการนิยามความสมบูรณ์แบบในด้านการจัดการ ความลี้เลสงสัยในการกระทำ ความคาดหวังและการรับรู้คำวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่ ส่วนเพศชายจะรับรู้การนิยามความสมบูรณ์แบบด้านความคาดหวังของพ่อแม่เท่านั้น

งานวิจัยของ Shih (2013) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ การสนับสนุนของครู การควบคุมจิตใจของพ่อแม่ และการนิยามความสมบูรณ์แบบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ปี 2 ในไต้หวัน ผลการวิจัยพบว่า ถ้ามีการสนับสนุนจากครูในการเรียนมากและมีการรับรู้การควบคุมจิตใจจากพ่อแม่ในระดับต่ำ นักเรียนก็จะมี การนิยามความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสม คือ มีมาตรฐานในตนเอง และสามารถพยายามไปถึงมาตรฐานนั้นได้ และจะทำให้มีแนวโน้มเลือกใช้เป้าหมายมุ่งแสดงความสามารถ คือพยายามทำตามมาตรฐานโดยเปรียบเทียบกับผู้อื่น

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาการนิยามความสมบูรณ์แบบในตัวเองที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ งานวิจัยของ Ibrahim, Dilek, Ilhan และ Yaprak (2008) ได้ทำนายความวิตกกังวลในการเรียนจากเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การสนับสนุนทางสังคม การนิยามความสมบูรณ์แบบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า การนิยามความสมบูรณ์แบบส่งผลทางบวกต่อความวิตกกังวล ส่วนเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมส่งผลทางลบต่อความวิตกกังวล นอกจากนี้งานวิจัยของ Jeremie, Filion, Patrick และ Gaudreau (2010) ได้ศึกษาการนิยามความสมบูรณ์แบบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรส่งผ่านในนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า การนิยามความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสมส่งอิทธิพลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยส่งผ่านการมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบมุ่งแสดงความสามารถแบบบางส่วน หมายความว่า นักศึกษาที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสมจะทำให้เกิดเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่เน้นแข่งขันกับคนรอบข้างทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Witcher, Alexander, Onwuegbuzie และ Collins (2007) ที่พบว่านิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบในตนเองและผู้อื่นสูงจะมีแนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นในรายวิชาวิธีวิทยาการวิจัย

งานวิจัยที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบข้างต้นเป็นการศึกษาในบริบทของการรับรู้ในการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของตนเอง และบริบทการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการควบคุมจากครอบครัวที่ซึ่งเป็นสถาบันพื้นฐานแรกที่นักเรียนทุกคนใกล้ชิด ซึ่งต่อจากสถาบันครอบครัวแล้ว สถาบันการศึกษาถือว่าเป็นสถาบันที่นักเรียนนิสิตนักศึกษาต้องใช้ชีวิตและเรียนรู้การใช้ชีวิตร่วมกัน บุคลากรอาจารย์ในสถาบันการศึกษาจึงมีอิทธิพลต่อผู้เรียน โดยเฉพาะบริบทของการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ที่อาจารย์ที่ปรึกษาจะมีความใกล้ชิดกับนิสิตในการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนเป็นอย่างมาก (Ho, 2010; Parson, 2003) แสดงว่าอิทธิพลการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบจากบุคคลใกล้ชิดในบริบททางการเรียนนอกจากครอบครัวแล้ว การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาน่าจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบัณฑิตศึกษาที่พิจารณาจากความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ด้วย จึงสามารถเขียนความสัมพันธ์ของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ได้ดังภาพที่ 2.6

ภาพที่ 2.6 ความสัมพันธ์ของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษากับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

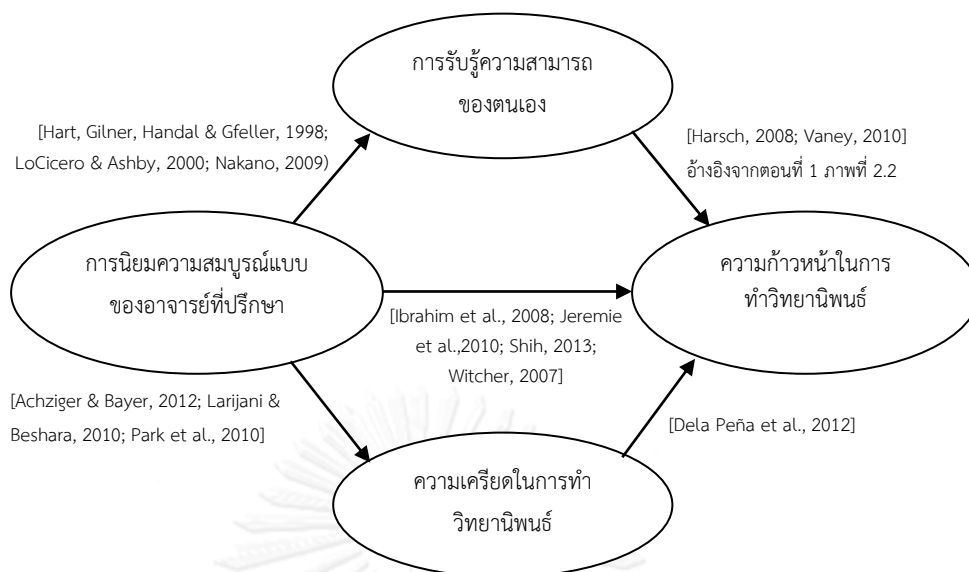
นอกจากงานวิจัยที่ศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบกับลักษณะทางจิตวิทยาอื่น ๆ มากมาย ทั้งภาวะซึมเศร้า (Ashby, Dickinson, Gnilka & Noble, 2009; Flett, Pechenkov, Molnar, Hewitt & Goldstein, 2012) ความวิตกกังวล (Ibrahim, Dilek, Ilhan & Yaprak, 2008; Roohafza et al., 2009) การมองโลกในแง่ดี (Black & Reynolds, 2013) รูปแบบการเผชิญปัญหา (Achziger & Bayer, 2012; Larijani & Beshara, 2010; Park, Heppner & Lee, 2010) ความเครียด (Achziger & Bayer, 2012; Molnar et al., 2011; Park & Lee, 2011) การเห็นคุณค่าในตนเอง (Park, Heppner & Lee, 2010) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Hart, Gilner, Handal & Gfeller, 1998; LoCicero & Ashby, 2000; Nakano, 2009) เป็นต้น

งานวิจัยของ Molnar, Sadava, Flett และ Colautti (2011) ได้ศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่ส่งผลต่อสุขภาพร่างกาย โดยมีความเครียด การสนับสนุนทางสังคม และพฤติกรรมทางสุขภาพในนักศึกษาปริญญาตรี พบว่า การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบส่งผลให้เกิดสุขภาพร่างกายที่แย่ลง โดยส่งผ่านความเครียดและการสนับสนุนทางสังคมอย่างสมบูรณ์ ซึ่งการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบจะส่งผลทางบวกในระดับสูงกับความเครียดและส่งผลทางลบกับการสนับสนุนทางสังคมสอดคล้องกับงานวิจัยของ Achziger และ Bayer (2012) ที่ศึกษาการส่งอิทธิพลของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบไปยังความเครียดโดยมีการควบคุมตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่านในนิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่าการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสมตามแนวคิดของ Slaney (Slaney et al., 2001) จะส่งผลให้

ความเครียดลดลงขึ้นและมีการควบคุมตนเองได้มากขึ้น เพราะมีการเลือกรูปแบบการเผชิญปัญหาแบบมุ่งปัญหา ตรงกันข้ามกับการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมจะทำให้ความเครียดเพิ่มควบคุมตนเองได้น้อยลงเพราะมีการเลือกรูปแบบการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหา นอกจากนี้งานวิจัยของ Park และ Lee (2011) ที่ศึกษาลักษณะการส่งผ่านของความเครียดที่ได้รับอิทธิพลจากการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมไปยังทัศนคติในการทำงานของนิสิตปริญญาตรีในเกาหลีใต้พบว่า ความเครียดทำหน้าที่เป็นตัวแปรส่งผ่านอย่างสมบูรณ์ (fully mediation) จากการได้รับอิทธิพลของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมไปยังทัศนคติในการทำงาน โดยการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมส่งผลทางบวกต่อความเครียดและความเครียดส่งผลทางลบต่อทัศนคติในการทำงาน

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ LoCicero และ Ashby (2000) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในนิสิตปริญญาตรี โดยใช้แบบวัด APS-R (Slaney et al., 2001) พบว่า นิสิตที่การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสมจะมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่านิสิตที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่มีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมและคนที่ไม่มีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ และงานวิจัยของ Nakano (2009) ที่ศึกษาในบริบทของคนญี่ปุ่นก็ได้ผลวิจัยออกมาเหมือนกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hart, Gilner, Handal & Gfeller, 1998 ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในนิสิตปริญญาตรี โดยใช้แบบวัดของ BPS (Burn, 1980) และ MPS (Hewitt & Flett, 1991) พบว่าการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบจากตนเองและผู้อื่นมากมีแนวโน้มที่การรับรู้ความสามารถของตนเองจะลดลง ในขณะที่เดียวกันถ้ามีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบตามความคาดหวังของสังคมมากจะมีแนวโน้มการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงขึ้น

อย่างไรก็ดีแม้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบจะส่งผลต่อลักษณะทางจิตวิทยามากมาย แต่เมื่อศึกษาในบริบทของการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาแล้ว งานวิจัยนี้จะมุ่งศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่ส่งผลต่อความเครียดเป็นหลัก เนื่องจากมีงานวิจัยได้อธิบายว่าความเครียดเป็นลักษณะที่จะส่งผลกระทบต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ (Dela Peña et al., 2012) นอกจากนี้ยังพบว่าในการทำวิทยานิพนธ์หากนิสิตบัณฑิตศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะทำให้มีความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มากตามไปด้วย (Varney, 2010) แสดงว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองจะเป็นสาเหตุสำคัญในกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ และผลการศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบก็พบการส่งอิทธิพลไปยังการรับรู้ความสามารถของตนเองเช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงเขียนแสดงความสัมพันธ์ของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ ความเครียด การรับรู้ความสามารถของตนเองและความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ได้ดังภาพที่ 2.7

ภาพที่ 2.7 ความสัมพันธ์ของการนิยามความสมบูรณ์แบบ ความเครียด การรับรู้ความสามารถ
ของตนเอง และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

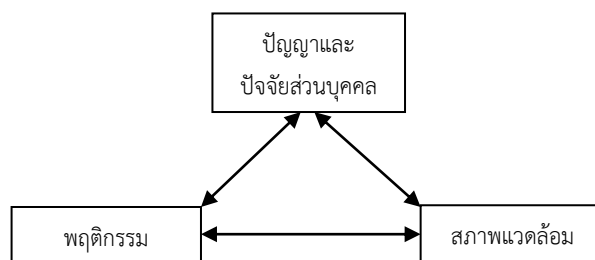
จากความสัมพันธ์ดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของ
ตนเองและความถี่ในการทำวิทยานิพนธ์เพิ่มเติม ดังรายละเอียดที่จะกล่าวในตอนที่ 4 และ 5

ตอนที่ 4 แนวคิดทฤษฎี และการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การศึกษาความหมาย แนวคิดและงานวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองจะทำให้
เข้าใจถึงบทบาทของการรับรู้ความสามารถของตนเองที่อาจเป็นตัวแปรส่งผ่านการนิยามความสมบูรณ์
แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษากับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ได้ ในตอนนี้จะ
แบ่งการนำเสนอเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ 1) แนวคิดทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง และ 2)
ความหมายและการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 แนวคิดทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (self-efficacy) มีพื้นฐานการศึกษาจากทฤษฎีการ
เรียนรู้ทางปัญหาเชิงสังคม (social cognitive theory) ของแบนดูรา (Bandura, 1971) ทฤษฎีนี้ถือ
ว่าพฤติกรรมส่วนใหญ่ของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้ ส่วนหนึ่งของบุคคลเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง
ของตนเอง และอีกส่วนหนึ่งจากการสังเกตพฤติกรรมของคนอื่น ซึ่งถือว่าการเรียนรู้โดยการสังเกต
หรือการเรียนรู้จากตัวแบบ (observational learning or modeling) โดย Bandura เชื่อว่า
พฤติกรรมของคนเราไม่ได้เกิดขึ้นและเปลี่ยนด้วยสิ่งแวดล้อมอย่างเดียว แต่จะต้องมีปัจจัย 3 ปัจจัย ที่
เกิดขึ้นร่วมกัน ได้แก่ 1) ปัจจัยส่วนบุคคล(personal factor) 2) เงื่อนไขเชิงพฤติกรรม (behavior
condition) 3) เงื่อนไขเชิงสภาพแวดล้อม (environment condition) ดังภาพที่ 2.8

ภาพที่ 2.8 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยในการเกิดพฤติกรรม

จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาเชิงสังคม Albert Bandura (Bandura, 1977) จึงได้เสนอแนวคิดของความคาดหวังความสามารถของตนเอง (efficacy expectation) โดยให้ความหมายว่าเป็นความคาดหวังที่เกี่ยวข้องกับความสามารถของตน ในลักษณะที่เฉพาะเจาะจง และความคาดหวังนี้เป็นตัวกำหนดการแสดงออกของพฤติกรรม ต่อมาในปี ค.ศ. 1986 Bandura ได้พัฒนาแนวคิดของความคาดหวังความสามารถของตนเอง (efficacy expectation) เป็นแนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง (perceived self-efficacy) ซึ่งมีความเชื่อว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น มีผลต่อการกระทำของบุคคล บุคคล 2 คน อาจมีความสามารถไม่ต่างกัน แต่อาจแสดงออกในคุณภาพที่แตกต่างกันได้ ในขณะที่เดียวกันถ้าพบว่าคน 2 คนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกัน หรือในบุคคลคนเดียวกันถ้ารับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกันในแต่ละสภาพการณ์ ก็อาจจะแสดงพฤติกรรมออกมาได้แตกต่างกัน Bandura เห็นว่าความสามารถของคนเรานั้นไม่ตายตัว หากแต่ยืดหยุ่นตามสภาพการณ์ ดังนั้นสิ่งที่กำหนดประสิทธิภาพของการแสดงออก จึงขึ้นอยู่กับ การรับรู้ความสามารถของตนเองในสภาพการณ์นั้น ๆ นั่นเอง นั่นคือถ้าเรามีความเชื่อว่าเรามีความสามารถ เราก็จะแสดงออกถึงความสามารถนั้นออกมา คนที่เชื่อว่าตนเองมีความสามารถจะมีความอดทน อุตสาหะ ไม่ท้อถอยง่าย และจะประสบความสำเร็จในที่สุด (Evans, 1989)

4.2 ความหมายและการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

จากทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองตามแนวคิดของ Bandura จึงมีนักวิจัยได้เสนอความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะจัดการและดำเนิน การกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ (Bandura, 1986) เป็นความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถ มีแรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Mcshane & Gilnow, 2003) หรือหมายถึง ความมั่นใจส่วนบุคคลเกี่ยวกับความสามารถของตนเองในการรวบรวมแรงจูงใจ แหล่งข้อมูลความรู้และลักษณะการกระทำ ที่จำเป็น เพื่อทำ ให้งานเฉพาะนั้นประสบความสำเร็จ ภายใต้สภาพแวดล้อมที่กำหนด (Porter, Bigley & Steer, 2003; Stajkovic & Luthans, 2005) และมีงานวิจัยในประเทศไทยให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ว่าเป็นความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับระดับความสามารถหรือศักยภาพของตนเองในการกำหนดระดับของเป้าหมายที่ต้องการมีแรงจูงใจและมีวินัยในตนเองที่จะทำให้เป้าหมายที่กำหนดประสบความสำเร็จ มีความพยายามมุ่งมั่นไม่ยอมแพ้ต่อปัญหา หรืออุปสรรคที่เกิดขึ้น (เกรียงสุข เฟื่องฟูพงศ์, 2554)

ดังนั้นสรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การที่บุคคลมีความเชื่อมั่นต่อความสามารถของตนเองที่มีอยู่ในการที่จะกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้

Bandura (1986) ได้เสนอปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ 4 แหล่ง ดังนี้

1) ประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จ (mastery experiences) ซึ่ง Bandura เชื่อว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง เนื่องจากว่า เป็นประสบการณ์โดยตรง ความสำเร็จทำให้เพิ่มความสามารถของตนเอง บุคคลจะเชื่อว่าเขาสามารถที่จะทำได้ ดังนั้น ในการที่จะพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น จำเป็นที่จะต้อง ฝึกให้เขามีทักษะเพียงพอที่จะประสบความสำเร็จได้พร้อมๆกับการทำให้เขารับรู้ ว่า เขามีความสามารถจะกระทำเช่นนั้น จะทำให้เขาใช้ทักษะที่ได้รับการฝึกได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด บุคคลที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถนั้น จะไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ แต่จะพยายามทำงานต่างๆ เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่ต้องการ

2) ตัวแบบ (modeling) การที่ได้สังเกตตัวแบบแสดงพฤติกรรมที่มีความซับซ้อน และได้รับผลกรรมที่พึงพอใจก็จะทำให้ผู้ที่สังเกตฝึกความรู้สึกว่าเขาก็จะสามารถที่จะประสบความสำเร็จได้ถ้าเขาพยายามจริงและไม่ย่อท้อ ลักษณะของการใช้ตัวแบบที่ส่งผลต่อความรู้สึกว่าเขามีความสามารถที่จะทำได้นั้น ได้แก่ การแก้ปัญหาของบุคคล ที่มีความกลัวต่อสิ่งต่างๆ โดยที่ให้ผู้ดูตัวแบบที่มีลักษณะคล้ายกับตนเอง ก็สามารถทำให้ลดความกลัวต่างๆ เหล่านั้นได้ (Kazdin, 1974)

3) การใช้คำพูดชักจูง (verbal persuasion) เป็นการบอกว่า บุคคลนั้นมีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จได้ วิธีการดังกล่าวนี้ค่อนข้างใช้ง่ายและใช้กันทั่วไปซึ่ง Bandura ได้กล่าวว่า การใช้คำพูดชักจูงนั้นไม่ค่อยจะได้ผลนัก ในการที่จะทำให้คนเราสามารถที่จะพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Evans, 1989) ซึ่งถ้าจะให้ได้ดี ควรจะเข้าร่วมกับการทำให้บุคคลมีประสบการณ์ของความสำเร็จซึ่งอาจจะต้องค่อยๆ สร้างความสามารถให้กับบุคคลอย่างค่อยเป็นค่อยไป และให้เกิดความสำเร็จตามลำดับขั้นตอน พร้อมทั้งการใช้คำพูดชักจูงร่วมกันก็ย่อมที่จะได้ผลดีในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตน

4) การกระตุ้นทางอารมณ์ (emotional arousal) การกระตุ้นทางอารมณ์มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในสภาพที่ถูกขมขู่ในการตัดสินใจถึงความวิตกกังวล และความเครียดของคนเรานั้นบางส่วนจะขึ้นอยู่กับกระตุ้นทางสรีระ การกระตุ้นที่รุนแรงทำให้การกระทำไม่ค่อยได้ผลดี บุคคลจะคาดหวังความสำเร็จเมื่อเขาไม่ได้อยู่ในสภาพการณ์ที่กระตุ้นด้วยสิ่งที่ไม่พึงพอใจ ความกลัวก็จะกระตุ้นให้เกิดความกลัวมากขึ้น บุคคลก็จะเกิดประสบการณ์ของความล้มเหลวอันจะทำให้การรับรู้เกี่ยวกับความสามารถของตนต่ำลง

วิลาสลักษณ์ ชวีวัลลี (2542) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถในตนเองจะเป็นตัวกำหนดตัวหนึ่งว่าบุคคลจะมีพฤติกรรม มีแบบแผนในการคิดและมีการตอบสนองด้านอารมณ์อย่างไร เมื่ออยู่ในสภาพการณ์ที่ต้องใช้ความพยายามสูง การรับรู้ความสามารถในตนเองจึงเป็นตัวกำหนดในเรื่องต่อไปนี้

1. กระบวนการรู้การคิด (cognitive process) การรับรู้ความสามารถในตนเองมีผลกระทบต่อแบบแผนการคิดที่สามารถส่งเสริมหรือบั่นทอนผลการปฏิบัติงานได้ บุคคลจะตีความสถานการณ์และคาดการณ์ในอนาคตอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับว่าเขามีความเชื่อในความสามารถในตนเองอย่างไร คนที่เชื่อว่า

ตนเองมีความสามารถสูงจะมองสถานการณ์ที่เขาพบว่าเป็นโอกาส เขาจะมองภาพความสำเร็จและให้เป็นสิ่งที่นำทางการกระทำของเขา ส่วนคนที่ตัดสินว่าตนเองด้อยความสามารถจะตีความสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนว่าเป็นความเสี่ยง และมีแนวโน้มจะมองเห็นภาพความล้มเหลวอยู่ในอนาคต การคิดในทางลบของผู้ที่รู้สึกว่าคุณด้อยความสามารถจะทำให้คลายแรงจูงใจในตนเองและ ทำลายผลการปฏิบัติงานด้วย เพราะเป็นการยากที่บุคคลจะประสบความสำเร็จ ถ้ายังมีความสงสัยในความสามารถของตนเองอยู่

2. กระบวนการจูงใจ (motivation process) ความสามารถที่จะจูงใจตนเองและกระทำตามที่ตั้งเป้าหมายจะมีพื้นฐานมาจากกระบวนการคิด ขณะที่คิดสถานการณ์ในอนาคตจะทำให้เกิดแรงจูงใจ และการกระทำของตนเองได้กล่าวคือ สิ่งที่คุณคิดเอาไว้ล่วงหน้าจะถูกเปลี่ยนให้เป็นสิ่งจูงใจและการกระทำซึ่งจะถูกควบคุมด้วยกระบวนการกำกับตนเอง แรงจูงใจส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการคิดและความเชื่อในความสามารถของตน จะมีบทบาทสำคัญในการคิดที่เป็นพื้นฐานของแรงจูงใจ บุคคลที่รับรู้ความสามารถในตนเองและตั้งเป้าหมายไว้สูงจะมีแรงจูงใจในการกระทำและจะปฏิบัติงานได้ดีกว่าคนที่สงสัยในความสามารถของตนเอง

3. กระบวนการด้านความรู้สึก (affective process) การรับรู้ความสามารถในตนเองสามารถมีผลกระทบต่อประสบการณ์ทางอารมณ์โดยผ่านการ ควบคุมตนเองทางด้านความคิด การกระทำและความรู้สึกในด้านการคิด ความเชื่อในความสามารถของเรามีอิทธิพลต่อความสนใจและการตีความเหตุการณ์ในชีวิตที่อาจให้ความรู้สึกในทางบวกหรือทางลบได้ และมีผลต่อการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถที่จะควบคุมความคิดทางลบที่เกิดขึ้นได้หรือไม่ด้วย ในด้านการกระทำการรับรู้ความสามารถในตนเองจะจัดการกับสภาวะทางอารมณ์โดยการส่งเสริมการกระทำที่มีประสิทธิผลเพื่อเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมในลักษณะที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ได้ ส่วนด้านความรู้สึกจะเกี่ยวข้องกับ การรับรู้ว่าคุณสามารถทำให้สภาวะทางอารมณ์ของคนที่ไม่ดีดีขึ้นได้หรือไม่

4. กระบวนการเลือก (Selection Process) บุคคลมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงกิจกรรมและสภาพการณ์ที่เขาเชื่อว่ายากเกินความสามารถของเขาและบุคคลจะกระทำกิจกรรมและเลือกสิ่งแวดล้อมที่เขาแน่ใจว่ามีความสามารถที่จะจัดการได้ ผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถในตนเองสูงจะเลือกกิจกรรมที่ยังมีความท้าทาย

จากแนวคิดและเอกสารที่ศึกษาแสดงให้เห็นว่าการรับรู้ในความสามารถของตนเองมีความเกี่ยวข้องกับประสบการณ์และความเชี่ยวชาญส่วนบุคคลที่สามารถนำไปสู่การกระทำที่มีประสิทธิภาพกว่าพฤติกรรมที่กำหนดที่จะนำไปสู่เป้าหมาย Lust, Celuch และ Showers (1993) ได้เปรียบเทียบแบบวัดการความเชื่อในความสามารถของตนเอง ตามแนวคิดของ Bandura (Bandura, 1977) จึงสามารถพิจารณาว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองได้ 4 ลักษณะ ดังนี้

1. การวัดความยากของงาน (magnitude) คือการรับรู้ความสามารถของแต่ละคนจะแตกต่างกันไปตามความยากของกิจกรรมหรือพฤติกรรมที่ต้องกระทำ

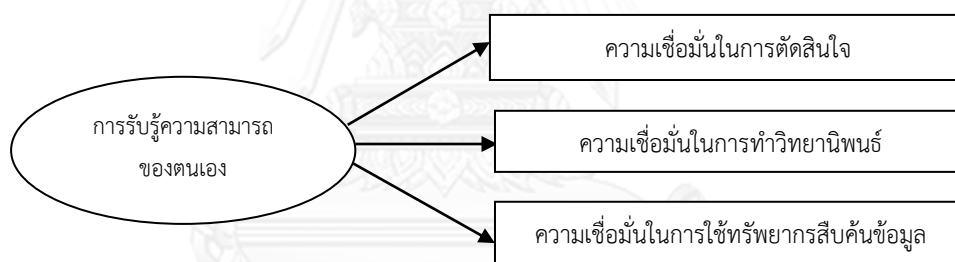
2. การวัดความเข้มแข็งหรือความมั่นใจ (strength) เป็นความมั่นใจที่บุคคลเชื่อว่าตนเองสามารถทำงานได้ในระดับของความยากที่แตกต่างกันไป บุคคลที่รับรู้หรือมั่นใจในความสามารถของตนเองต่ำจะทำให้ความสามารถของตนเองลดลง แต่บุคคลที่รับรู้หรือมั่นใจในความสามารถของตนเองสูง ถึงแม้งานมีความยากจะมีแรงจูงใจมีความพยายามที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ

3. วัดแบบผสม เป็นการวัดทั้งความมั่นใจและระดับความยากของงาน

4. การวัดแบบอื่นๆ ที่ไม่ได้รับจากความยาก ซึ่งต่างจากมิติของความยากและความมั่นใจ

งานวิจัยของ Bandura (1997) มีความคิดเห็นว่าความเชื่อในความสามารถของตนเองของครู น่าจะพิจารณาจากวิธีการจัดการระเบียบวินัยในห้องเรียนที่จะทำให้เกิดสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ และสนับสนุนให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นเขาจึงสร้างแบบวัดความเชื่อในความสามารถของตนเองของครู จำนวน 30 ข้อ โดยวัดจาก 7 ด้าน คือ 1) ความสามารถในการตัดสินใจที่จะทำสิ่งต่างๆ 2) ความสามารถในการใช้แหล่งทรัพยากรของโรงเรียน 3) การรับรู้ความสามารถในการสอน 4) ความสามารถในการจัดระเบียบวินัย 5) การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ปกครอง 6) การมีส่วนร่วมของชุมชน และ 7) การสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน มาตรฐานวัดความเชื่อในความสามารถของตนเองของครู ดังกล่าวเป็นมาตรฐานวัดความสามารถในการปฏิบัติงานแต่ละด้านอย่างไม่เฉพาะเจาะจง

จากการศึกษาแนวคิด ความหมาย และวิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองจากงานวิจัยที่ศึกษาในบริบทต่างๆ ตามแนวคิดของ Bandura ทำให้ผู้วิจัยเลือกใช้อำนาจประกอบในวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่สอดคล้องกับบริบทของงานวิจัยในครั้งนี้ซึ่งเป็นการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา จาก 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ และความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล ดังภาพที่ 2.9

ภาพที่ 2.9 องค์ประกอบของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ตอนที่ 5 แนวคิดทฤษฎีสาเหตุและผลของความเครียด และการจัดการความเครียด

การศึกษาความหมาย สาเหตุและผลของความเครียดจะทำให้เข้าใจถึงบทบาทของความเครียดที่อาจเป็นตัวแปรส่งผ่านระหว่างการนิยมความสมบูรณ์แบบกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ได้ ในตอนนี้จะแบ่งการนำเสนอเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ 1) แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความเครียด 2) สาเหตุและผลของความเครียด และ 3) รูปแบบการจัดการกับความเครียดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความเครียด

Selye (1956) พบว่าเมื่อมีความเครียด (stress) เกิดขึ้นจะก่อให้เกิดกลุ่มอาการปรับตัวต่างๆไปซึ่งมี 3 ระยะด้วยกัน คือ

1) ภาวะตกใจ (Alarm Reaction) แสดงลักษณะที่ร่างกายมีปฏิกิริยาเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้าจะมีการกระตุ้นหรือยั่วให้ตื่นตัว ภาวะตกใจ แบ่งออกเป็น ภาวะช็อก (Shock Phase) เป็นระยะแรก และเป็นปฏิกิริยาโต้ตอบทันทีทันใดต่อสิ่งที่เป็ภัย ปฏิกิริยาของร่างกายในระยะนี้มีอยู่สองแบบ คือ “สู้หรือหนี” ระยะนี้มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างเกิดขึ้นซึ่งเป็นผลจากการกระตุ้น ของระบบประสาท Sympathetic เช่น หัวใจเต้นเร็ว กล้ามเนื้ออ่อนตัว อุณหภูมิลดลง และความดันโลหิตต่ำ ภาวะต้านช็อก (Counter Shock Phase) จะเกิดปฏิกิริยาสะท้อนกลับ (Rebound Reaction) เช่น Adrenal Cortex จะโตขึ้น น้ำตาลถูกปล่อยออกมาจากตับ มีการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่แล้วปฏิกิริยาต่อความเครียดแบบเฉียบพลัน (Acute Stress Reaction) จะสัมพันธ์กันทั้งสองระยะนี้

2) ภาวะต้านทาน (Stage of Resistance) หรือภาวะปรับตัว (Adaptation Stage) ระยะนี้ร่างกายจะพยายามปรับตัวต่อสิ่งที่ทำให้เกิดความเครียด (Stressor) และทำให้สภาพทั่วไปดีขึ้น อาการต่างๆ จะหายไป ความพยายามของร่างกายในการปรับตัวมีส่วนช่วยไหลพลังงานที่สูญหายไป กลับคืนมา และยังช่วยซ่อมแซมส่วนที่ถูกทำลายไปให้ดีขึ้น

3) ภาวะหมดแรง (Stage of Exhaustion) ถ้าสิ่งที่ทำให้เกิดความเครียดยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างพอเพียง ร่างกายจะผานเข้าสู่ระยะที่สามคือภาวะหมดแรงเนื่องจากความเครียดยังคงมีอยู่ไม่รู้จักหมดสิ้น พอร่างกายโดนความเครียดเล่นงานซ้ำแล้วซ้ำอีก ร่างกายจะเสื่อมโทรมจนกระทั่งเกิดเป็นโรคต่างๆ เช่น ภูมิแพ้ ลมพิษ แผลในกระเพาะอาหาร โรคหัวใจ ความดันโลหิตสูง และอาจถึงแก่ความตายได้ในที่สุด

ลักษณะและรูปแบบทฤษฎีความเครียด

1. ทฤษฎีความเครียดที่เน้นทางด้านจิตวิทยา (psychology) ประกอบด้วยรูปแบบดังนี้

1.1 รูปแบบพื้นฐานของการตอบสนอง (response based model) เป็นรูปแบบที่อธิบายว่าความเครียดเป็นกลุ่มของสิ่งรบกวนที่ขัดขวางการตอบสนองทางสรีระวิทยาและ จิตวิทยาของบุคคล ต่อภาวะคุกคาม ทฤษฎีกลุ่มนี้ได้แก่ ทฤษฎีพื้นฐานความเครียดของ Selye (1956) ที่อธิบายว่าความเครียดเป็นการตอบสนองในกลุ่มอาการที่ไม่เฉพาะเจาะจง (General Adaptation Syndrome) หรือ GAS เป็นต้น

1.2 รูปแบบพื้นฐานของสิ่งเร้า (stimulation-based model) เป็นรูปแบบที่อธิบายว่าความเครียดเป็นกลุ่มของสถานการณ์ของสิ่งแวดล้อมที่เป็นสิ่งเร้ามากระตุ้นให้ เกิดการตอบสนอง และสิ่งเร้านี้เป็นบ่อเกิดของความเครียด เช่น ความมากเกินไป ความขัดแย้ง และสิ่งทีนอกเหนือการควบคุม ทฤษฎีในกลุ่มนี้ เช่น ทฤษฎีความเปลี่ยนแปลงในชีวิตกับการเจ็บป่วยของ Holmes และ Rahe (1967 อ้างถึงใน วนิดา รัตนมงคล, 2542: 35) ทฤษฎีนี้เชื่อว่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตถือว่าเป็นภาวะเครียดที่ทำให้มนุษย์ต้องปรับตัว

1.3 รูปแบบปฏิสัมพันธ์ของความเครียด (Interaction Model of Stress) เป็นรูปแบบที่มีพื้นฐานแนวคิดจาก 2 รูปแบบแรกรวมกัน และศึกษาในมิติที่ว่าความเครียดเป็นความไม่สมดุลระหว่างความต้องการ และความสามารถในการตอบสนองของบุคคล ความเครียดจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับความคุกคาม และไม่สามารถจัดการกับความเครียดได้ ถ้าบุคคลมีแรงจูงใจสูงมีความสมดุลระหว่าง

ความต้องการ และการตอบสนองบุคคลนั้นจะปลอดภัยจากความเครียด นักทฤษฎีความเครียดในกลุ่มนี้ ได้แก่ Lazarus และคณะ (1987 อ้างถึงใน วนิดา รัตนมงคล, 2542: 32)

2. ทฤษฎีความเครียดเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน (Job Stress)

ทฤษฎีในกลุ่มนี้ได้นำมาใช้อธิบายความเครียดในการทำงานอย่างกว้างขวาง ได้แก่ ทฤษฎีความสอดคล้องระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม (person environment fit theory) ซึ่งเป็นแนวคิดของ French และคณะ ทฤษฎีนี้ตั้งบนแนวคิดสำคัญ 2 ประการ คือ ความบีบคั้นขององค์กรและความเครียดของบุคคล ปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสองนี้ มีผลต่อสุขภาพและศักยภาพในการทำงานของบุคคล นั่นคือ ความเครียดจะเกิดขึ้นเมื่อการตอบสนอง (supply) หรือความต้องการ (demands) ของสิ่งแวดล้อมไม่สมดุลกับความต้องการ (needs) หรือความสามารถของบุคคล นั่นคือ ถ้าความต้องการ หรือความสามารถของบุคคล และสิ่งแวดล้อมไม่สมดุล ผลที่ตามมาคือความเครียด ซึ่งจะมีผลสะท้อนกลับมาที่การปฏิบัติงานเกิดความรู้สึกในทางที่ไม่ดีกับงาน นอกจากทฤษฎีนี้แล้ว ในกลุ่มนี้ยังมีแนวคิดที่ว่าด้วย ความเครียดกับประสิทธิภาพในการทำงาน ซึ่งเป็นแนวคิดของ Worechel และ Wayne (1980 อ้างถึงใน วนิดา รัตนมงคล, 2542: 32) ที่กล่าวว่า ความเครียดเป็นทั้งคุณและโทษ ระดับความเครียดมีความสัมพันธ์ทั้งทางบวกและทางลบกับสัมฤทธิ์ผลของการทำงาน คือระดับความเครียดที่เหมาะสม (eustress) จะมีผลสัมฤทธิ์ของการทำงานสูงสุด ซึ่งจะอยู่จุดสูงสุดของตัวยูหัวกลับ ถ้าความเครียดสูงกว่านี้ สัมฤทธิ์ผลของการทำงานจะลดลงอย่างรวดเร็ว และยังเสนอว่าความเครียดน้อยก็ทำให้ผลงานต่ำ และผลของงานกับระดับความเครียดจะผันแปรอยู่ระหว่างคนกับองค์กร

จากแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความเครียดจึงมีการกำหนดนิยามความหมายได้ว่า ความเครียดหมายถึง ร่างกายและจิตใจเกิดการตื่นตัวเตรียมรับมือกับเหตุการณ์ที่เข้ามาในชีวิต โดยเหตุการณ์นั้นเรารู้สึกว่าไม่น่าพอใจเกินกำลังความสามารถที่จะรับมือหรือแก้ไขได้ ทำให้เรารู้สึกหนักใจเป็นทุกข์ ซึ่งส่งผลให้เกิดอาการผิดปกติทั้งร่างกาย จิตใจ และพฤติกรรมตามมา (กรมสุขภาพจิต, 2542) ทำให้เกิดการตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลตามปัจจัยภายใน เช่น อายุ เพศ ประสบการณ์ และปัจจัยภายนอก เช่น การรักษา ยา และการรับประทานอาหาร (Selye, 1976) นอกจากนี้ กล่าวว่า ความเครียดเป็นผลจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม โดยบุคคลจะเป็นผู้ประเมินความรุนแรงของเหตุการณ์นั้นว่า เกินความสามารถหรือทรัพยากรที่มีอยู่ ที่ตนเองจะใช้ในการแก้ไขปัญหา (Lazarus & Folkman, 1984 อ้างถึงใน Hampel & Petermann, 2006) Lazarus และ Folkman (Lazarus และ Folkman, 1984) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาได้ให้คำจำกัดความว่า ความเครียดนั้นเป็นภาวะที่เราต้องเผชิญ เมื่อเราไม่สามารถทำสิ่งที่คนมุ่งหวังให้เราทำได้ กล่าวคือ ความเครียดเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งสิ่งแวดล้อมที่บุคคลเผชิญอยู่ จะก่อให้เกิดความเครียดหรือไม่ขึ้นอยู่กับประเมินของบุคคลนั้นๆ ถ้าเขาประเมินว่าสิ่งแวดล้อมที่เผชิญอยู่ไม่เกิดผลดีหรือผลเสีย (irrelevant) ต่อตนเองหรือประเมินว่าเกิดผลในทางที่ดีหรือได้ประโยชน์ (benign positive) ก็จะมีความรู้สึกว่าสิ่งแวดล้อมที่เผชิญอยู่ไม่มีผลเสียต่อตนเองก็จะมี ความเครียด แต่ถ้าประเมินว่าสิ่งแวดล้อมที่เผชิญอยู่นั้นเป็นสิ่งที่คุกคาม (threat) เป็นสิ่งทำลาย เป็นอันตรายหรือสูญเสียต่อชีวิตแล้วสิ่งนั้นย่อมก่อให้เกิดความเครียดขึ้น

5.2 สาเหตุและผลของความเครียด

มิลเลอร์และคีน (Miller and Keane. 1983) กล่าวว่า มูลเหตุของความเครียดอาจเกิดจากสิ่งแวดล้อมนอกร่างกายหรือเกิดจากภาวะภายในร่างกายก็ได้ ดังนี้

1. ความเครียดภายในร่างกาย (internal stress) ซึ่งเกิดได้จาก

1.1 ความเครียดทางชีววิทยา (biological stress) เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายหรือทางชีวภาพ หรือเกี่ยวข้องกันสิ่งที่เป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น อาหาร อากาศ น้ำ ซึ่งถ้าร่างกายได้รับไม่เพียงพอก็จะมีผลทำให้เกิดความรู้สึกไม่สบาย เช่น หงุดหงิด ปวดศีรษะ ฉุนเฉียวจึงเกิดความเครียด

1.2 ความเครียดทางพัฒนาการ (developmental stress) เป็นความเครียดที่เกิดในช่วงของพัฒนาการในแต่ละวัย โดยเป็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตามความต้องการของจิตใจจากเหตุจูงใจทางสังคม ได้แก่ ความต้องการความรัก ความต้องการมีชื่อเสียง การได้รับการยกย่องนับถือ ความต้องการมีเพื่อน เป็นต้น ซึ่งความต้องการดังกล่าวไม่เป็นไปตามความคาดหวังที่ตนต้องการก็จะก่อให้เกิด ความเครียด

2. ความเครียดจากภายนอก (External stress) หรืออาจเรียกว่าความเครียดจากสิ่งแวดล้อม เกิดได้จาก

2.1 สภาพแวดล้อมภายนอกทั้งทางด้านกายภาพ หรือสถานการณ์ หรือวิกฤตการณ์ที่ก่อให้เกิดอันตรายหรือความเจ็บปวดแก่ร่างกายจะทำให้เกิด ความเครียดได้ เช่น ความร้อน ฝุ่นละออง เชื้อโรค ภาชนะน้ำท่วม ไฟไหม้ ภาวะสงคราม เป็นต้น

2.2 ข้อเรียกร้องทางสังคมที่เกิดจากกฎระเบียบ วัฒนธรรม ประเพณี ซึ่งถ้าบุคคลนั้นไม่สามารถปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมได้ก็ย่อมก่อให้เกิดความทุกข์ใจ เกิดความเครียด

นอกจากนี้ กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (กรมสุขภาพจิต, 2542) ยังแบ่งสาเหตุของความเครียดเป็น 2 สาเหตุใหญ่ คือ

1.สาเหตุจากปัจจัยภายในตัวบุคคล

1.1 สาเหตุทางกาย สภาวะทางกายบางประการทำให้เกิดความเครียดได้ในลักษณะที่เรียกว่า “ร่างกายเครียด” จากการที่ร่างกายกับจิตใจมีความเกี่ยวข้องกัน แยกจากกันไม่ได้ การเกิดความเครียดทางร่างกายย่อมส่งผลให้จิตใจเครียดตามด้วย ซึ่งปัจจัยทางร่างกายที่ก่อให้เกิดความเครียด ได้แก่

1.1.1 ความเหนื่อยล้าทางร่างกาย อันเกิดจากได้ผ่านการทำงานอย่างหนัก และติดต่อกันเป็นเวลานาน ซึ่งจะมีความเกี่ยวเนื่องมาจากสภาพความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกายที่จะทำให้อายุยืนยาว แต่แต่ละคนมีความพร้อมในการทำกิจกรรมในชีวิตประจำวันแตกต่างกัน

1.1.2 ภาวะโภชนาการ ได้แก่ ลักษณะนิสัยการรับประทานอาหารที่จะมีผลต่อความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกาย การรับประทานอาหารไม่ถูกส่วน ไม่ถูกสุขลักษณะ การรับประทานอาหารไม่เพียงพอหรือมากเกินไป การใช้หรือการบริโภคสารบางประเภท อาทิ สุรา บุหรี่ ชา กาแฟ ตลอดจนสารเสพติดต่างๆ เหล่านี้ ล้วนทำให้เกิดความเครียดได้

1.1.3 การพักผ่อนไม่เพียงพอ ทำให้ร่างกายอยู่ในภาวะอ่อนเพลียติดต่อกันเป็นเวลานาน

1.1.4 การเจ็บป่วยทางร่างกาย ทั้งการเจ็บป่วยแบบเฉียบพลัน เช่น การมีไข้สูง อุบัติเหตุ หรือการเจ็บป่วยเรื้อรังต่างๆ เช่น โรคเบาหวาน มะเร็ง ความดันโลหิตสูง เป็นต้น

1.1.5 ลักษณะท่าทางที่ปรากฏเกี่ยวกับโครงสร้างของกล้ามเนื้อผิวหนังและการทรงตัว เช่น การเดินยืง วิ่ง นิ่ง นอน หากอยู่ในลักษณะที่ไม่เหมาะสมย่อมก่อให้เกิดความเครียดได้

1.2. สาเหตุทางจิตใจ ถือว่าเป็นสาเหตุสำคัญและเกี่ยวข้องกับการเกิดความเครียดมากที่สุด

1.2.1 บุคลิกภาพประเภทที่ก่อให้เกิดความเครียดได้ง่าย คือ

1) บุคลิกภาพแบบเอาจริงเอาจังกับชีวิต (perfectionist) ได้แก่ คนที่ต้องการความสมบูรณ์แบบให้กับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเจ้าระเบียบ ขยันเป็นคนยึดมั่นต่อกฎเกณฑ์ข้อบังคับกับบุคลิกภาพแบบนี้ทำบุคคลผู้นั้นต้องทำงานหนักและต้องทำทุกๆ อย่างด้วยตนเอง

2) บุคลิกภาพแบบพึ่งพิงผู้อื่น (dependence) ได้แก่ บุคคลที่มีลักษณะขาดความมั่นใจในตนเอง ไม่เข้มแข็ง รู้สึกว่าตนเองไม่เก่งไม่กล้าตัดสินใจ บุคลิกภาพแบบนี้จะทำให้เป็นคนวิตกกังวลง่าย จะทำอะไรต้องอาศัยผู้อื่น มีความวิตกกังวลหวัดหวาดกับอนาคตอยู่เสมอ

3) บุคลิกภาพแบบหุนหันพลันแล่น (impulsive) คนที่มีบุคลิกภาพแบบนี้จะเป็นคนใจร้อน ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย ซึ่งจะมีผลกระทบไปถึงภาวะสมดุลของร่างกาย

1.2.2 การเผชิญเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิต (life event) หมายถึงเหตุการณ์ความเปลี่ยนแปลงที่มีผลกระทบต่อการทำกิจกรรมตามปกติของ บุคคล โดยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอาจเป็นเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดผลทางบวกหรือทางลบก็ได้ การเกิดขึ้นของเหตุการณ์ดังกล่าวล้วนทำให้บุคคลต้องมีการปรับตัว โดยเฉพาะการเผชิญเหตุการณ์ที่เป็นการควบคุมหรือก่อให้เกิดผลในทางลบก่อให้เกิดความยากลำบากในการดำเนินชีวิตจะก่อให้เกิดปัญหาในการปรับตัวและเกิดความเครียดได้มาก

1.2.3 ความขัดแย้งในใจ (Conflict) เกิดจากอาการที่บุคคลต้องเผชิญทางเลือกตั้งแต่สองทางเลือกขึ้นไป แต่ต้องเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่งหรือในการเลือกกระทำในสิ่งที่ไม่ต้องการ หรือไม่อยากได้ ไม่อยากทำทั้งสองอย่าง แต่ต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

1.2.4 ความคับข้องใจ (frustration) ได้แก่ การที่บุคคลมีอุปสรรคไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการได้ ซึ่งสาเหตุที่ก่อให้เกิดความคับข้องใจมี 4 ประการ คือ

1) ความรู้สึกบางประเภท ได้แก่ ความรู้สึกสูญเสีย อาจเป็นการสูญเสียคนรัก เกียรติยศ ชื่อเสียง ความภาคภูมิใจในตนเอง ความรู้สึกล้มเหลวในชีวิตหรือในการทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง การขาดเป้าหมายที่ชัดเจนในชีวิต ความรู้สึกเหล่านั้นจะทำให้บุคคลรู้สึกหมดหวัง รู้สึกว่าไม่สามารถควบคุมสิ่งต่างๆ ได้

2) ความล่าช้าของเหตุการณ์หรือการไปสู่เป้าหมายที่ต้องการอันอาจเกิดธรรมชาติหรือลักษณะของเหตุการณ์นั่นเอง หรือเกิดจากปัจจัยแวดล้อมของเหตุการณ์หรือเกิดจากปัจจัยภายในตัวบุคคลคนนั่นเอง

3) การขาดคุณสมบัติบางประการของบุคคล ซึ่งเชื่อกันว่ามีความจำเป็นต่อสถานะและความรู้สึกมีคุณค่าของบุคคล เช่น การขาดความสามารถขาดทักษะในการทำงานที่รับผิดชอบ เป็นต้น

4) อารมณ์ไม่ดีทุกชนิด ได้แก่ ความกลัว ความวิตกกังวล ความโกรธ ความเศร้า ความทุกข์ใจ ไม่สบายใจ ความรู้สึกเหล่านี้ทำให้เกิดสิ่งๆ ที่เรียกว่าอารมณ์เครียด

2. สาเหตุจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม

2.1 สภาพแวดล้อมทางกายภาพ ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัว ไม่ว่าจะเป็นอุณหภูมิ สภาพอากาศ สภาพภูมิประเทศ ความหนาแน่นของประชากร ภัยธรรมชาติ ฯลฯ เหล่านี้ล้วนมีผลกระทบต่อโดยตรงและโดยอ้อมต่อวิถีการดำเนินชีวิตของบุคคล และทำให้ต้องปรับตัวอยู่ตลอดเวลาซึ่งก่อให้เกิดความเครียดได้

2.2 สภาพแวดล้อมทางชีวภาพ ได้แก่ สิ่งแวดล้อมที่เป็นสิ่งมีชีวิตและสามารถทำอันตรายต่อบุคคลได้ เช่น เชื้อไวรัส แบคทีเรีย พยาธิหรือเชื้อโรคอื่นๆ

2.3 สภาพแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรม จากการที่บุคคลเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคม ฉะนั้น ปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมและสิ่งที่คุณกระทำจะมีผลกระทบต่อกันตลอดเวลา โดยปัจจัยทางสังคม วัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความเครียด ได้แก่

2.3.1 สถานภาพและบทบาทในสังคมของบุคคล ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีหลายบทบาท หลายสถานภาพ เช่น ถ้าอยู่ในครอบครัวอาจมีบทบาทเป็นพ่อแม่ อยู่ในที่ทำงานเป็นลูกน้อง มีผู้บังคับบัญชา คอยดูแลการปฏิบัติงาน ถ้าอยู่กับพ่อแม่ก็มีบทบาทเป็นลูก หรือการเป็นเพศชาย เพศหญิง เหล่านี้ล้วนมีผลแต่ละบุคคลมีการแสดงออกหรือมีการกระทำที่แตกต่างกันไปในแต่ละสถานการณ์ หากบทบาทหลายอย่างนี้มีความขัดแย้งหรือแตกต่างกันมาก ก็อาจทำให้เกิดความยากลำบากในการปรับตัวและเครียดได้

2.3.2 บรรทัดฐานทางสังคม ได้แก่ แนวทางหรือกฎเกณฑ์ในการประพฤติปฏิบัติที่คนในสังคมส่วนใหญ่ยอมรับและปฏิบัติ ตาม จนกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ เป็นประเพณีของสังคมนั้นๆ แต่บางครั้งกฎเกณฑ์ดังกล่าวไม่สอดคล้องกับความต้องการของบุคคลหรือเป็น กฎเกณฑ์ที่เคร่งครัดมาก ย่อมก่อให้เกิดความเครียดกับบุคคลได้

2.3.3 ระบบการเมืองการปกครอง ซึ่งจะมีผลต่อวิถีการดำเนินชีวิตของบุคคลหากเป็นระบบการเมืองการปกครองที่ เกร่งครัด หรือทำให้ประชาชนรู้สึกว่าถูกควบคุมหรือถูกคุกคาม โดยเฉพาะในเรื่องสิทธิเสรีภาพด้านต่างๆ หรือเป็นระบบการเมืองการปกครองที่ทำให้ประเทศขาดความมั่นคงย่อมก่อให้เกิด ความเครียดกับประชาชนได้

ความเครียดเป็นสภาวะทางจิตใจและร่างกายที่เกิดการเปลี่ยนแปลง ทำให้เกิดความไม่สมดุลขึ้น จึงทำให้ต้องมีการปรับตัวต่อสิ่งกระตุ้นหรือสิ่งเร้าต่างๆ ในสถานการณ์ที่กดดัน ที่ทำให้มีความทุกข์ ไม่สบายใจ จากการศึกษาพบว่าความเครียดส่งผลให้เกิดอาการ

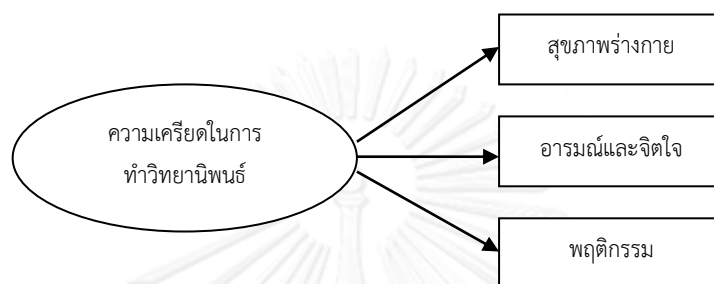
1) อาการทางร่างกาย หมายถึง ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยา และสุขภาพร่างกายที่เป็นผลมาจากการพบกับสถานการณ์ที่ความกดดัน หรือคุกคามทำให้เกิดความทุกข์ใจ ประกอบด้วยอาการปวดศีรษะ ปวดท้อง ปวดตามกล้ามเนื้อต่างๆ วิงเวียนศีรษะ อ่อนเพลีย เจ็บป่วยบ่อยครั้ง

2) อาการทางอารมณ์และจิตใจ หมายถึง ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางความรู้สึก หรือความคิดที่เป็นผลมาจากการพบกับสถานการณ์ที่ความกดดัน หรือคุกคามทำให้เกิดความทุกข์ใจ ประกอบด้วยอาการวิตกกังวล หงุดหงิด กลัว ขาดสมาธิ ต่ำหนืดตนเอง สิ้นหวัง ท้อแท้ ไม่มีความสุขในการทำสิ่งต่างๆ

3) อาการทางพฤติกรรม หมายถึง ลักษณะการเปลี่ยนแปลงการกระทำและการแสดงออกในการดำเนินชีวิตที่เป็นผลมาจากการพบกับสถานการณ์ที่ความกดดัน หรือคุกคามทำให้เกิดความทุกข์

ประกอบด้วย การนอนไม่หลับ การเบื่ออาหารหรือเจริญอาหาร การหลีกเลี่ยงการเข้าสังคม ทำงานผิดพลาดบ่อยขึ้น ตื่นสູราหรือสູบบุหริ่มาก ขัดแย้งกับผู้อื่นมากขึ้น

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหมายของความเครียด สาเหตุและผลของความเครียด ทำให้ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์องค์ประกอบในการวัดความเครียดที่เหมาะสมกับบริบทของการทำวิทยานิพนธ์ในนิสิตบัณฑิตศึกษา ได้จากการเปลี่ยนแปลงลักษณะอาการภายในตัวบุคคล ทั้งทางสุขภาพร่างกาย อารมณ์และจิตใจ และพฤติกรรม จึงสรุปองค์ประกอบได้ดังภาพ 2.10

ภาพที่ 2.10 องค์ประกอบของความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์

5.3 รูปแบบการจัดการกับความเครียด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการกับความเครียด (Coping) หมายถึง ความพยายามในการแก้ไขความเครียดที่เกิดขึ้น โดยในที่นี้จะหมายถึง ความเครียดที่มากเกินกว่าความเครียดที่เกิดขึ้นในการดำเนินชีวิตประจำวันตามปกติ ซึ่งสามารถใช้ความสามารถในการจัดการความเครียดระดับปกติจัดการได้ เป็นความพยายามทั้งทางด้านควบคุมอารมณ์ ความคิด พฤติกรรม และการตอบสนองทางสรีรวิทยาของร่างกายรวมถึงความพยายามในการควบคุมปัจจัยสภาพแวดล้อมด้วย โดยมีเป้าหมายเพื่อกำจัดความเครียดและทำให้สามารถกลับมาดำเนินชีวิตตามปกติได้ ทั้งนี้ปัจจัยที่ทำให้เกิดความเครียดนั้นอาจเป็นปัจจัยภายนอกหรือปัจจัยภายในตัวเองก็ได้ แม้ว่าการจัดการกับความเครียดเป็นความพยายามที่เกิดขึ้นในระดับจิตสำนึกเป็นส่วนใหญ่ต่างจากกลไกทางจิต (defense mechanism) ที่เกิดขึ้นในระดับจิตไร้สำนึกทั้งหมด แต่การจัดการกับความเครียดบางส่วนก็เป็นผลจากการทำงานของจิตใจในระดับจิตไร้สำนึก หรือเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติต่อปัญหาที่ทำให้เกิดความเครียด (อังคินันท์ อินทรกำแหง, 2551) ดังนั้นการเผชิญปัญหาจึงเป็นพฤติกรรมการรับรู้ความสามารถของบุคคลที่แสดงออกใน รูปของการกระทำหรือความคิดที่พยายามหาวิธีการในการควบคุม จัดการกับสภาพปัญหาหรือเหตุการณ์ที่คุกคาม เพื่อลดความตึงเครียดของบุคคลนั้น เพื่อให้สภาพร่างกายกลับสู่สภาวะสมดุลตามปกติ

บุคคลรับรู้ว่ามีกระบวนการเปลี่ยนแปลงระหว่างตนเองกับสิ่งแวดล้อมเมื่อมีปัญหา หรือเหตุการณ์มากระทบบุคคลจะใช้กระบวนการทางความคิดในการประเมินสถานการณ์ที่คุกคามต่อบุคคลว่าจะเกิดผลดีหรือผลเสียต่อตนเองมีผลร้ายแรงหรือผลในทางบวกกับตนเอง การที่บุคคลประเมินสถานการณ์ดังกล่าวก่อให้เกิดภาวะเครียด ซึ่งจะมีการจัดการ ปัญหาที่ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน ดังนี้ (Lazarus & Folkman, 1984)

ขั้นตอนที่ 1 การประเมินสถานการณ์แบ่งย่อยเป็น 2 ระยะ ได้แก่ 1) การประเมินปฐมภูมิ คือ การที่บุคคลใช้สติปัญญา ความรู้และประสบการณ์มาประเมินสถานการณ์เพื่อตัดสินว่ามีผลกระทบต่อตนเองอย่างไร และ 2) การประเมินทุติยภูมิ เป็นการประเมินตัดสิน โดยพิจารณาจากแหล่งประโยชน์และทางเลือกที่จะจัดการกับเหตุการณ์นั้นๆ ที่ตนได้ประเมินแล้วว่าอันตรายหรือคุกคามต่อตนเอง การประเมินชนิดทุติยภูมิอาจเกิดขึ้นหลังการประเมินแล้ว บุคคลจะเลือกใช้วิธีการเผชิญความเครียดหากความเครียดไม่ลดลงหรือหมดไป บุคคลจะต้องเปลี่ยนการประเมินใหม่ว่ามีผลดีผลเสียกับตนเอง หรือเป็นภาวะความตึงเครียดที่ยังคงมีอยู่

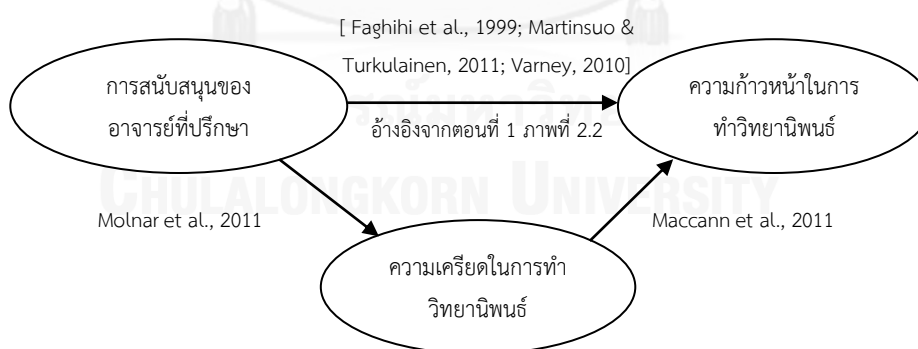
ขั้นตอนที่ 2 การเผชิญความเครียดเมื่อบุคคลประเมินสถานการณ์นั้นว่าก่อให้เกิดภาวะความเครียดหรือปัญหากับตนเอง เขาก็จะต้องเผชิญปัญหานั้นๆ โดยแบ่งย่อยเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) การเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา (problem-focused coping) เป็นความพยายามที่มุ่งกำหนดขอบเขตของปัญหาหาทางเลือกพิจารณาข้อดีและข้อบกพร่องของแต่ละทางเลือกตัดสินใจเลือกทางเลือกและลงมือแก้ไขปัญหา โดยการมุ่งที่ปัญหานั้นมีเป้าหมายที่สิ่งแวดล้อมรวมทั้งเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ให้ลดแรงคุกคามประเมินสิ่งกีดขวาง และวิธีดำเนินการ และมีเป้าหมายในการช่วยให้สามารถแก้ไขปัญหา เช่น การยอมรับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น การแสวงหาข้อมูล การแสวงหาทรัพยากร การพยายามหาวิธีแก้ปัญหอย่างเหมาะสม รวมทั้งการเรียนรู้ทักษะและวิธีการใหม่ๆ และ 2) การเผชิญความเครียดแบบมุ่งอารมณ์(emotional-focused coping) เป็นการเผชิญความเครียดที่มุ่งลดอารมณ์หรือความรู้สึกที่ไม่เป็นสุขไม่สบายใจโดยไม่เปลี่ยนแปลงสถานการณ์จริง

บุคคลจะเลือกใช้การเผชิญความเครียดแบบมุ่งที่ปรับอารมณ์ เพราะในสถานการณ์ที่รุนแรง บุคคลจะเลือกใช้การเผชิญความเครียดโดยมุ่งที่อารมณ์มากกว่า การเผชิญความเครียดโดยมุ่งที่ปัญหา ในทางตรงกันข้าม หากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านการประเมินด้วย กระบวนการความคิด (cognitive appraisal) ว่ามีความรุนแรงน้อย บุคคลจะเลือกใช้การเผชิญความเครียดที่มุ่งเน้นการแก้ไขปัญหามากกว่าการเผชิญความเครียดที่มุ่งเน้นการแก้ใจอารมณ์ นอกจากนี้วิธีการที่บุคคลใช้ในการเผชิญความเครียดนั้น ยังขึ้นอยู่กับทรัพยากรที่มีอยู่ในบริบทนั้นๆ เนื่องจากการเผชิญความเครียดเป็นกระบวนการที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยการเผชิญความเครียดที่บุคคลใช้นั้นเป็นการผสมผสานระหว่างการมุ่งแก้ไขปัญหา และการมุ่งลดอารมณ์ตึงเครียด ในการเลือกใช้วิธีการเผชิญความเครียดนั้น พบว่า ปัจจัยด้านตัวบุคคลจะมีผลต่อการเลือกใช้วิธีการเผชิญความเครียด ได้แก่ ประสบการณ์ในอดีต ความเชื่อ ภาวะสุขภาพ ความชำนาญในการแก้ปัญหา บุคลิกภาพ และการได้รับความเกื้อหนุน เป็นต้น (นิธิพันธ์ บุญเพิ่ม, 2553)

ความเครียดที่เกิดขึ้นนั้นแต่ละคนจะมีการเลือกรูปแบบการเผชิญปัญหาต่างกันตามสถานการณ์ แต่ทั้งสองพฤติกรรมนั้นจะมีความสอดคล้องกัน เนื่องจากการเผชิญปัญหาจะเกิดจากสถานการณ์ที่บุคคลตัดสินว่ามีผลกระทบต่อตนเองแล้วจึงเลือกวิธีการที่จะแก้ไขปัญหานั้น ดังนั้นการเผชิญปัญหาจะเป็นผลจากการพบกับสถานการณ์ที่รู้สึกเครียดหรือเป็นทุกข์ที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไข (Lazarus & Folkman, 1984 อ้างถึงใน อังคินันท์ อินทรกำแหง, 2551) มีงานวิจัยของ Wichianson, Bughi, Unger, Metz, และ Rodriguez (2009) ที่ส่วนหนึ่งของงานได้ศึกษาอิทธิพลของความเครียดต่อการเผชิญปัญหา โดยตรวจสอบบทบาทของการเผชิญปัญหาที่เป็นตัวแปรส่งผ่านระหว่างความเครียดและพฤติกรรมการติดรับทานอาหารตอนกลางคืน (night-eating syndrome

:NES) ในนักศึกษาปริญญาตรี พบว่า บุคคลที่มีความเครียดจะส่งผลให้เกิดการเผชิญปัญหาแบบมุ่งอารมณ์มาก โดยจะใช้อารมณ์ขณะนั้นเป็นเครื่องประเมินการเลือกทรัพยากรในการแก้ไขปัญหา เมื่อบุคคลมีการแก้ไขปัญหาได้อย่างไม่เหมาะสมจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลดลง (Maccann, Fogarty, Zeidner, & Robert, 2011) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Liu และ Lu (2011) ที่ศึกษาความเครียดที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน พบว่าถ้าความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนไม่ค่อยดี จะทำให้นักเรียนเกิดความเครียดและส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าความเครียดเป็นปัจจัยต่อการพัฒนาทางวิชาการ นอกจากนี้งานวิจัยของ Ibrahim, Dilek, Ilhan และ Yaprak (2008) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลพบว่า การรับรู้การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนและอาจารย์จะส่งผลทางลบต่อความวิตกกังวล เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Hampel และ Petermann (2006) ที่ศึกษาอายุและเพศที่ส่งผลต่อความเครียด การเผชิญปัญหา และการปรับตัวของเด็กช่วงอายุ 10-14 ปี พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความเครียดจะต้องการการสนับสนุนทางสังคมเพิ่มขึ้น แสดงว่าการสนับสนุนทางสังคมที่เพียงพอจะช่วยให้ความเครียดของเด็กลดลง

จากการศึกษางานวิจัยและรูปแบบการจัดการกับความเครียดซึ่งเป็นผลจากการเกิดความเครียดนั้นทำให้ทราบว่าความเครียดถ้าถูกจัดการแก้ไขปัญหาอย่างเหมาะสมโดยมีการมุ่งเข้าเผชิญปัญหา(Wichianson et al., 2009) จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (Maccann, Fogarty, Zeidner, & Robert, 2011) นอกจากนี้ความเครียดยังได้รับอิทธิพลทางลบจากการสนับสนุนของอาจารย์ (Ibrahim et al., 2008) รวมทั้งการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมที่ต่ำจะส่งผลให้สุขภาพร่างกายซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความเครียดแย่ลง (Molnar et al., 2011) แสดงว่าความเครียดได้รับอิทธิพลมาจากการสนับสนุนทางสังคมและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งในระดับบัณฑิตศึกษาวัดจากความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ความสัมพันธ์ดังภาพที่ 2.11

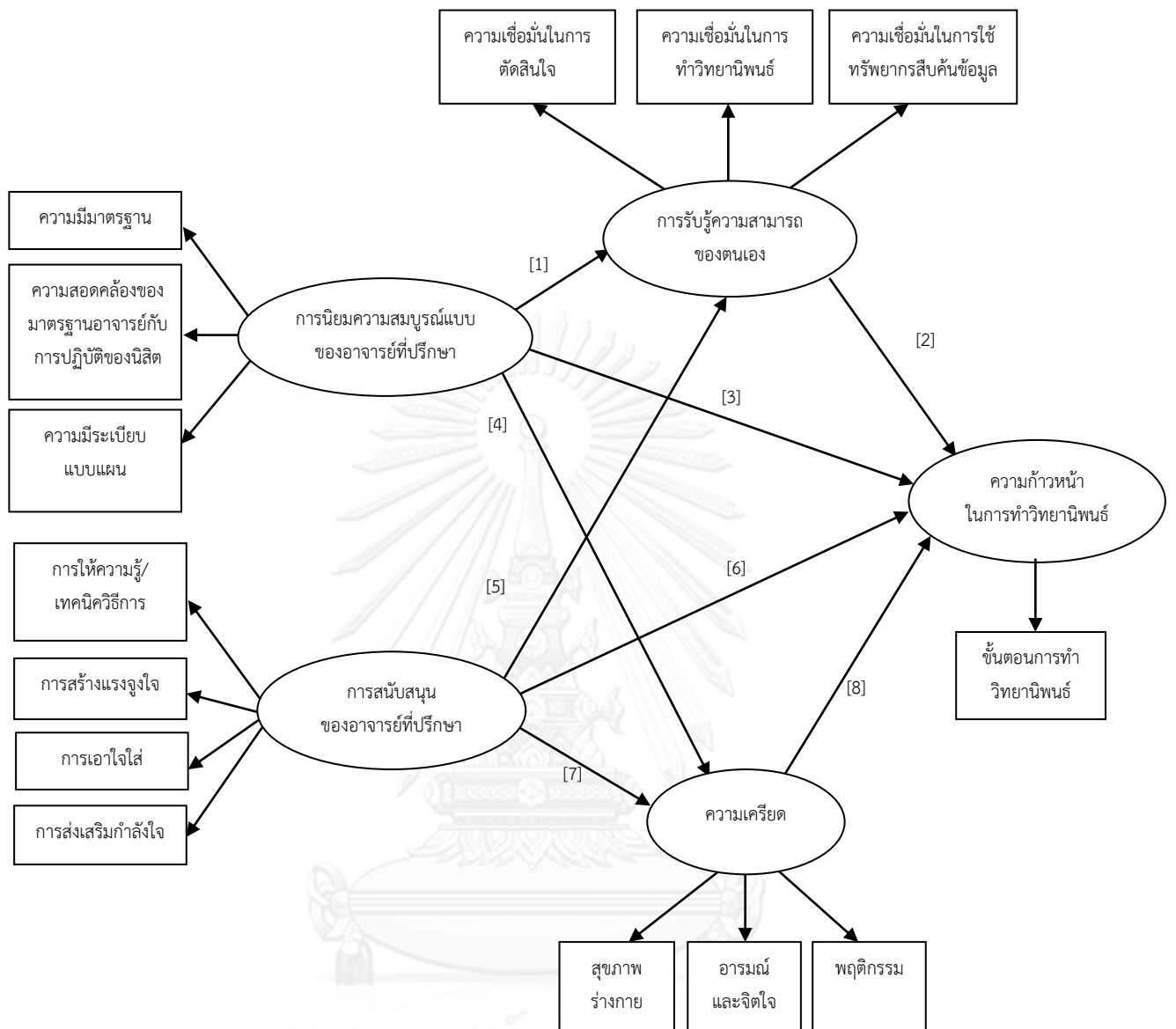

ภาพที่ 2.11 ความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ความเครียดและความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ตอนที่ 6 กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า พฤติกรรมการทำหน้าที่ให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษา คือ การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ โดยพฤติกรรมการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้แก่ การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความมีมาตรฐาน ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต และความมีระเบียบแบบแผน ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ (Ibrahim et al., 2008; Jeremie et al., 2010; Shih, 2013; Wicher, 2007) และยังส่งอิทธิพลผ่านความเครียด (Achtziger & Bayer, 2012; Larijani & Beshara, 2010; Park et al., 2010) ไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ด้วย (DelaPeña et al., 2012; Liu & Lu, 2011; Maccann et al., 2011) นอกจากนี้ยังพบว่า การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบจะส่งผลผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ([Hart, Gilner, Handal & Gfeller, 1998; LoCicero & Ashby, 2000; Nakano, 2009) และส่งอิทธิพลต่อไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์อีกด้วย (Harsch, 2008; Varney, 2010) สำหรับการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ การสร้างแรงจูงใจ การเอาใจใส่ และการส่งเสริมกำลังใจ ส่งอิทธิพลโดยตรงต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Varney, 2010) และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ (Faghihi et al., 1999; Martinsuo & Turkulainen, 2011; Varney, 2010) ในขณะที่เดียวกันการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นก็ส่งอิทธิพลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ด้วย (Harsch, 2008; Varney, 2010) จากความสัมพันธ์ที่กล่าวมานี้จึงเป็นที่มาของกรอบแนวคิดวิจัยที่แสดงดังภาพที่ 2.12

ภาพที่ 2.12 กรอบแนวคิดการวิจัย

หมายเหตุ [1] Hart, Gilner, Handal & Gfeller, 1998; LoCicero & Ashby, 2000; Nakano, 2009 [2] Harsch, 2008; Varney, 2010 [3] Ibrahim et al., 2008; Jeremie et al., 2010; Shih, 2013; Wicher, 2007 [4] Ahtziger & Bayer, 2012; Larjani & Beshara, 2010; Park et al., 2010 [5] Varney, 2010 [6] Faghihi et al., 1999; Martinsuo & Turkulainen, 2011; Varney, 2010 [7] Molnar, Sadava, Flett & Colautti, 2011; DelaPeña, Gersana, Tolod, & Absin, 2012 [8] Liu & Lu, 2011; Maccann et al., 2011; เพียงเพ็ญ เสถียรนพเกล้า, 2548

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (causal relationship research) โดยการวิเคราะห์อิทธิพลของการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยมีการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดเป็นตัวแปรส่งผ่าน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิต ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดที่ได้รับอิทธิพลจากการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและตัวอย่างวิจัย

ประชากร คือ นิสิตบัณฑิตศึกษา ระดับปริญญาโท หลักสูตรทำวิทยานิพนธ์ (แผน ก) คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ที่อยู่ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ตามที่หลักสูตรกำหนด คือ ศึกษายู่ชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 เหตุผลที่เลือกศึกษาประชากรกลุ่มนี้ เนื่องจากคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์มีระยะเวลาในการเรียนตามหลักสูตรคล้ายคลึงกัน คือ ปริญญาโทมีระยะเวลาเรียน 2-4 ปี และหลักสูตรส่วนใหญ่กำหนดให้เริ่มทำวิทยานิพนธ์ในภาคการศึกษาที่ 4-5 คือ ชั้นปีที่ 2 หรือ 3

ตัวอย่างวิจัย คือ นิสิตบัณฑิตศึกษา ระดับปริญญาโท หลักสูตรทำวิทยานิพนธ์ (แผน ก) คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ใช้วิธีการกำหนดขนาดตัวอย่าง โดยอาศัยแนวคิดของ Hair และคณะ (1995 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) ที่เสนอเกณฑ์การกำหนดขนาดตัวอย่างในการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น (SEM) ว่าขนาดของตัวอย่างควรจะเป็น 10-20 คน ต่อ 1 พารามิเตอร์ที่ต้องการประมาณค่า ในงานวิจัยครั้งนี้จะใช้เกณฑ์ขนาดตัวอย่างเป็น 10 เท่า เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรทั้งสิ้น 19 ตัวแปร และมีพารามิเตอร์ที่ต้องประมาณค่าทั้งหมด 41 ตัว ดังนั้นขนาดของตัวอย่างที่เหมาะสม คือ 410 คน แต่อัตราการตอบกลับแบบสอบถามในการวิจัยโดยเฉลี่ยมีค่าประมาณร้อยละ 80 (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542 อ้างถึงใน นวพร กาญจนศรี, 2551) ตัวอย่างวิจัยที่ปรับใหม่จึงมีจำนวน 513 คน เพื่อชดเชยในกรณีการตอบกลับแบบสอบถามไม่ครบ

การสุ่มตัวอย่างเป็นการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two-stage random sampling) มีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

ขั้นที่ 1 คัดเลือกตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) โดยคัดเลือกมหาวิทยาลัยที่มีการจัดการเรียนการสอนคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ในระดับบัณฑิตศึกษา มาจำนวน 4 ภาค ได้แก่ ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคตะวันออก และทำการสุ่มอย่างง่ายกับมหาวิทยาลัยโดยภาคกลางสุ่มจำนวน 4 มหาวิทยาลัย ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือสุ่มภาคละ 2 มหาวิทยาลัย และภาคตะวันออกสุ่มจำนวน 1 มหาวิทยาลัย รวมจำนวนทั้งสิ้น 9 มหาวิทยาลัย

ขั้นที่ 2 สุ่มนิสิตบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ โดยใช้การสุ่มแบบอย่างง่าย (simple random sampling) ได้นิสิตบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยละ 57 คน รวมจำนวน 513 คน ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนนิสิตบัณฑิตศึกษาที่วางแผนไว้

ภูมิภาค	มหาวิทยาลัย	จำนวน (คน)
ภาคกลาง	1.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	57
	2.มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	57
	3.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	57
	4.มหาวิทยาลัยศิลปากร	57
ภาคเหนือ	5.มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	57
	6.มหาวิทยาลัยขอนแก่น	57
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	7.มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	57
	8.มหาวิทยาลัยนเรศวร	57
ภาคตะวันออก	9.มหาวิทยาลัยบูรพา	57
รวม		513

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย ตัวแปรสังเกตได้ 14 ตัวแปร และตัวแปรแฝงทั้งหมด 5 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรแฝงภายใน 3 ตัวแปร และตัวแปรแฝงภายนอก 2 ตัวแปร ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตัวแปรแฝงภายนอก 2 ตัวแปร ประกอบด้วย

1) การนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง การรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเกี่ยวกับการทำงานของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีมาตรฐาน ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต และความมีระเบียบแบบแผนในการให้คำปรึกษาและตรวจผลงานวิทยานิพนธ์ โดยพิจารณาจากพฤติกรรมการให้คำปรึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ และการตรวจผลการปฏิบัติงานของนิสิต วัดได้จาก 3 ตัวบ่งชี้ คือ ความมีมาตรฐาน ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต และความมีระเบียบแบบแผน

1.1) ความมีมาตรฐาน หมายถึง การรับรู้ของนิสิตว่าอาจารย์มีมาตรฐานการทำงานสูงทั้งด้านขั้นตอนการดำเนินการทำวิทยานิพนธ์และผลงานวิทยานิพนธ์ของนิสิต โดยอาจารย์มีการคาดหวังและประเมินผลการปฏิบัติงานของนิสิตอย่างเข้มงวด เพื่อให้นิสิตบรรลุตามเป้าหมายที่อาจารย์กำหนดไว้

1.2) ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต หมายถึง การรับรู้ของนิสิตว่าอาจารย์มีการกำหนดมาตรฐานการทำงานและผลงานวิทยานิพนธ์ของนิสิตไม่เกินความสามารถของนิสิต ทำให้นิสิตปฏิบัติตามได้

1.3) ความมีระเบียบแบบแผน หมายถึง การรับรู้ของนิสิตว่าอาจารย์มีการจัดการเวลานัดหมายให้คำปรึกษา ดูแลเรื่องขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต และตรวจงานวิทยานิพนธ์ เพื่อให้เป็นระเบียบเรียบร้อยตามที่อาจารย์ตั้งมาตรฐานไว้

2) การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง การรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเกี่ยวกับการได้รับความช่วยเหลือและการให้คำแนะนำปรึกษาที่มีการให้ความรู้/เทคนิควิธีการในการทำวิทยานิพนธ์ มีการสร้างแรงจูงใจ เอาใจใส่ติดตามงาน และมีการส่งเสริมกำลังใจในการดำเนินการทำงานจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ วัดได้จาก 4 ตัวบ่งชี้ คือ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ การสร้างแรงจูงใจ การเอาใจใส่ และการส่งเสริมกำลังใจ

2.1) การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ หมายถึง การให้ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาหรือบทความที่เกี่ยวข้องกับประเด็นวิจัยและของนิสิต และเสนอแนะเทคนิควิธีออกแบบการดำเนินการวิจัยในการกำหนดตัวอย่างวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลที่เหมาะสม

2.2) การสร้างแรงจูงใจ หมายถึง การผลักดันและกระตุ้นให้นิสิตเกิดความมานะพยายาม มีพลังในการทำวิทยานิพนธ์ และรักในการทำวิจัย ที่นำไปสู่ความสำเร็จในการเรียน

2.3) การเอาใจใส่ หมายถึง การติดตามการปฏิบัติงาน รับฟังปัญหาและพร้อมให้คำปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิทยานิพนธ์หรือปัญหาทางจิตใจที่เกิดจากการทำวิทยานิพนธ์กับนิสิต

2.4) การส่งเสริมกำลังใจ หมายถึง การลดและผ่อนคลายความทุกข์ใจ ความเดือดร้อนใจ ความรู้สึกวิตกกังวลเพื่อให้นิสิตมีกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จ

ตัวแปรแฝงภายใน 3 ตัวแปร ประกอบด้วย

1) การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อมั่นของนิสิตในความสามารถที่จะเรียนรู้ หรือปฏิบัติงานหรือกิจกรรมตามความสามารถของตนเองเพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์สำเร็จ บรรลุตามเป้าหมาย วัดได้จาก 3 ตัวบ่งชี้ คือ ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ และความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล

1.1) ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ หมายถึง ความเชื่อของนิสิตว่าตนเองมีความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆที่พบในการทำวิทยานิพนธ์ และกล้าเสนอความคิดเห็นในงานของตนเอง

1.2) ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ หมายถึง ความเชื่อของนิสิตว่าตนเองมีความสามารถที่จะทำวิทยานิพนธ์ได้ตามขั้นตอนการวิจัยที่ถูกต้อง ตามความคาดหวังของอาจารย์ และผลงานได้ตามมาตรฐานของการทำวิจัย

1.3) ความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล หมายถึง ความเชื่อของนิสิตว่าตนเองมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อทำงานวิทยานิพนธ์ และใช้แหล่งค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อสนับสนุนงานวิจัย ได้แก่ แหล่งข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต แหล่งข้อมูลจากห้องสมุด และแหล่งข้อมูลจากบุคคล

2) ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต หมายถึง การเปลี่ยนแปลงหรือการตอบสนองของร่างกาย อารมณ์และจิตใจ และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับนิสิตที่มีความกดดันหรือวิตกกังวลในช่วงระยะเวลาที่ทำวิทยานิพนธ์ วัดจาก 3 ตัวบ่งชี้ คือ สุขภาพร่างกาย อารมณ์และจิตใจ และพฤติกรรม

2.1) สุขภาพร่างกาย หมายถึง ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยาและสุขภาพร่างกายที่เป็นผลมาจากการทำวิทยานิพนธ์

2.2) อารมณ์และจิตใจ หมายถึง ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางความรู้สึกสืบเนื่องมาจากความคิดที่เกิดจากการทำวิทยานิพนธ์

2.3) พฤติกรรม หมายถึง ลักษณะการเปลี่ยนแปลงการกระทำและการแสดงออกในการดำเนินชีวิตที่เป็นผลมาจากการทำวิทยานิพนธ์

3) ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ (thesis progress) หมายถึง พัฒนาการในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตที่เป็นไปตามลำดับขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์ในระยะเวลาที่หลักสูตรและตนเองวางแผนไว้ วัดได้จาก ระดับความสำเร็จในแต่ละขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์ที่เปรียบเทียบกับแผนที่วางไว้ และเพื่อนส่วนใหญ่

ขั้นตอนทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ การกำหนดประเด็นวิจัย การทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การกำหนดคำถามวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัย การสอบหัวข้อวิทยานิพนธ์ การเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์ การสอบโครงร่างวิทยานิพนธ์ การสร้างเครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การเขียนผลการวิเคราะห์ข้อมูล การเขียนสรุปผลการวิจัย การเขียนอภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ การส่งบทความให้กับบัณฑิตวิทยาลัย การสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ และการส่งวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ให้กับบัณฑิตวิทยาลัย โดยการเปรียบเทียบระหว่างกระบวนการที่ทำไปแล้วกับแผนการดำเนินงานที่วางไว้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์ และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย 4 ตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับเพศ อายุ ชั้นปี มหาวิทยาลัย และสถานภาพการทำงาน แบบสอบถามตอนนี้เป็นแบบตรวจสอบรายการ (checklist)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ข้อคำถามในส่วนนี้มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (rating scale) ครอบคลุมตัวแปรแฝง 2 ตัวแปร ได้แก่

1) การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ คือ ความมีมาตรฐาน ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต และความมีระเบียบแบบแผน เนื่องจากองค์ประกอบจากการสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้มีองค์ประกอบที่คล้ายคลึงกับแนวคิดของ Slaney (Slaney et al., 1996) ผู้วิจัยจึงพัฒนาข้อคำถามจากแบบวัด APS-R ของ Slaney และคณะ (Slaney et al., 2001) ที่ใช้วัดองค์ประกอบที่คล้ายคลึงนั้น โดยผู้วิจัยได้แปลข้อคำถามเป็นภาษาไทย และปรับข้อคำถามให้สอดคล้องกับบริบทของการวิจัย รวมมีข้อคำถามทั้งสิ้น 12 ข้อ 2) การสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษา ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ คือ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ การสร้างแรงจูงใจ การเอาใจใส่ และการส่งเสริมกำลังใจ ผู้วิจัยสร้างข้อคำถามขึ้นเองโดยศึกษาจากแนวคิดการสนับสนุนทางสังคม (social support) และผลงานวิจัยเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตของ Barnes และ Austin (Barnes & Austin, 2009) ผลงานวิจัยบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาของ Nathara (Mhunpiew, 2013) และ Wattana (Vinitwatanakhun, 2011) และแนวคิดจากงานวิจัยเกี่ยวกับคุณภาพการให้คำปรึกษา (Dela Pena et al., 2012) แล้วผู้วิจัยจึงสร้างข้อคำถามให้

สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการของการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา รวมมีข้อคำถามทั้งสิ้น 16 ข้อ ตัวอย่างคำถามของตอนที่ 2 ได้แก่

“ อาจารย์ตรวจวิทยานิพนธ์ของท่านอย่างละเอียด ”

“ อาจารย์มีเวลาให้คำปรึกษา เมื่อท่านมีปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ ”

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของนิสิตในช่วงเวลาทำวิทยานิพนธ์ ข้อคำถามในส่วนนี้มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ(rating scale) ครอบคลุมตัวแปรแฝง 2 ตัวแปร ได้แก่ 1) การรับรู้ความสามารถของตนเอง ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ คือ ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ และความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล เนื่องจากการสังเคราะห์องค์ประกอบอาศัยแนวคิดของ Bandura ทำให้องค์ประกอบที่ได้คล้ายคลึงกับงานวิจัยของ สุพรรณิการ์ (สุพรรณิการ์ กงภูธร, 2553) ที่ศึกษาแหล่งการรับรู้ความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยจึงได้ดัดแปลงข้อคำถามจากแบบสอบถามการเชื่อใจในความสามารถของตนเองของสุพรรณิการ์ แล้วสร้างข้อคำถามรวมมีทั้งหมด 12 ข้อ 2) ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ คือ สุขภาพร่างกาย อารมณ์และจิตใจ และพฤติกรรม ซึ่งเป็นการวัดการเปลี่ยนแปลงในแต่ละด้านที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่นิสิต/นักศึกษาทำวิทยานิพนธ์ โดยปรับปรุงข้อคำถามจากแบบวัดความเครียดของสวนปรุง กรมสุขภาพจิต (กรมสุขภาพจิต, 2553) และแบบวัดระดับความเครียดของนิธิพันธ์ (นิธิพันธ์ บุญเพิ่ม, 2553) เพื่อให้สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ ข้อคำถามรวมมีทั้งหมด 12 ข้อ ตัวอย่างคำถามของตอนที่ 3 ได้แก่

“ ท่านมั่นใจว่าสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้ถูกต้องตามหลักการวิจัย ”

“ ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ ท่านมีร่างกายอ่อนเพลียเหนื่อยล้า ”

ตอนที่ 4 ข้อมูลความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ข้อมูลส่วนนี้ครอบคลุมตัวแปรแฝง 1 ตัวแปร คือ ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ข้อคำถามในส่วนนี้ผู้วิจัยมีการแปลและปรับปรุงข้อคำถามมาจากแบบวัดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ (dissertation progress scale) ของ Varney (Varney, 2010) มีข้อคำถามทั้งหมด 28 ข้อ และมีลักษณะการตอบแบบเลือกตอบ 0-1 (ใช่/ไม่ใช่) ผู้วิจัยเลือกใช้ข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ เนื่องมาจากข้อคำถามบางข้อ เช่น การเลือกกรรมการสอบและประธานสอบวิทยานิพนธ์ ไม่สอดคล้องกับบริบทของขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์ในประเทศไทยเนื่องจากหลักสูตรจะเป็นผู้กำหนดประธานและกรรมการสอบที่เหมาะสมกับหัวข้อของนิสิต ผู้วิจัยจึงตัดข้อคำถามทิ้งและเลือกเฉพาะข้อที่สอดคล้องกับบริบทของการวิจัยในครั้งนี้ และบางข้อคำถามมีลักษณะซ้ำซ้อนผู้วิจัยจึงปรับรวมให้เป็นขั้นตอนเดียวกัน เช่น ท่านเริ่มเก็บรวบรวมข้อมูล กับท่านเก็บรวบรวมข้อมูลครบแล้ว ผู้วิจัยจึงวัดในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล หรือท่านเริ่มวิเคราะห์ข้อมูลกับท่านวิเคราะห์ข้อมูลเสร็จแล้วจะอยู่ในขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล และปรับลักษณะการตอบจาก 0-1 เป็นมาตรประมาณค่า 3 ระดับ (rating scale) เหตุผลที่ปรับรูปแบบการตอบเนื่องจากในบริบทของประเทศไทยการวัดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ขึ้นอยู่กับแผนที่หลักสูตรกำหนดไว่ว่านิสิตควรดำเนินการส่งหรือสอบวิทยานิพนธ์ในช่วงเวลาใด จึงทำให้ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของการวิจัยนี้วัดจากระดับความสำเร็จของตนเองในแต่ละขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์โดยเปรียบเทียบกับแผนที่วางไว้ และเพื่อนส่วนใหญ่ รวมข้อคำถามมีจำนวนทั้งหมด 15 ข้อ ตัวอย่างคำถามดังตารางที่ 3.2 และผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับ 1 = ยังไม่เริ่ม	หมายถึง	ยังไม่ได้ดำเนินการปฏิบัติ	(0%)
ระดับ 2 = กำลังทำ	หมายถึง	เริ่มดำเนินการปฏิบัติแล้วแต่ยังไม่เสร็จ	(1-99%)
ระดับ 3 = ทำเสร็จแล้ว	หมายถึง	ดำเนินการเสร็จแล้ว	(100%)

ตารางที่ 3.2 ตัวอย่างคำถามเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์	แผนที่วางไว้			ตัวทำ			เพื่อนส่วนใหญ่		
	1	2	3	1	2	3	1	2	3
ขอให้ท่านพิจารณาว่าแต่ละขั้นตอนตามแผนที่ท่านวางไว้อยู่ในระดับ 1, 2 หรือ 3 ขณะนี้ตัวท่านได้ดำเนินการอยู่ในระดับใดและเพื่อนส่วนใหญ่ของท่านดำเนินการอยู่ในระดับใด									
1.การกำหนดประเด็นวิจัย	1	2	3	1	2	3	1	2	3
2.การทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	1	2	3	1	2	3	1	2	3

สำหรับเกณฑ์การแปลคะแนนของตอนที่ 4 จะเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติของตนเอง กับแผนที่วางไว้ และเทียบกับเพื่อนส่วนใหญ่ที่อยู่ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ โดยผู้วิจัยให้น้ำหนักความสำคัญไปที่ความสำเร็จตามแผนมากกว่าความสำเร็จตามเพื่อน ดังเกณฑ์ต่อไปนี้

แผนที่วางไว้ และเพื่อนส่วนใหญ่ \leq ตนเอง = 3 คะแนน หมายถึง มีความก้าวหน้ามาก

แผนที่วางไว้ \leq ตนเอง < เพื่อนส่วนใหญ่ = 2 คะแนน หมายถึง มีความก้าวหน้าปานกลาง

เพื่อนส่วนใหญ่ \leq ตนเอง < แผน = 1 คะแนน หมายถึง มีความก้าวหน้าน้อย

ตนเอง < แผน และเพื่อนส่วนใหญ่ = 0 คะแนน หมายถึง มีความก้าวหน้าน้อยที่สุด

เนื่องจากผู้วิจัยในน้ำหนักความสำคัญไปที่ความสำเร็จตามแผนมากกว่าเพื่อนส่วนใหญ่ จากเกณฑ์จึงหมายความว่า ถ้าตนเองมีความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์น้อยกว่าแผนที่วางไว้และน้อยกว่าเพื่อนส่วนใหญ่จะได้คะแนนเท่ากับ 0 แสดงว่ามีความก้าวหน้าน้อยที่สุด ถ้าตนเองมีความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์น้อยกว่าแผนที่วางไว้แต่มากกว่าหรือเท่ากับเพื่อนส่วนใหญ่จะได้คะแนนเท่ากับ 1 แสดงว่ามีความก้าวหน้าน้อย ถ้าตนเองมีความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มากกว่าหรือเท่ากับแผนที่วางไว้แต่น้อยกว่าเพื่อนส่วนใหญ่จะได้คะแนนเท่ากับ 2 แสดงว่ามีความก้าวหน้าปานกลาง และถ้าตนเองมีความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มากกว่าหรือเท่ากับแผนที่วางไว้และมากกว่าหรือเท่ากับเพื่อนส่วนใหญ่จะได้คะแนนเท่ากับ 3 แสดงว่ามีความก้าวหน้ามาก

เมื่อนำไปวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยจะทำการปรับคะแนนที่เต็ม 3 คะแนน เป็นคะแนนเต็ม 5 คะแนน เพื่อให้เป็นเกณฑ์เดียวกับตัวแปรอื่นในการอธิบายระดับตัวแปร โดยเกณฑ์การแปลคะแนนค่าเฉลี่ย ใช้เกณฑ์สัมบูรณ์ตามแนวทางของเบสต์ (Best, 1981 : 204-208) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง การรับรู้/ตรงตามความจริงในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง การรับรู้/ตรงตามความจริงในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง การรับรู้/ตรงตามความจริงในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง การรับรู้/ตรงตามความจริงในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง การรับรู้/ตรงตามความจริงในระดับมากที่สุด

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยพัฒนาโดยการสร้างข้อคำถามขึ้นใหม่และดัดแปลงมาจากแบบสอบถามทั้งในและต่างประเทศ โดยมีแนวทางการสร้างเครื่องมือ ดังรายละเอียดขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งนิยามความหมาย แนวคิด และวิธีการวัดตัวแปร จากนั้นจึงกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรหลัก 4 ตัวแปรในโมเดล ได้แก่ การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา การนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ และนิยามของตัวแปรสังเกตได้ สำหรับนิยามของความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ได้มาจากนิยามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ในงานวิจัยของ Varney (Varney, 2010) รายละเอียดดังที่กล่าวในหัวข้อตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นที่ 2 สร้างตารางกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการวัด และจำนวนข้อคำถาม (table of specification) ของแบบสอบถาม โดยนำนิยามเชิงปฏิบัติการในขั้นตอนที่ 1 มาสร้างและพัฒนาข้อคำถามจากเครื่องมือของนักวิจัยทั้งในและต่างประเทศ โดยมาตรวจวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาพัฒนาจากมาตรวัด APS-R ของ Slaney และคณะ (Slaney et al., 2001) มาตรวัดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์พัฒนาจากมาตรวัดความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ (dissertation progress scale) ของ Varney (Varney, 2003) มาตรวัดความเครียดปรับปรุงจากแบบประเมินความเครียดของกรมสุขภาพจิต (กรมสุขภาพจิต, 2553) และแบบวัดระดับความเครียดของนิธิพันธ์ (นิธิพันธ์ บุญเพิ่ม, 2553) ที่นำมาปรับสำนวนเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทการวิจัยครั้งนี้ รายละเอียดดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 ตารางกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการวัด และจำนวนข้อคำถามของแบบสอบถาม

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	จำนวนข้อคำถาม	รวม (ข้อ)
1. การนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา	1.1 ความมีมาตรฐาน	4	12
	1.2 ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต	4	
	1.3 ความมีระเบียบแบบแผน	4	
2. การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา	2.1 การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ	4	16
	2.2 การสร้างแรงจูงใจ	4	
	2.3 การเอาใจใส่	4	
	2.4 การส่งเสริมกำลังใจ	4	
3. การรับรู้ความสามารถของตนเอง	3.1 ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ	4	12
	3.2 ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์	4	
	3.4 ความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล	4	
4. ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์	4.1 สุขภาพร่างกาย	4	12
	4.2 อารมณ์และจิตใจ	4	
	4.3 พฤติกรรม	4	
5. ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์	5.1 ขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์	15	15
รวม			67

ขั้นที่ 3 ดำเนินการสร้างข้อคำถามโดยพิจารณาจากนิยามเชิงปฏิบัติการแล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมของข้อคำถาม ภาษาที่ใช้ รูปแบบการพิมพ์ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขได้เป็นแบบสอบถามฉบับร่าง 1 ฉบับ

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยนำแบบสอบถามฉบับร่างที่ปรับแก้เรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ 5 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญในการวิจัย 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา 2 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาความสอดคล้องและเหมาะสมของข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการเป็นรายข้อ ว่ามีความถูกต้อง เหมาะสม มีความชัดเจนของภาษา และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอื่นๆ ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของผู้เชี่ยวชาญ ได้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงแก้ไขในประเด็นการใช้ภาษาเพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจ การปรับข้อความให้มีกระชับ และปรับสำนวนให้สามารถสื่อความหมายได้ตรงกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัดอย่างแท้จริง ผลการวิเคราะห์ค่า IOC ก่อนการปรับแก้ไขข้อคำถาม เมื่อพิจารณาเกณฑ์ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 – 1.00 คือ มีค่าความเที่ยงตรงสามารถนำไปใช้ได้ และข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ต้องปรับปรุง (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552) ผลการวิเคราะห์พบว่า มีข้อคำถามจำนวน 57 ข้อ ที่ผ่านเกณฑ์ และมีข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ ต่ำกว่าเกณฑ์ จึงมีการปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำข้อคำถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาอีกครั้งก่อนนำไปทดลองใช้ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญพบว่าข้อคำถามผ่านเกณฑ์คือมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 – 1.00 จำนวน 67 ข้อ ดังตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 ค่า IOC และสรุปข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ

ตัวบ่งชี้	จำนวนข้อ	ค่า IOC
1. การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา		
1.1 ความมีมาตรฐาน	4	0.50 - 0.67
1.2 ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต	4	0.50 - 1.00
1.3 ความมีระเบียบแบบแผน	4	0.50 - 0.83
2. การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา		
2.1 การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ	4	0.80 - 1.00
2.2 การสร้างแรงจูงใจ	4	0.60 - 0.80
2.3 การเอาใจใส่	4	0.60 - 0.80
2.4 การส่งเสริมกำลังใจ	4	0.60 - 0.80
3. การรับรู้ความสามารถของตนเอง		
3.1 ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ	4	0.60 - 0.80
3.2 ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์	4	0.80 - 1.00
3.4 ความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล	4	0.60 - 1.00
4. ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์		
4.1 สุขภาพร่างกาย	4	0.80 - 1.00
4.2 อารมณ์และจิตใจ	4	0.80 - 1.00
4.3 พฤติกรรม	4	0.60 - 0.80
5. ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์		
5.1 ขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์	15	1.00
รวม	67	0.50 - 1.00

ขั้นที่ 5 นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับตัวอย่างครั้งที่ 1 (try out) เพื่อตรวจสอบสำนวนภาษาและความเข้าใจที่ตรงกันโดยใช้วิธีปริญาโท คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 5 คน พบว่าทุกคนเข้าใจสำนวนภาษาและความหมายตรงกัน จากนั้นนำผลที่ได้มาปรับปรุงแล้วนำไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับวิธีปริญาโท คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ที่ไม่ใช่ตัวอย่างวิจัย จำนวน 5 มหาวิทยาลัย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 30 คน

ขั้นที่ 6 ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยผู้วิจัยได้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ 2 ด้าน คือ 1) ด้านความเที่ยง (reliability) โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) และอำนาจจำแนก (corrected item-total correlation) งานวิจัยครั้งนี้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานของค่าความเที่ยง คือ มีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป การวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (corrected item-total correlation) เกณฑ์มาตรฐานของค่าอำนาจจำแนกรายข้อ คือ มีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป และ 2) ด้านความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) มีรายละเอียดดังนี้

1) คุณภาพของเครื่องมือด้านความเที่ยง (reliability)

1.1 ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจากการทดลองใช้กับนิสิตบัณฑิตศึกษาที่ไม่ใช่ตัวอย่างวิจัยจำนวน 30 คน

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง พบว่า ค่าความเที่ยงของตัวบ่งชี้มีค่าอยู่ระหว่าง 0.49 ถึง 0.92 เมื่อพิจารณาค่าความเที่ยงของตัวบ่งชี้ พบว่าทุกตัวบ่งชี้มีค่าความเที่ยงผ่านเกณฑ์มาตรฐาน ยกเว้น ตัวบ่งชี้ความสอดคล้องระหว่างมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิตในตัวแปรแฝงการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา ที่มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.49 และตัวบ่งชี้พฤติกรรมในตัวแปรแฝงความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ ที่มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.63 จึงพิจารณาคคุณภาพรายข้อคำถาม พบว่า คำถามข้อที่ 6 ของตัวบ่งชี้ความสอดคล้องระหว่างมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิตและคำถามข้อที่ 21 ของตัวบ่งชี้พฤติกรรม มีค่าเที่ยงของตัวบ่งชี้และค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และถ้าตัดข้อคำถามสองข้อนี้ทิ้งจะทำให้ค่าความเที่ยงเพิ่มขึ้นเป็น 0.72 และ 0.75 ตามลำดับ ผู้วิจัยจึงพิจารณาค่าความเที่ยงจากการนำไปใช้จริงเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจ

1.2 ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจากการนำไปใช้จริงกับนิสิตบัณฑิตศึกษาที่เป็นตัวอย่างวิจัยจำนวน 415 คน

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง พบว่า ตัวบ่งชี้ค่าความเที่ยงของตัวบ่งชี้มีค่าอยู่ระหว่าง 0.48 ถึง 0.88 เมื่อพิจารณาค่าความเที่ยงของตัวบ่งชี้ พบว่าทุกตัวบ่งชี้มีค่าความเที่ยงผ่านเกณฑ์มาตรฐาน ยกเว้นตัวบ่งชี้ความสอดคล้องระหว่างมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิตในตัวแปรแฝงการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา ที่มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.48 และตัวบ่งชี้พฤติกรรมในตัวแปรแฝงความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ ที่มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.60 จึงพิจารณาคคุณภาพรายข้อคำถาม พบว่า คำถามข้อที่ 6 ของตัวบ่งชี้ความสอดคล้องระหว่างมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิตและคำถามข้อที่ 21 ของตัวบ่งชี้พฤติกรรม มีค่าเที่ยงของตัวบ่งชี้และ

ค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และถ้าตัดข้อคำถามสองข้อนี้ทิ้งจะทำให้ค่าความเที่ยงเพิ่มขึ้นเป็น 0.77 และ 0.75 ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามจากการทดลองใช้และการนำไปใช้จริง พบว่าข้อคำถามข้อที่ 6 และ 21 มีค่าเที่ยงของตัวบ่งชี้และค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน หมายความว่าข้อคำถามสองข้อนี้ไม่สอดคล้องกับข้ออื่นๆ จึงตัดคำถามสองข้อนี้ทิ้งและไม่นำไปวิเคราะห์ข้อมูล (อภิปรายในบทที่ 5) ทำให้แบบสอบถามที่นำไปใช้จริงมีค่าความเที่ยงอยู่ในช่วง 0.73-0.88 รายละเอียดดังตารางที่ 3.5

ตารางที่ 3.5 ค่าความเที่ยง และค่าอำนาจจำแนกของตัวแปรแฝงและตัวบ่งชี้

ตัวบ่งชี้	ข้อที่	การทดลองใช้ (n=30)			การนำไปใช้จริง (n=415)			
		ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเที่ยงหลังตัดข้อคำถาม	ค่าความเที่ยง	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเที่ยงหลังตัดข้อคำถาม	ค่าความเที่ยง	
1.การนิยมนิยมชมเชยแบบของอาจารย์ที่ปรึกษา					0.79			0.87
1.1 ความมีมาตรฐาน	1	0.53	0.74	0.77	0.53	0.68	0.74	
	2	0.56	0.78		0.42	0.78		
	3	0.62	0.71		0.61	0.64		
	4	0.76	0.67		0.63	0.63		
1.2 ความสอดคล้องระหว่างมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต	5	0.35	0.37	0.49	0.59	0.25	0.48	
	6*	-0.01*	0.72*		-0.11*	0.77*		
	7	0.61	0.10		0.67	0.17		
	8	0.35	0.35		0.59	0.26		
1.3 ความมีระเบียบแบบแผน	9	0.46	0.76	0.76	0.64	0.87	0.87	
	10	0.32	0.81		0.71	0.83		
	11	0.81	0.54		0.85	0.78		
	12	0.68	0.63		0.70	0.84		
2. การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา					0.95			0.93
2.1 การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ	13	0.85	0.83	0.89	0.70	0.77	0.83	
	14	0.79	0.85		0.71	0.76		
	15	0.66	0.90		0.65	0.79		
	16	0.76	0.86		0.59	0.82		
2.2 การสร้างแรงจูงใจ	17	0.79	0.67	0.81	0.65	0.70	0.73	
	18	0.69	0.73		0.60	0.73		
	19	0.69	0.76		0.61	0.72		
	20	0.43	0.84		0.50	0.77		
2.3 การเอาใจใส่	21	0.78	0.79	0.85	0.57	0.78	0.81	
	22	0.61	0.84		0.68	0.74		
	23	0.68	0.84		0.67	0.74		
	24	0.78	0.78		0.59	0.78		
2.4 การส่งเสริมกำลังใจ	25	0.79	0.88	0.91	0.71	0.82	0.86	
	26	0.76	0.89		0.74	0.81		
	27	0.85	0.86		0.71	0.82		
	28	0.77	0.89		0.66	0.84		

ตัวบ่งชี้	ข้อที่	การทดลองใช้ (n=30)			การนำไปใช้จริง (n=415)		
		ค่าอำนาจ จำแนก	ความเที่ยงหลัง ตัดข้อคำถาม	ค่า ความเที่ยง	ค่าอำนาจ จำแนก	ความเที่ยงหลัง ตัดข้อคำถาม	ค่า ความเที่ยง
3. การรับรู้ความสามารถของตนเอง		0.95			0.90		
3.1 ความเชื่อมั่นในการ ตัดสินใจ	1	0.77	0.91	0.92	0.61	0.80	0.83
	2	0.86	0.88		0.65	0.78	
	3	0.86	0.88		0.69	0.77	
	4	0.80	0.91		0.66	0.78	
3.2 ความเชื่อมั่นในการ ทำวิทยานิพนธ์	5	0.62	0.94	0.90	0.50	0.78	0.79
	6	0.82	0.86		0.65	0.71	
	7	0.83	0.86		0.55	0.76	
	8	0.90	0.83		0.69	0.69	
3.3 ความเชื่อมั่นในการ ใช้ทรัพยากรสืบค้น ข้อมูล	9	0.81	0.79	0.87	0.63	0.79	0.83
	10	0.71	0.83		0.65	0.78	
	11	0.75	0.82		0.75	0.73	
	12	0.62	0.88		0.58	0.81	
4. ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์		0.85			0.86		
4.1 สุขภาพร่างกาย	13	0.77	0.81	0.87	0.53	0.71	0.76
	14	0.60	0.88		0.54	0.71	
	15	0.83	0.78		0.69	0.62	
	16	0.69	0.84		0.46	0.75	
4.2 อารมณ์และจิตใจ	17	0.88	0.70	0.84	0.71	0.55	0.73
	18	0.73	0.78		0.58	0.63	
	19	0.71	0.79		0.53	0.66	
	20	0.42	0.89		0.30	0.79	
4.3 พฤติกรรม	21*	0.03*	0.75*	0.63	0.01*	0.75*	0.60
	22	0.39	0.56		0.41	0.51	
	23	0.54	0.44		0.57	0.38	
	24	0.70	0.28		0.61	0.33	
5. ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์		0.83			0.88		
ขั้นตอนการทำ วิทยานิพนธ์	1	-0.09	0.84	0.83	0.27	0.88	0.88
	2	0.35	0.83		0.40	0.87	
	3	-0.01	0.85		0.36	0.87	
	4	0.59	0.81		0.44	0.87	
	5	0.39	0.83		0.37	0.87	
	6	0.45	0.82		0.48	0.87	
	7	0.50	0.82		0.44	0.87	
	8	0.28	0.83		0.55	0.87	
	9	0.55	0.82		0.64	0.86	
	10	0.50	0.82		0.68	0.86	
	11	0.61	0.81		0.65	0.86	
	12	0.67	0.81		0.66	0.86	
	13	0.63	0.81		0.62	0.86	
	14	0.65	0.81		0.66	0.86	
	15	0.57	0.82		0.54	0.87	
รวมจำนวนข้อ		67			65		

หมายเหตุ: *ข้อคำถามที่ตัดทิ้ง โดยพิจารณาจากค่าอำนาจจำแนกและความเที่ยงหลังตัดข้อคำถามทั้ง

2) คุณภาพของเครื่องมือด้านความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity)

การวิเคราะห์ความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้จริงจำนวน 415 คน โดยใช้โปรแกรมลิสเรล โดยการวิจัยครั้งนี้พิจารณา 2 ส่วน คือ 1) ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภายในองค์ประกอบ และ 2) ค่าสถิติจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ในการวิเคราะห์ส่วนนี้ไม่ได้นำตัวบ่งชี้ขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์ (pro.step) มาวิเคราะห์ เนื่องจากเป็นตัวบ่งชี้ตัวเดียว (single indicator) มีรายละเอียดดังนี้

2.1 ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดล

การวิเคราะห์ในส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดล เมื่อตรวจสอบค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ 14 ตัวแปร รวม 5 คู่ พบว่าค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรทุกคู่แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.37 - 0.76 ซึ่งตัวแปรทุกคู่มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำถึงสูงในทิศทางบวก ตัวบ่งชี้ของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษามีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำถึงปานกลางคู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ ความมีมาตรฐาน (per.stan) กับความมีระเบียบแบบแผน (per.ordr) มีค่าเท่ากับ 0.67 ตัวบ่งชี้ของการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษามีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางถึงสูง คู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ (sup.know) กับการเอาใจใส่ (sup.care) และการสร้างแรงจูงใจ (sup.motv) กับการส่งเสริมกำลังใจ (sup.powr) มีค่าเท่ากับ 0.76 ตัวบ่งชี้ของการรับรู้ความสามารถของตนเองความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง คู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ (eff.todo) กับความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล (eff.souc) มีค่าเท่ากับ 0.66 และตัวบ่งชี้ของความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ความสัมพันธ์กันในระดับต่ำถึงปานกลาง คู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ สุขภาพร่างกาย (sts.body) กับอารมณ์และจิตใจ (sts.emot) มีค่าเท่ากับ 0.55 สำหรับตัวบ่งชี้ของความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ คือ ขั้นตอนในการทำวิทยานิพนธ์ (pro.step) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 1.00 เพราะเป็นตัวแปรสังเกตได้ตัวเดียว (single indicator)

เมื่อพิจารณาค่าสถิติ Bartlett's Test of Sphericity พบว่า ตัวแปรแฝงการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์มีค่า Bartlett's Test เท่ากับ 0.00 ทุกตัวแปร แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ค่าดัชนี KMO (Kaiser-Meyer-Olkin measures of sampling adequacy) มีค่าเท่ากับ 0.63, 0.76, 0.73 และ 0.69 ซึ่งเข้าใกล้ 1 แสดงว่า ตัวแปรต่างๆในข้อมูลชุดนี้มีความสัมพันธ์กันมากและมีความเหมาะสมที่จะนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบได้ รายละเอียดดังตาราง 3.6

ตารางที่ 3.6 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวบ่งชี้

	การนิยมนิยมความสมบูรณ์ แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา			การสนับสนุนของ อาจารย์ที่ปรึกษา				การรับรู้ความสามารถ ของตนเอง			ความเครียดในการทำ วิทยานิพนธ์		
	per.stan	per.disc	per.ordr	sup.know	sup.motv	sup.care	sup.powr	eff.decs	eff.todo	eff.souc	sts.body	sts.emot	sts.behv
per.stan	1.00												
per.disc	0.37**	1.00											
per.ordr	0.67**	0.43**	1.00										
sup.know				1.00									
sup.motv				0.74**	1.00								
sup.care				0.76**	0.69**	1.00							
sup.powr				0.60**	0.76**	0.63**	1.00						
eff.decs								1.00					
eff.todo								0.63**	1.00				
eff.souc								0.61**	0.66**	1.00			
sts.body											1.00		
sts.emot											0.55**	1.00	
sts.behv											0.53**	0.46**	1.00
Mean	3.96	3.44	3.88	3.93	3.94	3.99	3.82	3.71	3.80	3.85	3.03	3.25	3.09
S.D.	0.71	0.74	0.81	0.79	0.79	0.77	0.88	0.71	0.71	0.75	0.89	0.84	0.96
Bartlett's test	328.82			1,107.00				493.59			309.76		
df	3			6				3			3		
p	0.00			0.00				0.00			0.00		
KMO	0.63			0.76				0.73			0.69		

หมายเหตุ: ** p < .01, n=415

2.2 ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่าโมเดลการวัดทั้งสี่โมเดล ประกอบด้วย โมเดล การวัดการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา โมเดลการวัดการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา โมเดลการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และโมเดลการวัดความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พิจารณาได้จากค่าไค-สแควร์ (Chi-square) ที่ในทุกละการวัดต่างศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > .01$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) ทุกละการวัดมีค่าเข้าใกล้ 1.00 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) ในทุกละการวัดมีค่าเข้าใกล้ 1.00 และดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) และค่าดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษเหลือมาตรฐาน (RMSEA) ในทุกละการวัดมีค่าเข้าใกล้ 0.00 รายละเอียดดังตาราง 3.7

ตารางที่ 3.7 ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัด

ตัวแปรแฝง	Chi-square	p	df	GFI	AGFI	RMR	RMSEA
การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา	1.14	0.29	1	0.99	0.99	0.01	0.02
การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา	0.25	0.62	1	1.00	0.99	0.00	0.00
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	1.11	0.29	1	0.99	0.99	0.00	0.02
ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์	1.79	0.18	1	0.99	0.98	0.01	0.04

หมายเหตุ: ** p < .01, n=415

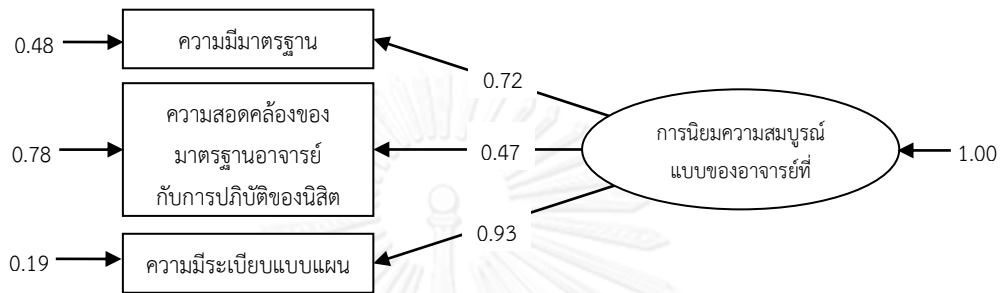
เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) ของแต่ละตัวแปรสังเกตได้พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของทุกตัวแปรสังเกตได้จัดอยู่ในระดับปานกลางถึงสูง (0.65 - 0.97) และมีค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความแปรผันร่วมกับตัวแปรแฝง (R^2) ในระดับปานกลางถึงสูง (ร้อยละ 42.00 - 94.00) รายละเอียดดังตาราง 3.8

ตารางที่ 3.8 ผลการวิเคราะห์น้ำหนักองค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดตัวแปรในการวิจัย

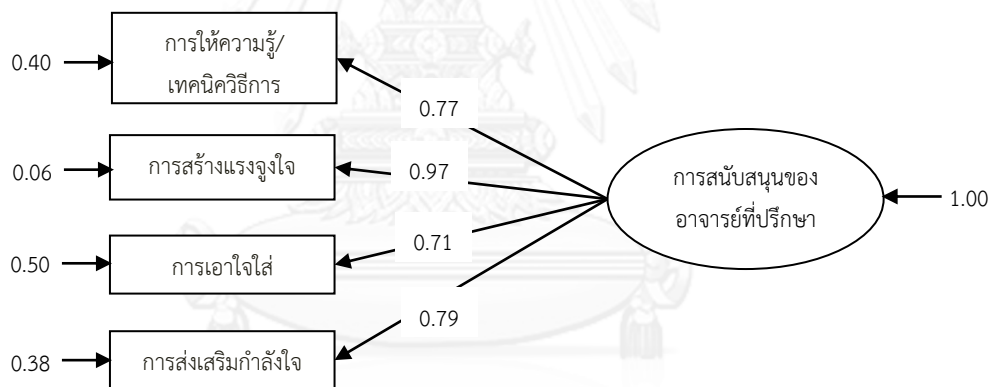
องค์ประกอบ	น้ำหนักองค์ประกอบ		t	R^2	สปส.คะแนนองค์ประกอบ
	b(SE)	β			
1. การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา					
1.1ความมีมาตรฐาน	0.53 (0.03)	0.72	16.20**	0.52	0.24
1.2ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต	0.35 (0.04)	0.47	9.51**	0.22	0.09
1.3ความมีระเบียบแบบแผน	0.77 (0.03)	0.93	24.83**	0.86	0.92
2. การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา					
2.1การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ	0.61 (0.03)	0.77	18.17**	0.60	0.11
2.2การสร้างแรงจูงใจ	0.77 (0.03)	0.97	25.05**	0.94	1.01
2.3การเอาใจใส่	0.55 (0.03)	0.71	16.12**	0.51	0.02
2.4การส่งเสริมกำลังใจ	0.70 (0.04)	0.79	18.51**	0.62	0.12
3. การรับรู้ความสามารถของตนเอง					
3.1ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ	0.54 (0.03)	0.75	16.79**	0.57	0.37
3.2ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์	0.60 (0.03)	0.85	20.88**	0.72	0.65
3.3ความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล	0.60 (0.03)	0.80	18.09**	0.63	0.44
4. ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์					
4.1สุขภาพร่างกาย	0.74 (0.04)	0.84	20.41**	0.70	0.65
4.2อารมณ์และจิตใจ	0.56 (0.04)	0.67	13.83**	0.45	0.29
4.3พฤติกรรม	0.62 (0.05)	0.65	13.34**	0.42	0.24

หมายเหตุ: ** p < .01, n=415

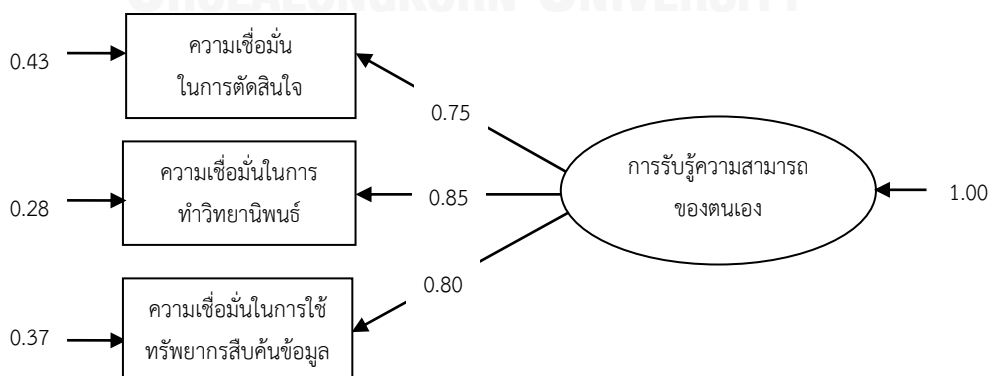
ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรแฝงทุกตัว ประกอบด้วย ตัวแปรแฝงการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา ตัวแปรแฝงการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตนเอง และตัวแปรแฝงความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ สามารถวัดได้ด้วยตัวแปรสังเกตได้ กล่าวคือ ตัวแปรแฝงทุกตัวมีความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ดังภาพ 3.1, 3.2, 3.3 และ 3.4

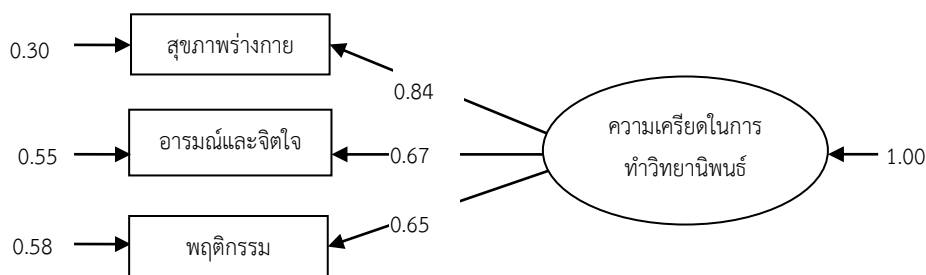
ภาพที่ 3.1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา

ภาพที่ 3.2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา

ภาพที่ 3.3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ภาพที่ 3.4 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ในการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจำนวน 9 มหาวิทยาลัย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองที่ คณะครุศาสตร์ รวมจำนวน 57 ชุด ได้กลับคืนมาครบ

2. สำหรับอีก 8 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้วิจัยได้ติดต่อประสานงานตัวแทนนิสิต และเจ้าหน้าที่เพื่อแจกแบบสอบถาม เมื่อตัวแทนและเจ้าหน้าที่ยินยอมให้ความร่วมมือในการแจกแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยจึงทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลไปยังคณบดีของแต่ละมหาวิทยาลัย และจัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ มหาวิทยาลัยละ 57 ชุด มีอัตราการตอบกลับ 38, 38, 35, 30, 50, 34, 12 และ 36 ชุด ตามลำดับ ทำให้การแจกแบบสอบถามรอบแรกมีจำนวนทั้งสิ้น 513 ชุด และได้รับกลับคืนมา 330 ชุด ซึ่งยังไม่ถึงขนาดตัวอย่างที่วางแผนไว้ เนื่องจากผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่างไว้อย่างน้อย 410 คน อาจเป็นเพราะนิสิตที่เป็นตัวอย่างวิจัยอยู่ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ จึงไม่ค่อยมีวิชาเรียนที่คณะ ประกอบกับช่วงที่ดำเนินการเก็บข้อมูลเป็นช่วงสอบปลายภาคและบางมหาวิทยาลัยหยุดการเรียนการสอนแล้ว ดังนั้นผู้วิจัยจึงเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาและได้คำแนะนำให้ขอข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ที่อยู่ หรืออีเมล เพื่อจัดส่งแบบสอบถามไปให้ และเก็บข้อมูลจากมหาวิทยาลัยอื่นเพิ่มเติม

3. การดำเนินการเก็บข้อมูลครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้ติดต่อไปยังบัณฑิตวิทยาลัยของมหาวิทยาลัย ทั้ง 8 แห่งที่กำหนดไว้ตอนเก็บข้อมูลครั้งแรก เพื่อขอคำแนะนำในการทำหนังสือขอข้อมูลส่วนบุคคลของนิสิต ผลการดำเนินการพบว่า มี 2 มหาวิทยาลัยที่ให้ความร่วมมือ คือ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้ส่งรายชื่อ ที่อยู่และอีเมลของนิสิตบัณฑิตศึกษา มาให้ จากนั้นผู้วิจัยจึงจัดส่งแบบสอบถามออนไลน์ไปทางอีเมลจำนวน 55 ชุด มีอัตราการตอบกลับ 16 ชุด ส่วนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้ให้คำแนะนำในการสืบค้นข้อมูลพื้นฐานของนิสิตจากเว็บไซต์ของบัณฑิตวิทยาลัยทำให้ผู้วิจัยได้ที่อยู่อีเมลในการจัดส่งแบบสอบถามออนไลน์ไป จำนวน 25

ชุด มีอัตราการตอบกลับ 10 ชุด ซึ่งการจัดส่งแบบสอบถามออนไลน์ทางอีเมลจะได้ตัวอย่างวิจัยที่ไม่มี ความซ้ำซ้อนกลับการฝากส่งทางไปรษณีย์ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ได้แจกแบบสอบถามไปตามภาควิชา ถ้า ภาควิชาใดที่ไม่ตอบกลับผู้วิจัยจะส่งอีเมลไปเฉพาะภาควิชานั้น

4. ในขณะที่ดำเนินการในส่วนของการขอข้อมูลส่วนบุคคลและจัดส่งแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการสุ่มมหาวิทยาลัยเพิ่มเติมอีก 3 แห่งตามภูมิภาค ได้มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี และมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จากนั้นติดต่อตัวแทน นิสิตของมหาวิทยาลัย แล้วจัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ไปให้ มหาวิทยาลัยละ 30 ชุด มีอัตราการ ตอบกลับ 25, 20 และ 14 ชุด ตามลำดับ รวมแบบสอบถามที่ส่งครั้งที่ 2 ทั้งทางอีเมลและทาง ไปรษณีย์ จำนวน 170 ชุด และได้รับกลับคืนมา 85 ชุด สรุปได้ว่าจำนวนแบบสอบถามส่งไปจำนวน ทั้งหมด 683 ชุด อัตราการตอบกลับ 415 ชุด คิดเป็นร้อยละ 60.76 รายละเอียดดังตารางที่ 3.9

ตารางที่ 3.9 อัตราการตอบกลับแบบสอบถามจากการส่งครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2

ภูมิภาค	มหาวิทยาลัย	การส่งครั้งที่ 1			การส่งครั้งที่ 2			รวม		
		จำนวน ที่ส่ง (ชุด)	จำนวนที่ ตอบกลับ (ชุด)	ร้อยละการ ตอบกลับ	จำนวน ที่ส่ง (ชุด)	จำนวนที่ ตอบกลับ (ชุด)	ร้อยละการ ตอบกลับ	จำนวน ที่ส่ง ทั้งหมด	จำนวนที่ ตอบกลับ ทั้งหมด	ร้อยละการ ตอบกลับ
ภาคกลาง	1.จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	57	57	100.00	-	-	-	57	57	100.00
	2.มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์	57	35	61.40	25*	10*	40.00*	82	45	52.94
	3.มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ	57	30	52.63	-	-	-	57	30	52.63
	4.มหาวิทยาลัย ศิลปากร	57	50	87.77	-	-	-	57	50	87.77
ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ	5.มหาวิทยาลัย มหาสารคาม	57	38	66.67	-	-	-	57	38	66.67
	6.มหาวิทยาลัย ขอนแก่น	57	34	59.65	-	-	-	57	34	59.65
ภาคเหนือ	7.มหาวิทยาลัย เชียงใหม่	57	12	21.05	55*	16*	29.09*	115	28	24.35
	8.มหาวิทยาลัย นเรศวร	57	36	63.16	-	-	-	57	36	63.16
ภาค ตะวันออก	9.มหาวิทยาลัย บุรพา	57	38	66.67	-	-	-	57	38	66.67
มหาวิทยาลัยที่เก็บ เพิ่มเติม ^a	10. มหาวิทยาลัย ราชภัฏนครราชสีมา	-	-	-	30	25	83.33	30	25	83.33
	11.มหาวิทยาลัย ราชภัฏธนบุรี	-	-	-	30	20	66.67	30	20	66.67
	12. มหาวิทยาลัย ราชภัฏรำไพพรรณี	-	-	-	30	14	46.67	30	14	46.67
รวมทั้งสิ้น		513	330	64.33	170	85	44.12	683	415	60.76

หมายเหตุ: a. เนื่องจากการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 ได้ไม่ครบตามที่วางแผนไว้ จึงสุ่มมหาวิทยาลัยเพื่อเก็บเพิ่มเติม *เป็นการส่งแบบสอบถามทางอีเมล ซึ่งไม่ซ้ำซ้อนกับ ตัวอย่างวิจัยครั้งที่ 1 เพราะเลือกส่งเฉพาะสาขาวิชาที่เจ้าหน้าที่ยังไม่แจก

5. ในการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ให้กับเจ้าหน้าที่ และตัวแทนนิสิตบัณฑิตศึกษาในการเก็บข้อมูลแต่ละมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยจะโทรศัพท์เพื่อติดตามผลการปฏิบัติงานสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ซึ่งใช้ระยะเวลาการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสิ้น 7 สัปดาห์ ภายในระยะเวลา 2 สัปดาห์แรกของการส่ง ถ้าเจ้าหน้าที่สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้จำนวนหนึ่งแล้ว ผู้วิจัยจะขอความร่วมมือให้ส่งแบบสอบถามเท่าที่เก็บได้มาก่อนเพื่อความรวดเร็ว รายละเอียดการดำเนินงาน ดังตารางที่ 3.10

ตารางที่ 3.10 ขั้นตอนและระยะเวลาในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอน	การดำเนินงาน	ระยะเวลาที่ปฏิบัติ
1	โทรศัพท์ติดต่อคณะศึกษาของแต่ละมหาวิทยาลัยเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล	21-25 มกราคม 2557
2	ทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัยจากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงคณบดีของมหาวิทยาลัยที่เป็นตัวอย่างวิจัย	28-30 มกราคม 2557
3	ส่งหนังสือขอความร่วมมือพร้อมแบบสอบถามทางไปรษณีย์ในการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1	11-13 กุมภาพันธ์ 2557
4	ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามบางส่วนที่เก็บได้ครั้งที่ 1 เพื่อลงข้อมูล	28 กุมภาพันธ์ - 4 มีนาคม 2557
5	ติดต่อบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขอความร่วมมือในการขอข้อมูลส่วนบุคคล ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งที่ 2	5-6 มีนาคม 2557
6	ส่งหนังสือขอความร่วมมือในการขอข้อมูลส่วนบุคคลจากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยที่เป็นตัวอย่างวิจัย	8 มีนาคม 2557
7	ติดต่อตัวแทนนิสิตเพื่อแจกแบบสอบถามเพิ่มเติม	7-8 มีนาคม 2557
8	จัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์และทางอีเมลครั้งที่ 2	13-21 มีนาคม 2557
9	ส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ในการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมอีก 3 มหาวิทยาลัย	11-12 มีนาคม
10	ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้ทั้งทางไปรษณีย์และอีเมล เพื่อลงข้อมูล	30 มีนาคม 2557

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติพื้นฐาน และการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย โดยมีแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 การวิเคราะห์สถิติพื้นฐานภูมิหลังของตัวอย่างวิจัย โดยใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ

1.2 การวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของตัวแปรการวิจัย โดยใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

1.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรในการวิจัย เมื่อจำแนกตามภูมิภาค โดยใช้สถิติที่สำหรับตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for independent samples)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 การวิเคราะห์ระดับการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ตามการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษา การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ โดยใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

2.2 การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลอิทธิพลการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยมีความเครียดและการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่านกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้โปรแกรม LISREL

2.3 การวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดที่ได้รับอิทธิพลจากการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์โดยใช้โปรแกรม LISREL

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษา 2) ศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา 3) ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลอิทธิพลของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยมีพหุ-ตัวแปรส่งผ่านกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และ 4) วิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดที่ได้รับอิทธิพลจากการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานภูมิหลังของตัวอย่างวิจัย ผลการวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของตัวแปรการวิจัย และผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรในการวิจัย เมื่อจำแนกตามภูมิหลัง ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย ประกอบด้วย 1) ผลการวิเคราะห์ระดับการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษา ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา 2) ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดล 3) ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลอิทธิพลการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยมีความเครียดและการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่านกับข้อมูลเชิงประจักษ์ 4) วิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดที่ได้รับอิทธิพลจากการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลง่ายต่อการทำความเข้าใจ ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์และความหมายของตัวแปรแฝงและตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัย ดังนี้

สัญลักษณ์แทนตัวแปรแฝง

perfect	หมายถึงตัวแปรแฝง การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ
support	หมายถึงตัวแปรแฝง การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา
efficacy	หมายถึงตัวแปรแฝง การรับรู้ความสามารถของตนเอง
stress	หมายถึงตัวแปรแฝง ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์
progress	หมายถึงตัวแปรแฝง ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปรสังเกตได้

ตัวแปรสังเกตได้ของภูมิหลัง

background	หมายถึง ตัวแปรแฝงภูมิหลัง
gender	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ เพศ

age	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ อายุ
class	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ ชั้นปี
university	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ มหาวิทยาลัย
exp	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ สถานภาพการทำงาน

ตัวแปรสังเกตได้ของการนิยามความสมบูรณ์แบบ (perfect)

per.stan	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ ความมีมาตรฐาน
per.disc	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต
per.ordr	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ ความมีระเบียบแบบแผน

ตัวแปรสังเกตได้ของการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา (support)

sup.know	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ
sup.motv	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ การสร้างแรงจูงใจ
sup.care	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ การเอาใจใส่
sup.powr	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ การส่งเสริมกำลังใจ

ตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้ความสามารถของตนเอง (efficacy)

eff.decs	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ
eff.todo	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์
eff.souc	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ ความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล

ตัวแปรสังเกตได้ของความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ (stress)

sts.body	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ สุขภาพร่างกาย
sts.emot	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ อารมณ์และจิตใจ
sts.behv	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ พฤติกรรม

ตัวแปรสังเกตได้ของความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ (progress)

pro.step	หมายถึงตัวแปรสังเกตได้ ขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์
----------	--

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติพื้นฐาน

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ แบ่งเป็น 2 หัวข้อ คือ 1) ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานภูมิหลังของตัวอย่างวิจัย 2) ผลการวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของตัวแปรในการวิจัย และ 3) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรในการวิจัย เมื่อจำแนกตามภูมิหลัง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 ค่าสถิติพื้นฐานภูมิหลังของตัวอย่างวิจัย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของตัวอย่างวิจัยในหัวข้อนี้ ประกอบด้วย การวิเคราะห์ความถี่และร้อยละตัวแปรภูมิหลังของตัวอย่างวิจัย ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปี มหาวิทยาลัย และ สถานภาพการทำงาน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตัวอย่างในการวิจัย คือ นิสิตปริญญาโท ชั้นปีที่ 2-4 หลักสูตรทำวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ จาก 12 มหาวิทยาลัย จำนวน 415 คน จากการวิเคราะห์ พบว่าจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 73.73 ทั้งเพศชายและหญิงส่วนมากมีอายุอยู่ในช่วง 26-30 ปี ร้อยละ 39.04 รองลงมาคือ อายุ 21-25 ปี ร้อยละ 37.11 นิสิตชายและหญิงส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 68.67 รองลงมาคือ ชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 21.45 ซึ่งนิสิตที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมากที่สุด ร้อยละ 13.73 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยศิลปากร ร้อยละ 12.25 เมื่อพิจารณาสถานภาพการทำงาน พบว่าส่วนใหญ่ทำงานและศึกษาต่อพร้อมกัน ร้อยละ 51.08 รองลงมาคือยังไม่ได้ทำงาน ร้อยละ 40.48 รายละเอียดดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ความถี่ และร้อยละของตัวอย่างวิจัยจำแนกตามภูมิหลัง

ตัวแปร	ชาย		หญิง		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม	109	26.27	306	73.73	415	100.00
อายุ						
1. 21-25 ปี	36	33.03	118	38.56	154	37.11
2. 26-30 ปี	37	33.94	125	40.85	162	39.04
3. 31 ปีขึ้นไป	36	33.03	63	20.59	99	23.86
รวม	109	100.00	306	100.00	415	100.00
ชั้นปี						
1. ปี 2	70	64.22	215	70.26	285	68.67
2. ปี 3	20	18.35	69	22.55	89	21.45
3. ปี 4	19	17.43	22	7.19	41	9.88
รวม	109	100.00	306	100.00	415	100.00
มหาวิทยาลัย						
1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	13	11.93	44	14.38	57	13.73
2. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	14	12.84	31	10.13	45	10.84
3. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	7	6.42	27	8.82	34	8.19
4. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	7	6.42	21	6.86	28	6.75
5. มหาวิทยาลัยนเรศวร	9	8.26	27	8.82	36	8.67
6. มหาวิทยาลัยบูรพา	8	7.34	30	9.80	38	9.16
7. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	11	10.09	27	8.82	38	9.16
8. มหาวิทยาลัยศิลปากร	14	12.84	36	11.76	50	12.05
9. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	9	8.26	21	6.86	30	7.23
10. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	9	8.26	16	5.23	25	6.02
11. มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี	6	5.50	14	4.58	20	4.82
12. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี	2	1.83	12	3.92	14	3.37
รวม	109	100.00	306	100.00	415	100.00
สถานภาพการทำงาน						
1. ยังไม่ได้ทำงาน	30	27.52	138	45.10	168	40.48
2. ลาศึกษาต่อ	4	3.67	31	10.13	35	8.43
3. ทำงานและศึกษาต่อพร้อมกัน	75	68.81	137	44.77	212	51.08
รวม	109	100.00	306	100.00	415	100.00

1.2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรในการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อบรรยายลักษณะการตอบแบบสอบถามรายชื่อของแต่ละตัวแปรวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

1.2.1 การนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา

ผลการวิเคราะห์ความถี่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายชื่อของการนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ คือ ความมีมาตรฐาน ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต และความมีระเบียบแบบแผน พบว่าตัวบ่งชี้ความมีมาตรฐานมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก (Mean = 3.13 – 4.35) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษารับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษามีความคาดหวังให้ตนเองทำงานอย่างเป็นระบบตามลำดับขั้นตอนการวิจัยมากที่สุด (Mean = 4.35, S.D. = 0.85) รองลงมาคืออาจารย์ที่ปรึกษาให้ปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์อย่างละเอียด (Mean = 4.25, S.D. = 0.83) ตัวบ่งชี้ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิตมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก (Mean = 3.14 – 3.72) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษารับรู้ว่าผลงานของตนเองเป็นไปตามมาตรฐานที่อาจารย์ตั้งไว้มากที่สุด (Mean = 3.72, S.D. = 0.80) รองลงมาคือนิสิตสามารถทำงานได้ตามที่อาจารย์คาดหวังเสมอ (Mean = 3.45, S.D. = 0.87) และตัวบ่งชี้ความมีระเบียบแบบแผนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (Mean = 3.59 – 4.05) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษารับรู้ว่าอาจารย์มีลำดับขั้นตอนในการทำงานของอาจารย์อย่างชัดเจนมากที่สุด (Mean = 4.05, S.D. = 0.95) รองลงมาคืออาจารย์มีการกำหนดให้ส่งงานตามเวลานัดหมาย (Mean = 3.97, S.D. = 0.91) รายละเอียดดังตาราง 4.2

ตารางที่ 4.2 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายชื่อของตัวแปรการนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา

ข้อ	ข้อความคำถาม	ความถี่การตอบ (ร้อยละ)					รวม	Mean	S.D.
		1	2	3	4	5			
ความมีมาตรฐาน									
1.	อาจารย์ตรวจวิทยานิพนธ์ของท่านอย่างละเอียด	8 (1.93)	17 (4.10)	63 (15.18)	154 (37.11)	173 (41.69)	415 (100.00)	4.13	0.94
2.	อาจารย์มีเป้าหมายให้งานของท่านได้ดีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติ	58 (13.98)	58 (13.98)	133 (32.05)	105 (25.30)	61 (14.70)	415 (100.00)	3.13	1.24
3.	อาจารย์มีความคาดหวังให้ท่านทำงานอย่างเป็นระบบตามลำดับขั้นตอนการวิจัย	2 (0.48)	14 (3.37)	49 (11.81)	121 (29.16)	229 (55.18)	415 (100.00)	4.35	0.85
4.	อาจารย์ให้ท่านปรับปรุงหรือแก้ไขวิทยานิพนธ์อย่างละเอียด	2 (0.48)	8 (1.93)	68 (16.39)	143 (34.46)	194 (46.75)	415 (100.00)	4.25	0.83
ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต									
5.	ผลงานของท่านเป็นไปตามมาตรฐานที่อาจารย์ตั้งไว้	3 (0.72)	21 (5.06)	128 (30.84)	201 (48.43)	62 (14.94)	415 (100.00)	3.72	0.80

ข้อ	ข้อความคำถาม	ความถี่การตอบ (ร้อยละ)					รวม	Mean	S.D.
		1	2	3	4	5			
6.	ท่านสามารถทำงานได้ตามที่อาจารย์คาดหวังเสมอ	10 (2.41)	36 (8.67)	168 (40.48)	160 (38.55)	41 (9.88)	415 (100.00)	3.45	0.87
7.	มาตรฐานการทำงานของอาจารย์ไม่ต่างจากมาตรฐานของท่าน	24 (5.78)	86 (20.72)	137 (33.01)	142 (34.22)	26 (6.27)	415 (100.00)	3.14	1.01
ความมีระเบียบแบบแผน									
8.	อาจารย์กำหนดตารางเวลานัดหมายอย่างชัดเจนในการให้ท่านเข้าพบ	21 (5.06)	51 (12.29)	112 (26.99)	124 (29.88)	107 (25.78)	415 (100.00)	3.59	1.14
9.	อาจารย์มีลำดับขั้นตอนในการทำงานของอาจารย์อย่างชัดเจน	5 (1.20)	25 (6.02)	74 (17.83)	152 (36.63)	159 (38.31)	415 (100.00)	4.05	0.95
10.	อาจารย์มีการกำกับติดตามการทำวิทยานิพนธ์ของท่านอย่างเป็นระบบ	7 (1.69)	32 (7.71)	79 (19.04)	160 (38.55)	137 (33.01)	415 (100.00)	3.93	0.99
11.	อาจารย์มีการกำหนดให้ท่านส่งงานตามเวลานัดหมาย	7 (1.69)	12 (2.89)	99 (23.69)	164 (39.52)	133 (32.05)	415 (100.00)	3.97	0.91

1.2.2 การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา

ผลการวิเคราะห์ความถี่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อของการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ คือ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ การสร้างแรงจูงใจ การเอาใจใส่ และการส่งเสริมกำลังใจ พบว่าตัวบ่งชี้การให้ความรู้/เทคนิควิธีการมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (Mean = 3.89 – 3.98) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษารับรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษามีการให้ความรู้ด้านเนื้อหาที่เกี่ยวกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่ตนเองทำอย่างชัดเจนมากที่สุด (Mean = 3.98, S.D. = 0.99) รองลงมาคืออาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำเทคนิควิธีการออกแบบวิจัยที่เหมาะสมกับงานวิจัยของตนเอง (Mean = 3.893, S.D. = 0.96) ตัวบ่งชี้การสร้างแรงจูงใจมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (Mean = 3.78 – 4.00) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษารับรู้ว่าอาจารย์มีการกระตุ้นให้มีกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ กล่าวชื่นชมเมื่อท่านทำวิทยานิพนธ์ได้ดี และมีการช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์ที่ทำให้เชื่อว่าสามารถเรียนจบตามกำหนดของหลักสูตรได้มากที่สุด (Mean = 4.00, S.D. = 1.00) ตัวบ่งชี้การเอาใจใส่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (Mean = 3.89 – 4.08) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษารับรู้ว่าอาจารย์มีการตรวจอ่านวิทยานิพนธ์ที่ส่ง พร้อมให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในงานของท่านมากที่สุด (Mean = 4.08, S.D. = 0.94) รองลงมาคืออาจารย์มีเวลาให้คำปรึกษา เมื่อท่านมีปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ (Mean = 4.00, S.D. = 0.98) และตัวบ่งชี้การส่งเสริมกำลังใจมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (Mean = 3.77 – 3.91) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษารู้สึกสบายใจมากขึ้น เมื่อได้พูดคุยกับอาจารย์ทำให้รู้สึกมากที่สุด (Mean = 3.91, S.D. = 1.05) รองลงมาคือ อาจารย์ให้คำลอบใจท่านได้เมื่อนิสิตมีความวิตกกังวล (Mean = 3.81, S.D. = 1.09) รายละเอียดดังตาราง 4.3

ตารางที่ 4.3 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายชื่อของตัวแปรการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา

ข้อ	ข้อความ	ความถี่การตอบ (ร้อยละ)					รวม	Mean	S.D.
		1	2	3	4	5			
การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ									
1.	อาจารย์แนะนำเทคนิควิธีการออกแบบวิจัยที่เหมาะสมกับงานวิจัยของท่าน	6 (1.45)	30 (7.23)	79 (19.04)	170 (40.96)	130 (31.33)	415 (100.00)	3.93	0.96
2.	อาจารย์ให้ความรู้ด้านเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่ท่านทำอย่างชัดเจน	2 (0.48)	32 (7.71)	97 (23.37)	125 (30.12)	159 (38.31)	415 (100.00)	3.98	0.99
3.	อาจารย์แนะนำประเด็นวิจัยที่ท่านสมัยให้ท่านศึกษา	3 (0.72)	51 (12.29)	78 (18.80)	139 (33.49)	144 (34.70)	415 (100.00)	3.89	1.04
4.	อาจารย์สอนวิธีดำเนินการวิจัยในขณะที่ทำวิทยานิพนธ์แก่ท่าน	5 (1.20)	18 (4.34)	101 (24.34)	176 (42.41)	115 (27.71)	415 (100.00)	3.91	0.89
การสร้างแรงจูงใจ									
5.	อาจารย์กระตุ้นให้ท่านมีกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์	10 (2.41)	23 (5.54)	77 (18.55)	151 (36.39)	154 (37.11)	415 (100.00)	4.00	1.00
6.	อาจารย์สอนให้ท่านรักการทำวิจัย	9 (2.17)	48 (11.57)	97 (23.37)	134 (32.29)	127 (30.60)	415 (100.00)	3.78	1.07
7.	อาจารย์กล่าวชื่นชมเมื่อท่านทำวิทยานิพนธ์ได้ดี	8 (1.93)	32 (7.71)	65 (15.66)	158 (38.07)	152 (36.63)	415 (100.00)	4.00	1.00
8.	การช่วยเหลือของอาจารย์ในการทำวิทยานิพนธ์ทำให้ท่านเชื่อว่าสามารถเรียนจบตามกำหนดของหลักสูตรได้	4 (0.96)	35 (8.43)	79 (19.04)	138 (33.25)	159 (38.31)	415 (100.00)	4.00	1.00
การเอาใจใส่									
9.	อาจารย์ช่วยแก้ไขปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ของท่าน	7 (1.69)	13 (3.13)	86 (20.72)	180 (43.37)	129 (31.08)	415 (100.00)	3.99	0.89
10.	อาจารย์มีเวลาให้คำปรึกษาเมื่อท่านมีปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์	6 (1.45)	25 (6.02)	87 (20.96)	143 (34.46)	154 (37.11)	415 (100.00)	4.00	0.98
11.	อาจารย์ติดตามการทำวิทยานิพนธ์ของท่านอย่างสม่ำเสมอ	6 (1.45)	38 (9.16)	98 (23.61)	125 (30.12)	148 (35.66)	415 (100.00)	3.89	1.04
12.	อาจารย์ตรวจอ่านวิทยานิพนธ์ที่ท่านส่ง พร้อมให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในงานของท่าน	3 (0.72)	24 (5.78)	77 (18.55)	142 (34.22)	169 (40.72)	415 (100.00)	4.08	0.94

ข้อ	ข้อความ	ความถี่การตอบ (ร้อยละ)					รวม	Mean	S.D.
		1	2	3	4	5			
การส่งเสริมกำลังใจ									
13.	อาจารย์คอยถามไถ่ถึงความทุกข์ใจหรือปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์	12 (2.89)	36 (8.67)	95 (22.89)	154 (37.11)	118 (28.43)	415 (100.00)	3.80	1.04
14.	อาจารย์แสดงความเป็นห่วงสุขภาพร่างกายหรือจิตใจของท่าน	10 (2.41)	36 (8.67)	105 (25.30)	151 (36.39)	113 (27.33)	415 (100.00)	3.77	1.02
15.	เมื่อท่านมีความวิตกกังวล อาจารย์ให้คำปลอบใจท่านได้	14 (3.37)	32 (7.71)	115 (27.71)	113 (27.23)	141 (33.98)	415 (100.00)	3.81	1.09
16.	เมื่อได้พูดคุยกับอาจารย์ทำให้ท่านรู้สึกสบายใจมากขึ้น	16 (3.86)	22 (5.30)	88 (21.20)	146 (35.18)	143 (34.46)	415 (100.00)	3.91	1.05

1.2.3 การรับรู้ความสามารถของตนเอง

ผลการวิเคราะห์ความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ คือ ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ และความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล พบว่าตัวบ่งชี้ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (Mean = 3.66 – 3.79) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษาเชื่อว่าตนเองสามารถตัดสินใจแก้ไขปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีเหตุผลมากที่สุด (Mean = 3.79, S.D. = 0.81) รองลงมาคือเชื่อว่าตนเองสามารถตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างเหมาะสม (Mean = 3.70, S.D. = 0.88) ตัวบ่งชี้ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (Mean = 3.67 – 3.96) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษามั่นใจว่าตนเองสามารถแก้ไขวิทยานิพนธ์ตามที่อาจารย์แนะนำได้มากที่สุด (Mean = 3.96, S.D. = 0.80) รองลงมาคือมั่นใจว่าผลงานการทำวิทยานิพนธ์ของตนเองเป็นไปตามมาตรฐานการวิจัย (Mean = 3.81, S.D. = 0.89) และตัวบ่งชี้ความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูลมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (Mean = 3.65 – 4.08) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษามั่นใจว่าตนเองสามารถใช้ อินเทอร์เน็ตในการสืบค้นข้อมูลสำหรับการวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด (Mean = 4.08, S.D. = 0.88) รองลงมาคือมั่นใจว่าสามารถใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์วิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Mean = 3.90, S.D. = 0.98) รายละเอียดดังตาราง 4.4

ตารางที่ 4.4 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อของตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ข้อ	ข้อความ	ความถี่การตอบ (ร้อยละ)					รวม	Mean	S.D.
		1	2	3	4	5			
ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ									
1.	ท่านเชื่อว่าท่านตัดสินใจแก้ไขปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีเหตุผล	5 (1.20)	18 (4.34)	106 (25.54)	216 (52.05)	70 (16.87)	415 (100.00)	3.79	0.81

ข้อ	ข้อความคำถาม	ความถี่การตอบ (ร้อยละ)					รวม	Mean	S.D.
		1	2	3	4	5			
2.	ถ้าการเก็บข้อมูลวิทยานิพนธ์มีปัญหาท่านมั่นใจว่าสามารถตัดสินใจเปลี่ยนวิธีการได้	5 (1.20)	34 (8.19)	111 (26.75)	201 (48.43)	64 (15.42)	415 (100.00)	3.69	0.87
3.	ท่านมั่นใจว่าการตัดสินใจเพื่อแก้ไขปัญหาวิตานิพนธ์ของท่านเป็นที่ยอมรับของอาจารย์	10 (2.41)	23 (5.54)	143 (34.46)	160 (38.55)	79 (19.04)	415 (100.00)	3.66	0.93
4.	ท่านเชื่อว่าสามารถตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหาคำการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างเหมาะสม	11 (2.65)	19 (4.58)	117 (28.19)	204 (49.16)	64 (15.42)	415 (100.00)	3.70	0.88
ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์									
5.	ท่านมั่นใจว่าสามารถทำวิทยานิพนธ์เสร็จตามระยะเวลาที่อาจารย์กำหนด	8 (1.93)	34 (8.19)	127 (30.60)	163 (39.28)	83 (20.00)	415 (100.00)	3.67	0.95
6.	ท่านมั่นใจว่าสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้ถูกต้องตามหลักการวิจัย	7 (1.69)	32 (7.71)	109 (26.27)	173 (41.69)	94 (22.65)	415 (100.00)	3.76	0.95
7.	ท่านมั่นใจว่าสามารถแก้ไขวิทยานิพนธ์ตามที่อาจารย์แนะนำได้	2 (0.48)	18 (4.34)	77 (18.55)	217 (52.29)	101 (24.34)	415 (100.00)	3.96	0.80
8.	ท่านมั่นใจว่าผลงานการทำวิทยานิพนธ์ของท่านเป็นไปตามมาตรฐานการวิจัย	10 (2.41)	16 (3.86)	102 (24.58)	202 (48.67)	85 (20.48)	415 (100.00)	3.81	0.89
ความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล									
9.	ท่านมั่นใจว่าจะสามารถใช้อินเทอร์เน็ตในการสืบค้นข้อมูลสำหรับการวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ	6 (1.45)	14 (3.37)	65 (15.66)	184 (44.34)	146 (35.18)	415 (100.00)	4.08	0.88
10.	ท่านมั่นใจว่าสามารถใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์วิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ	2 (0.48)	38 (9.16)	93 (22.41)	147 (35.42)	135 (32.53)	415 (100.00)	3.90	0.98
11.	ท่านเชื่อว่าจะสามารถค้นหาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์จากห้องสมุดได้อย่างครอบคลุม	7 (1.69)	30 (7.23)	119 (28.67)	161 (38.80)	98 (23.61)	415 (100.00)	3.75	0.95
12.	ถ้าไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยของท่านในอินเทอร์เน็ตหรือในห้องสมุด ท่านเชื่อว่าสามารถหาข้อมูลจากแหล่งบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ	7 (1.69)	39 (9.40)	125 (30.12)	166 (40.00)	78 (18.80)	415 (100.00)	3.65	0.95

1.2.4 ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์

ผลการวิเคราะห์ความถี่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายชื่อของความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย 3 ตัวบ่งชี้ คือ สุขภาพร่างกาย อารมณ์และจิตใจ และพฤติกรรม พบว่าตัวบ่งชี้สุขภาพร่างกาย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยถึงปานกลาง (Mean = 2.44 – 3.48) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษามีความเครียดที่แสดงออกทางร่างกายจากอาการที่ร่างกายอ่อนเพลียเหนื่อยล้ามากที่สุด (Mean = 3.48, S.D. = 1.12) รองลงมาคือรู้สึกปวดหัว (Mean = 3.15, S.D. = 1.18) ตัวบ่งชี้ อารมณ์และจิตใจมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก (Mean = 3.01 – 3.51) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษามีความเครียดที่แสดงออกทางอารมณ์และจิตใจจากอาการกังวลว่าการทำวิทยานิพนธ์จะมีความผิดพลาดมากที่สุด (Mean = 3.51, S.D. = 1.03) รองลงมาคือเกิดความวิตกกังวลทุกครั้ง เมื่อถึงเวลาทำวิทยานิพนธ์ (Mean = 3.41, S.D. = 1.16) และตัวบ่งชี้พฤติกรรม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยถึงมาก (Mean = 3.79 – 3.94) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษามีความเครียดที่แสดงออกทางพฤติกรรมจากอาการหลีกเลี่ยงการพบปะผู้คนหรืออยากอยู่ตามลำพังมากที่สุด (Mean = 3.19, S.D. = 1.14) รองลงมาคืออาการนอนไม่ค่อยหลับในช่วงทำวิทยานิพนธ์ (Mean = 3.12, S.D. = 1.24) รายละเอียดดังตาราง 4.5

ตารางที่ 4.5 ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายชื่อของตัวแปรความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์

ข้อ	ข้อความ	ความถี่การตอบ (ร้อยละ)					รวม	Mean	S.D.
		1	2	3	4	5			
สุขภาพร่างกาย									
1.	เมื่อท่านทำงานเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ท่านจะรู้สึกปวดหัว	48 (11.57)	62 (14.94)	140 (33.73)	108 (26.02)	57 (13.73)	415 (100.00)	3.15	1.18
2.	ท่านจะปวดท้อง เมื่องานไม่เป็นไปตามแผนของท่าน	111 (26.70)	116 (28.00)	108 (26.00)	55 (13.30)	25 (6.00)	415 (100.00)	2.44	1.19
3.	ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ ท่านรู้สึกมึนงงหรือเวียนศีรษะบ่อย	48 (11.57)	91 (21.93)	126 (30.36)	101 (24.34)	49 (11.81)	415 (100.00)	3.03	1.18
4.	ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ ท่านมีร่างกายอ่อนเพลียเหนื่อยล้า	21 (5.06)	56 (13.49)	129 (31.08)	122 (29.40)	87 (20.96)	415 (100.00)	3.48	1.12
อารมณ์และจิตใจ									
5.	ท่านเกิดความวิตกกังวลทุกครั้งเมื่อถึงเวลาทำวิทยานิพนธ์	25 (6.02)	72 (17.35)	106 (25.54)	130 (31.33)	82 (19.76)	415 (100.00)	3.41	1.16
6.	ท่านกังวลว่าการทำวิทยานิพนธ์จะมีความผิดพลาด	9 (2.17)	61 (14.70)	133 (32.05)	133 (32.05)	79 (19.04)	415 (100.00)	3.51	1.03
7.	การทำวิทยานิพนธ์ ทำให้ท่านมีอารมณ์หงุดหงิดมากกว่าปกติ	49 (11.81)	85 (20.48)	125 (30.12)	111 (26.75)	45 (10.84)	415 (100.00)	3.04	1.17
8.	ท่านมีความสุขในการทำวิทยานิพนธ์	50 (12.05)	87 (20.96)	137 (33.01)	99 (23.86)	42 (10.12)	415 (100.00)	3.01	1.16
พฤติกรรม									
9.	ช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์ ท่านหลีกเลี่ยงการพบปะผู้คนหรืออยากอยู่ตามลำพัง	37 (8.92)	76 (18.31)	124 (29.88)	128 (30.84)	50 (12.05)	415 (100.00)	3.19	1.14

ข้อ	ข้อความ	ความถี่การตอบ (ร้อยละ)					รวม	Mean	S.D.
		1	2	3	4	5			
10.	ช่วงระยะเวลาทำวิทยานิพนธ์ ทำทานอาหารได้น้อยลงหรือ มากขึ้นกว่าปกติ	58 (13.98)	68 (16.39)	159 (38.31)	95 (22.89)	35 (8.43)	415 (100.00)	2.95	1.14
11.	ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ ทำนอน ไม่ค่อยหลับ	51 (12.29)	80 (19.28)	113 (27.33)	109 (26.27)	62 (14.94)	415 (100.00)	3.12	1.24

1.2.5 ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ผลการวิเคราะห์ระดับ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายชื่อของความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งวัดจากระดับความสำเร็จในแต่ละขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean = 3.57 – 4.53) โดยนิสิตบัณฑิตศึกษามีความก้าวหน้าในขั้นตอนการกำหนดประเด็นวิจัยมากที่สุด (Mean = 4.53, S.D. = 0.72) รองลงมาคือขั้นตอนการกำหนดคำถามวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัย (Mean = 4.49, S.D. = 0.77) และนิสิตบัณฑิตศึกษามีค่าเฉลี่ยความก้าวหน้าในขั้นตอนการเขียนสรุปผลการวิจัยน้อยที่สุด (Mean = 3.57, S.D. = 1.06) รายละเอียดดังตาราง 4.6

ตารางที่ 4. 6 ระดับ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายชื่อของตัวแปรความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ข้อ	ข้อความ	ระดับการตอบ (ร้อยละ)				รวม	Mean (เดิม)	Mean (ปรับ)	S.D.
		0	1	2	3				
1.	การกำหนดประเด็นวิจัย	13 (3.13)	27 (6.51)	24 (5.78)	351 (84.58)	415 (100.00)	2.72	4.53	0.72
2.	การทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24 (5.78)	32 (7.71)	17 (4.10)	342 (82.41)	415 (100.00)	2.63	4.39	0.86
3.	การกำหนดคำถามวิจัยและ วัตถุประสงค์การวิจัย	17 (4.10)	27 (6.51)	23 (5.54)	348 (83.86)	415 (100.00)	2.69	4.49	0.77
4.	การสอบหัวข้อวิทยานิพนธ์	31 (7.47)	28 (6.75)	18 (4.34)	338 (81.45)	415 (100.00)	2.60	4.33	0.91
5.	การเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์	27 (6.51)	27 (6.51)	19 (4.58)	342 (82.41)	415 (100.00)	2.63	4.38	0.87
6.	การสอบโครงร่างวิทยานิพนธ์	16 (3.86)	43 (10.36)	17 (4.10)	339 (81.69)	415 (100.00)	2.64	4.39	0.82
7.	การสร้างเครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูล	38 (9.16)	28 (6.75)	42 (10.12)	307 (73.98)	415 (100.00)	2.49	4.15	0.97
8.	การเก็บรวบรวมข้อมูล	36 (8.67)	60 (14.46)	53 (12.77)	266 (64.10)	415 (100.00)	2.32	3.87	1.02
9.	การวิเคราะห์ข้อมูล	46 (11.08)	70 (16.87)	55 (13.25)	244 (58.80)	415 (100.00)	2.20	3.66	1.08
10.	การเขียนผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34 (8.19)	97 (23.37)	52 (12.53)	232 (55.90)	415 (100.00)	2.16	3.60	1.05
11.	การเขียนสรุปผลการวิจัย	36 (8.67)	101 (24.24)	46 (11.08)	232 (55.90)	415 (100.00)	2.14	3.57	1.06

ข้อ	ข้อความ	ระดับการตอบ (ร้อยละ)				รวม	Mean (เดิม)	Mean (ปรับ)	S.D.
		0	1	2	3				
12.	การเขียนอภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	31 (7.47)	88 (21.20)	40 (9.64)	256 (51.69)	415 (100.00)	2.26	3.76	1.03
13.	การส่งบทความให้กับบัณฑิตวิทยาลัย	33 (7.95)	97 (23.37)	40 (9.64)	245 (59.04)	415 (100.00)	2.20	3.66	1.05
14.	การสอบป้องกันวิทยานิพนธ์	32 (7.71)	88 (21.20)	46 (11.08)	249 (60.00)	415 (100.00)	2.23	3.72	1.03
15.	การส่งวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ให้กับบัณฑิตวิทยาลัย	22 (5.30)	84 (20.24)	38 (9.16)	271 (65.30)	415 (100.00)	2.34	3.91	0.98

1.3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรในการวิจัย จำแนกตามภูมิหลัง

ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปร เมื่อจำแนกตามภูมิหลังของนิสิตบัณฑิตศึกษา ได้แก่ อายุ ชั้นปี และสถานภาพการทำงาน โดยผู้วิจัยมีการจัดกลุ่มภายในตัวแปรเป็นกลุ่มใหม่ โดยตัวแปรภูมิหลังอายุจัดกลุ่มใหม่เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุน้อยกว่า 26 ปี และกลุ่มอายุ 26 ปีขึ้นไป สำหรับตัวแปรภูมิหลังชั้นปีจัดกลุ่มใหม่เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มชั้นปีที่ 2 และกลุ่มชั้นปี 3 ขึ้นไป (รวมชั้นปี 3 และ 4) และตัวแปรภูมิหลังสถานภาพการทำงานจัดกลุ่มใหม่เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์การทำงาน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทำงานแล้ว (รวมนิสิตที่ลาศึกษาต่อและนิสิตที่ทำงานและศึกษาต่อพร้อมกัน) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยมีรายละเอียดดังนี้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อจำแนกตามอายุ พบว่านิสิตบัณฑิตศึกษาที่อายุ 26 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยการรับรู้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่านิสิตบัณฑิตศึกษาที่อายุน้อยกว่า 26 ปี เมื่อพิจารณาชั้นปี พบว่า ค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน และเมื่อจำแนกตามสถานภาพการทำงาน พบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานมีค่าเฉลี่ยการรับรู้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่านิสิตบัณฑิตศึกษาที่ยังไม่มีประสบการณ์การทำงาน รายละเอียดดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรในการวิจัยเมื่อจำแนกตามอายุ ชั้นปี และสถานภาพการทำงาน

ตัวแปร	N	Mean	S.D.	Levene's Test		t	df	Sig.	Mean Diff.	สรุป
				F	Sig.					
จำแนกตามอายุ										
1.การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา										
อายุน้อยกว่า 26 ปี	154	3.68	0.49	15.09	0.00	-2.94	402.27	0.00*	-0.17	2 > 1
อายุ 26 ปี ขึ้นไป	261	3.86	0.71							
2.การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา										
อายุน้อยกว่า 26 ปี	154	3.92	0.52	38.52	0.00	0.01	410.04	1.00	0.00	-
อายุ 26 ปี ขึ้นไป	261	3.92	0.81							
3.การรับรู้ความสามารถของตนเอง										
อายุน้อยกว่า 26 ปี	154	3.75	0.49	12.17	0.00	-1.08	399.54	0.28	-0.06	-
อายุ 26 ปี ขึ้นไป	261	3.81	0.70							
4.ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์										
อายุน้อยกว่า 26 ปี	154	3.15	0.73	0.13	0.72	0.61	413.00	0.54	0.05	-
อายุ 26 ปี ขึ้นไป	261	3.11	0.73							

ตัวแปร	N	Mean	S.D.	Levene's Test	t	df	Sig.	Mean Diff.	สรุป	
5.ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์										
อายุน้อยกว่า 26 ปี	154	4.08	0.92	3.04	0.08	0.91	413.00	0.37	0.09	-
อายุ 26 ปี ขึ้นไป	261	3.99	0.98							
จำแนกตามชั้นปี										
1.การนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา										
ชั้นปีที่ 2	285	3.77	0.59	8.20	0.00	-0.87	204.43	0.39	-0.06	-
ชั้นปีที่ 3 ขึ้นไป	130	3.83	0.75							
2.การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา										
ชั้นปีที่ 2	285	3.93	0.68	5.91	0.02	0.36	220.67	0.72	0.03	-
ชั้นปีที่ 3 ขึ้นไป	130	3.90	0.78							
3.การรับรู้ความสามารถของตนเอง										
ชั้นปีที่ 2	285	3.75	0.57	2.93	0.09	-1.67	413.00	0.10	-0.11	-
ชั้นปีที่ 3 ขึ้นไป	130	3.86	0.73							
4.ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์										
ชั้นปีที่ 2	285	3.08	0.71	3.20	0.07	-1.74	413.00	0.08	-0.13	-
ชั้นปีที่ 3 ขึ้นไป	130	3.22	0.78							
5.ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์										
ชั้นปีที่ 2	285	4.01	0.92	7.15	0.01	-0.53	226.75	0.60	-0.06	-
ชั้นปีที่ 3 ขึ้นไป	130	4.07	1.03							
จำแนกตามสถานภาพการทำงาน										
1.การนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา										
ไม่มีประสบการณ์ทำงาน	168	3.68	0.61	0.45	0.50	-2.90	413.00	0.00*	-0.18	2>1
มีประสบการณ์ทำงาน	247	3.87	0.65							
2.การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา										
ไม่มีประสบการณ์ทำงาน	168	3.90	0.67	5.75	0.02	-0.53	381.25	0.60	-0.04	-
มีประสบการณ์ทำงาน	247	3.94	0.74							
3.การรับรู้ความสามารถของตนเอง										
ไม่มีประสบการณ์ทำงาน	168	3.73	0.57	5.53	0.02	-1.58	392.87	0.11	-0.10	-
มีประสบการณ์ทำงาน	247	3.83	0.67							
4.ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์										
ไม่มีประสบการณ์ทำงาน	168	3.08	0.72	0.45	0.50	-0.93	413.00	0.35	-0.07	-
มีประสบการณ์ทำงาน	247	3.15	0.74							
5.ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์										
ไม่มีประสบการณ์ทำงาน	168	4.08	0.92	2.80	0.09	0.93	413.00	0.35	0.09	-
มีประสบการณ์ทำงาน	247	3.99	0.98							

หมายเหตุ * p<.01

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ในการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 4 หัวข้อ ประกอบด้วย 1) การวิเคราะห์ระดับการนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษา และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา 2) การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดล 3) ผลการตรวจสอบความตรงอิทธิพลการนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อ

ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาโดยมีความเครียดและการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่านกับข้อมูลเชิงประจักษ์ 4) ผลการวิเคราะห์ลักษณะอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อมที่มีการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียด มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ระดับของตัวแปร

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย เพื่อศึกษาระดับและลักษณะการแจกแจงของข้อมูล ประกอบด้วย การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย(mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความเบ้(sk) ความโด่ง(ku) และค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) โดยผู้วิจัยจะนำเสนอภาพรวมค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรอิสระทั้งหมด และจำแนกรายละเอียดสถิติพื้นฐานองค์ประกอบย่อยของแต่ละตัวแปรตามลำดับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

เมื่อพิจารณาตัวแปรแฝงในงานวิจัย ประกอบด้วย การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานพบว่า ตัวแปรความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 4.03 (S.D.=0.96) รองลงมาคือ ตัวแปรการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 (S.D.=0.71) และตัวแปรความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด เท่ากับ 3.12 (S.D.=0.73) เมื่อพิจารณาค่าความเบ้(sk) ทุกตัวแปรแฝงพบว่า การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ มีลักษณะการแจกแจงแบบเบ้ซ้าย โดยมีค่าเท่ากับ -0.72, -0.82, -0.95 และ -1.00 ตามลำดับ แสดงว่า นิสิตส่วนใหญ่ไม่มีการรับรู้ทั้งสี่ตัวแปรแฝงนี้สูงกว่าค่าเฉลี่ย แต่ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์นิสิตมีการรับรู้ไม่แตกต่างจากค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง(ku) พบว่า การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา และการรับรู้ความสามารถของตนเองมีลักษณะการแจกแจงข้อมูลโด่งกว่าโค้งปกติ หมายความว่า นิสิตบัณฑิตศึกษามีการรับรู้ทั้งสามตัวแปรนี้ไม่แตกต่างกัน

สอดคล้องกับค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ของตัวแปรแฝงการนิยมความสมบูรณ์แบบ การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ที่พบว่า ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มีการกระจายตัวของข้อมูลมากที่สุด (C.V.=23.82) แสดงให้เห็นว่า นิสิตบัณฑิตศึกษามีการรับรู้ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ในแต่ละคนแตกต่างกัน รองลงมาคือ ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ (C.V.=23.40) การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา (C.V.=18.11) การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา (C.V.=16.89) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง (C.V.=16.62) ตามลำดับ แสดงว่า นิสิตบัณฑิตศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ใกล้เคียงกัน รายละเอียดดังตารางที่ 4.8

1.2.1 ตัวแปรการนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรการนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาพบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 ซึ่งอยู่ในระดับมาก ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.64 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ พบว่า มีการลักษณะแจกแจงแบบเบ้ซ้าย มีค่าเท่ากับ -0.72 แสดงว่านิสิตส่วนใหญ่มีการ

รับรู้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่าค่าเฉลี่ย และค่าความโด่งเท่ากับ 0.94 คือ มีการแจกแจงข้อมูลในลักษณะโด่งกว่าโค้งปกติ แสดงว่า นิสิตมีการรับรู้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ใกล้เคียงกัน

เมื่อพิจารณารายตัวบ่งชี้ พบว่า ตัวแปรความมีมาตรฐานมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ ตัวแปรความมีระเบียบแบบแผน มีค่าเฉลี่ย 3.96 (S.D.=0.73) และ 3.88 (S.D.=0.85) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (sk) พบว่า ตัวบ่งชี้ทุกตัวมีลักษณะการแจกแจงแบบเบ้ซ้าย แสดงว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่มีการรับรู้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่าค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (ku) พบว่า ตัวบ่งชี้ทุกตัวมีการแจกแจงข้อมูลในลักษณะโค้งปกติ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย(C.V.) ของตัวบ่งชี้ พบว่า ความมีระเบียบแบบแผนมีการกระจายตัวมากที่สุด (C.V.= 21.91) รองลงมาคือ ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต(C.V.=21.80) และความมีมาตรฐาน(C.V.=18.43) ตามลำดับ แสดงว่า นิสิตบัณฑิตศึกษามีการรับรู้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบด้านความมีระเบียบแบบแผนแตกต่างกันสำหรับอาจารย์ที่ปรึกษาของแต่ละคน แต่มีการรับรู้ความมีมาตรฐานของอาจารย์ใกล้เคียงกัน รายละเอียดดังตารางที่ 4.8

1.2.2 ตัวแปรการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 ซึ่งอยู่ในระดับมาก ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.71 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ พบว่า มีการลักษณะแจกแจงแบบเบ้ซ้าย มีค่าเท่ากับ -0.82 แสดงว่า นิสิตส่วนใหญ่มีการรับรู้การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่าค่าเฉลี่ย และค่าความโด่งเท่ากับ 0.68 คือ มีการแจกแจงข้อมูลในลักษณะโด่งกว่าโค้งปกติ แสดงว่า นิสิตมีการรับรู้การสนับสนุนของอาจารย์ใกล้เคียงกัน

เมื่อพิจารณารายตัวบ่งชี้ พบว่า ตัวแปรการเอาใจใส่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ ตัวแปรการสร้างแรงจูงใจ มีค่าเฉลี่ย 3.99 (S.D.=0.77) และ 3.94 (S.D.=0.79) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (sk) พบว่า ตัวบ่งชี้ทุกตัวมีลักษณะการแจกแจงแบบเบ้ซ้าย แสดงว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่มีการรับรู้การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่าค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (ku) พบว่า ตัวบ่งชี้ทุกตัวมีการแจกแจงข้อมูลในลักษณะโค้งปกติ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ของตัวบ่งชี้ พบว่า การส่งเสริมกำลังใจมีการกระจายตัวมากที่สุด (C.V.= 23.04) รองลงมาคือ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ(C.V.=20.10) การสร้างแรงจูงใจ(C.V.=20.05) และการเอาใจใส่ (C.V.= 19.30) ตามลำดับ แสดงว่า นิสิตบัณฑิตศึกษามีการรับรู้การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาด้านการส่งเสริมกำลังใจแตกต่างกัน และมีการรับรู้การเอาใจใส่ของอาจารย์ใกล้เคียงกัน รายละเอียดดังตารางที่ 4.8

1.2.3 ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองพบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 ซึ่งอยู่ในระดับมาก ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.63 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ พบว่า มีการลักษณะแจกแจงแบบเบ้ซ้าย มีค่าเท่ากับ -0.95 แสดงว่า นิสิตมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่าค่าเฉลี่ย และค่าความโด่งเท่ากับ 1.96 คือ มีการแจกแจงข้อมูลในลักษณะโด่งกว่าโค้งปกติมาก แสดงว่า นิสิตมีการรับรู้ความสามารถของตนเองใกล้เคียงกันมาก

เมื่อพิจารณารายตัวบ่งชี้ พบว่า ตัวแปรความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูลมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ มีค่าเฉลี่ย 3.85 (S.D.=0.75) และ 3.80 (S.D.=0.71) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาค่าความเบ้(sk) พบว่า ตัวบ่งชี้ทุกตัวมีลักษณะการแจกแจงแบบเบ้ซ้าย แสดงว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่าค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง(ku) พบว่า ตัวบ่งชี้ทุกตัวมีการแจกแจงข้อมูลในลักษณะโด่งกว่าโค้งปกติ แสดงว่า นิสิตมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในทุกด้านใกล้เคียงกัน เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย(C.V.) ของตัวบ่งชี้ พบว่า ความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูลมีการกระจายตัวมากที่สุด (C.V.= 19.48) รองลงมาคือ ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ (C.V.=19.14) และความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ (C.V.=18.68) ตามลำดับ แสดงว่า นิสิตบัณฑิตศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูลแตกต่างกัน และความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ของตนเองใกล้เคียงกัน รายละเอียดดังตารางที่ 4.8

1.2.4 ตัวแปรความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 ซึ่งอยู่ในระดับมาก ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.63 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ พบว่า มีการลักษณะแจกแจงแบบเบ้ซ้ายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่มีความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์เท่ากับค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (ku) พบว่า มีการแจกแจงข้อมูลในลักษณะโค้งปกติ แสดงว่า นิสิตมีการรับรู้ความสามารถของตนเองกระจายตัวปกติ

เมื่อพิจารณารายตัวบ่งชี้ พบว่า ตัวแปรอารมณ์และจิตใจมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ พฤติกรรม มีค่าเฉลี่ย 3.25 (S.D.=0.84) และ 3.09 (S.D.=0.96) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (sk) พบว่า ตัวบ่งชี้ทุกตัวมีการลักษณะแจกแจงแบบเบ้ซ้ายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่มีความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ที่แสดงออกในด้านต่างๆ เท่ากับค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (ku) พบว่า มีการแจกแจงข้อมูลในลักษณะโค้งปกติ และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย(C.V.) ของตัวบ่งชี้ พบว่า ความเครียดที่แสดงออกทางพฤติกรรมมีการกระจายตัวมากที่สุด (C.V.= 31.07) รองลงมาคือ ความเครียดที่แสดงออกทางสุขภาพร่างกาย (C.V.=29.37) และความเครียดที่แสดงออกทางอารมณ์และจิตใจ (C.V.=25.85) ตามลำดับ แสดงว่า นิสิตบัณฑิตศึกษามีความเครียดที่แสดงออกทางสุขภาพร่างกายแตกต่างกัน และมีความเครียดที่แสดงออกทางอารมณ์และจิตใจใกล้เคียงกัน รายละเอียดดังตารางที่ 4.8

1.2.5 ตัวแปรความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 ซึ่งอยู่ในระดับมาก ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.96 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ พบว่า มีการลักษณะแจกแจงแบบเบ้ซ้าย แสดงว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่มีความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์สูงกว่าค่าเฉลี่ย เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (ku) พบว่า มีการแจกแจงข้อมูลในลักษณะโค้งปกติ รายละเอียดดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรในการวิจัย	Mean	S.D.	sk	ku	C.V.	แปลผล
1. การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา	3.79	0.64	-0.72*	0.94*	16.89	มาก
1.1 ความมีมาตรฐาน	3.96	0.73	-0.68*	0.34	18.43	
1.2 ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต	3.44	0.75	-0.47*	0.28	21.80	
1.3 ความมีระเบียบแบบแผน	3.88	0.85	-0.63*	0.29	21.91	
2. การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา	3.92	0.71	-0.82*	0.68*	18.11	มาก
2.1 การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ	3.93	0.79	-0.72*	0.28	20.10	
2.2 การสร้างแรงจูงใจ	3.94	0.79	-0.77*	0.29	20.05	
2.3 การเอาใจใส่	3.99	0.77	-0.68*	0.20	19.30	
2.4 การส่งเสริมกำลังใจ	3.82	0.88	-0.80*	0.50	23.04	
3. การรับรู้ความสามารถของตนเอง	3.79	0.63	-0.95*	1.96*	16.62	มาก
3.1 ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ	3.71	0.71	-0.57*	0.81*	19.14	
3.2 ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์	3.80	0.71	-0.88*	1.62*	18.68	
3.3 ความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล	3.85	0.75	-0.71*	0.84*	19.48	
4. ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์	3.12	0.73	-0.16	-0.23	23.40	ปานกลาง
4.1 สุขภาพร่างกาย	3.03	0.89	-0.12	-0.35	29.37	
4.2 อารมณ์และจิตใจ	3.25	0.84	-0.24	-0.26	25.85	
4.3 พฤติกรรม	3.09	0.96	-0.11	-0.46	31.07	
5. ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์	4.03	0.96	-1.00*	0.35	23.82	มาก
ขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์	4.03	0.96	-1.00*	0.35	23.82	

หมายเหตุ * $p < .05$, SE. ของ sk = 0.12, SE. ของ ku = 0.24

2.2 ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดล

การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้หรือตัวบ่งชี้ในหัวข้อนี้เพื่อใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลอิทธิพลของการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยมีความเครียดและการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรสังเกต จำนวน 14 ตัวแปรสังเกตได้ โดยใช้สหสัมพันธ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ของตัวแปรสังเกต จำนวน 85 คู่ และไม่มีความสัมพันธ์กัน จำนวน 6 คู่ มีลักษณะความสัมพันธ์ทั้งในทิศทางบวกและลบ มีค่าความสัมพันธ์ในทิศทางบวกตั้งแต่ระดับต่ำถึงสูง มีค่าระหว่าง 0.16 ถึง 0.76 และค่าความสัมพันธ์ในทิศทางลบระดับต่ำ มีค่าระหว่าง -0.14 ถึง -0.35

สำหรับการนำเสนอความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ผู้วิจัยจะนำเสนอเป็น 3 หัวข้อ คือ 1) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรสังเกตได้ในตัวสาเหตุ 2) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวแปรแฝงภายนอก ได้แก่ การนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงเดียวกัน มีรายละเอียดดังนี้

1) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรสาเหตุ

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ระหว่างกลุ่มตัวแปรสาเหตุกับตัวแปรตามพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอยู่ในระดับต่ำมากถึงค่อนข้างสูง มีค่าระหว่าง 0.16 ถึง 0.62 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการนิยมความสมบูรณ์แบบกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต (per.disc) มีความสัมพันธ์กันสูงสุดกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ มีค่าเท่ากับ 0.22 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษากับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า ตัวแปรการให้ความรู้/เทคนิควิธีการ (sup.know) มีความสัมพันธ์กันสูงสุดกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ใกล้เคียงกับการเอาใจใส่ (sup.care) มีค่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง เท่ากับ 0.62 และ 0.60 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้ความสามารถของตนเองกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า ตัวแปรความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ (eff.todo) มีความสัมพันธ์กันสูงสุดกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ใกล้เคียงกับความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล (eff.souc) และความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ (eff.decs) ซึ่งมีค่าความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง เท่ากับ 0.59, 0.55 และ 0.54 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของความเครียดกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า ตัวแปรความเครียดที่แสดงออกทางสุขภาพร่างกาย (sts.body) มีความสัมพันธ์กันสูงสุดกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ใกล้เคียงกับพฤติกรรม (sts.behv) อารมณ์และจิตใจ (sts.emot) ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ มีค่าเท่ากับ -0.35, -0.34 และ -0.30 ตามลำดับ

2) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวแปรแฝงภายนอก

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรต้น พบว่ากลุ่มตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอยู่ระดับต่ำถึงค่อนข้างสูง มีค่าระหว่าง 0.23 ถึง 0.76 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุด คือ การสร้างแรงจูงใจ (sup.motv) กับการส่งเสริมกำลังใจ (sup.powr) และการให้ความรู้/เทคนิควิธีการ (sup.know) กับการเอาใจใส่ (sup.care) ซึ่งมีค่าความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างสูง เท่ากัน คือ 0.76 แสดงว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่รู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษามีการสร้างแรงจูงใจมากมีแนวโน้มที่จะรู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษามีการส่งเสริมกำลังใจมาก และนิสิตที่รู้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษามีการให้ความรู้/เทคนิควิธีการมากมีแนวโน้มที่จะรับรู้การเอาใจใส่จากอาจารย์ที่ปรึกษามาก เช่นเดียวกัน และคู่ที่มีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกันในระดับสูงรองลงมาคือ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ (sup.know) กับการสร้างแรงจูงใจ (sup.motv) ค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.74

3) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงเดียวกัน

ตัวแปรแฝงการนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำถึงค่อนข้างสูง มีค่าระหว่าง 0.36 ถึง 0.66 โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ร่วมกันสูงสุดคือ ความมีมาตรฐาน (per.stan) และ ความมีระเบียบแบบแผน (per.ordr) โดยมีขนาดความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เท่ากับ 0.66

แสดงว่า อาจารย์ที่มีมาตรฐานสูงจะมีระเบียบแบบแผนสูง และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุด คือ ความมีมาตรฐาน (per.stan) และความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต (per.disc) โดยมีขนาดความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เท่ากับ 0.36

ตัวแปรแฝงการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง มีค่าระหว่าง 0.60 ถึง 0.76 โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ร่วมกันสูงสุดคือ การสร้างแรงจูงใจ (sup.motv) กับการส่งเสริมกำลังใจ (sup.powr) และการให้ความรู้/เทคนิควิธีการ (sup.know) กับการเอาใจใส่ (sup.care) โดยมีขนาดความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เท่ากับ 0.76 แสดงว่า ถ้าอาจารย์ที่ปรึกษามีการสนับสนุนด้านการสร้างแรงจูงใจมาก จะมีการส่งเสริมกำลังใจมากด้วย และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุด คือ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ (sup.know) และการส่งเสริมกำลังใจ (sup.powr) โดยมีขนาดความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เท่ากับ 0.60

ตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตนเอง เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง มีค่าระหว่าง 0.61 ถึง 0.66 โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ร่วมกันสูงสุดคือ ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ (eff.todo) และความเชื่อมั่นในการใช้แหล่งทรัพยากรสืบค้นข้อมูล (eff.souc) โดยมีขนาดความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เท่ากับ 0.66 แสดงว่า นิสิตที่มีความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์มาก จะมีความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูลมากตามไปด้วย และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุด คือ ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ (eff.decs) และความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล (eff.souc)

ตัวแปรแฝงความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าระหว่าง 0.46 ถึง 0.55 โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ร่วมกันสูงสุดคือ ด้านสุขภาพร่างกาย (sts.body) กับด้านอารมณ์และจิตใจ (sts.emot) โดยมีขนาดความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เท่ากับ 0.55 แสดงว่า ถ้าสุขภาพร่างกายไม่ดี จะทำให้อารมณ์และจิตใจแย่ลง และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุด คือ ด้านอารมณ์และจิตใจ (sts.emot) และด้านพฤติกรรม (sts.behv) โดยมีขนาดความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เท่ากับ 0.46 รายละเอียดดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้

	pro.step	per.stan	per.disc	per.ordr	sup.know	sup.motv	sup.care	sup.powr	eff.decs	eff.todo	eff.souc	sts.body	sts.emot	sts.behv
pro.step	1.00													
per.stan	0.19**	1.00												
per.disc	0.22**	0.36**	1.00											
per.ordr	0.16**	0.66**	0.43**	1.00										
sup.know	0.62**	0.43**	0.32**	0.39**	1.00									
sup.motv	0.58**	0.30**	0.27**	0.30**	0.74**	1.00								
sup.care	0.60**	0.46**	0.34**	0.43**	0.76**	0.69**	1.00							
sup.powr	0.47**	0.24**	0.23**	0.25**	0.60**	0.76**	0.63**	1.00						
eff.decs	0.54**	0.29**	0.34**	0.30**	0.57**	0.50**	0.55**	0.48**	1.00					
eff.todo	0.59**	0.32**	0.46**	0.36**	0.61**	0.51**	0.61**	0.48**	0.63**	1.00				
eff.souc	0.55**	0.29**	0.35**	0.20**	0.51**	0.49**	0.51**	0.47**	0.61**	0.66**	1.00			
sts.body	-0.35**	-0.07	-0.03	-0.03	-0.30**	-0.30**	-0.34**	-0.31**	-0.16**	-0.24**	-0.25**	1.00		
sts.emot	-0.30**	-0.15**	-0.24**	-0.14**	-0.28**	-0.29**	-0.31**	-0.28**	-0.22**	-0.35**	-0.26**	0.55**	1.00	
sts.behv	-0.34**	-0.08	0.03	0.03	-0.19**	-0.29**	-0.21**	-0.22**	-0.15**	-0.23**	-0.24**	0.53**	0.46**	1.00
Mean	4.03	3.96	3.44	3.88	3.93	3.94	3.99	3.82	3.71	3.80	3.85	3.03	3.25	3.09
S.D.	0.96	0.73	0.75	0.85	0.79	0.79	0.77	0.88	0.71	0.71	0.75	0.89	0.84	0.96

หมายเหตุ : **p < .01

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์กับตัวแปรแฝงอีก 4 ตัวแปร พบว่า การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา และการรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์กับความก้าวหน้ามากที่สุด โดยมีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ 0.64 เท่ากัน แสดงว่า ถ้าอาจารย์ที่ปรึกษามีการสนับสนุนและนิสิตบัณฑิตศึกษาเกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองมาก จะทำให้มีแนวโน้มความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มาก ส่วนตัวแปรที่สัมพันธ์กับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์น้อยสุด ได้แก่ การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา โดยมีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ 0.23

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ร่วมกันสูงสุดคือ การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา และการรับรู้ความสามารถของตนเอง รองลงมาคือ การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาและการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยมีขนาดความสัมพันธ์ เท่ากับ 0.68 และ 0.44 ตามลำดับ และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุด คือ การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษากับความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีขนาดความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เท่ากับ -0.12 รายละเอียดดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และของตัวแปรแฝง

	การนิยมความ สมบูรณ์แบบ	การสนับสนุนของ อาจารย์ที่ปรึกษา	การรับรู้ความ สามารถของตนเอง	ความเครียดในการ ทำวิทยานิพนธ์	ความก้าวหน้าในการทำ วิทยานิพนธ์
การนิยมความ สมบูรณ์แบบ	1.00				
การสนับสนุนของ อาจารย์ที่ปรึกษา	0.46**	1.00			
การรับรู้ความ สามารถของตนเอง	0.44**	0.68**	1.00		
ความเครียดในการ ทำวิทยานิพนธ์	-0.12*	-0.39**	-0.33**	1.00	
ความก้าวหน้าในการทำ วิทยานิพนธ์	0.23**	0.64**	0.64**	-0.41**	1.00
mean	3.79	3.92	3.79	3.12	4.03
S.D.	0.64	0.71	0.63	0.73	0.96

หมายเหตุ: ** p < .01 , * p < .05

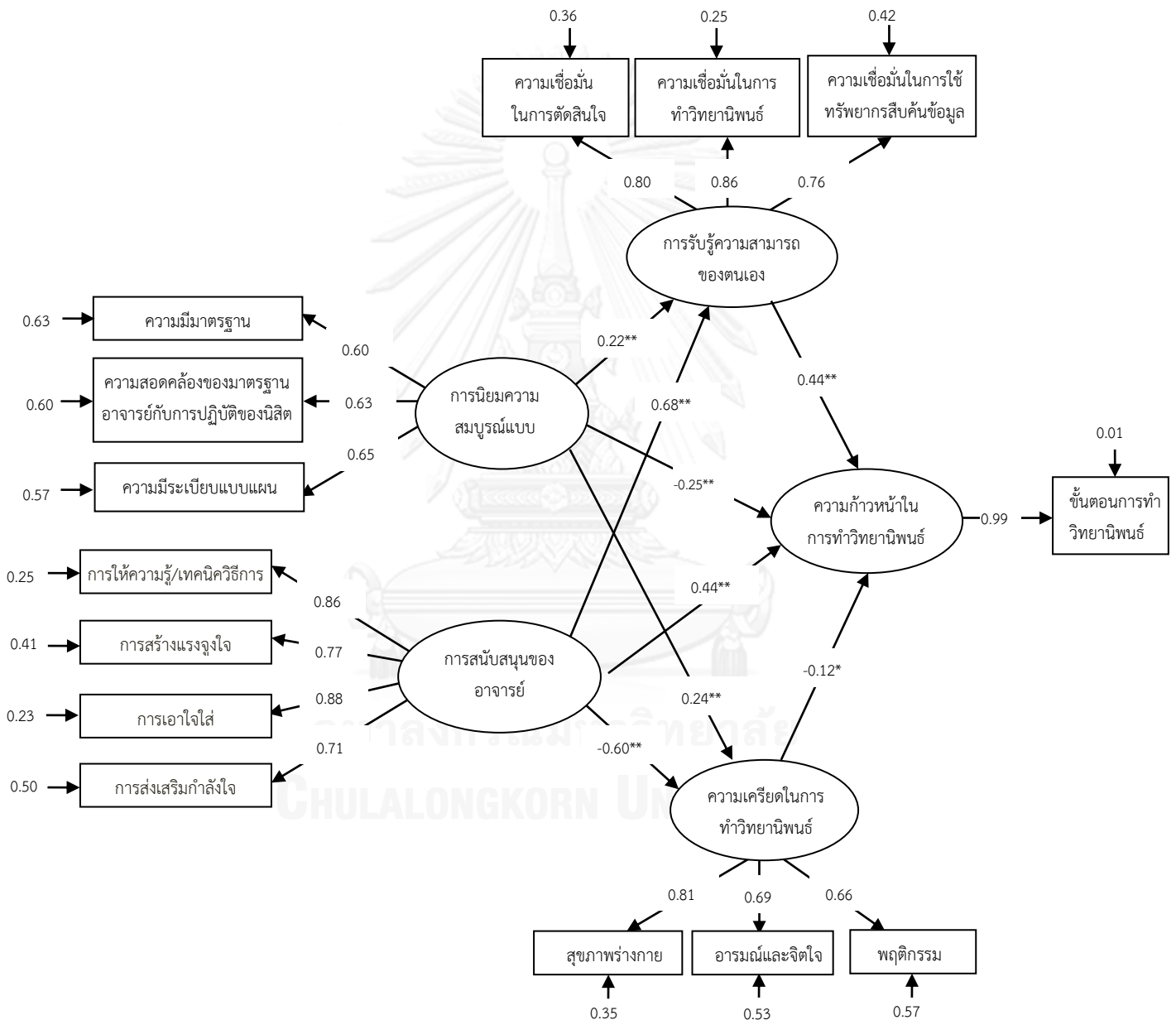
2.3 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดล

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลอิทธิพลของการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยมีการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดเป็นตัวแปรส่งผ่านกับข้อมูลเชิงประจักษ์ การวิจัยครั้งนี้ตัวแปรแฝง 5 ตัวแปร คือ การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีตัวแปรสังเกตได้ทั้งสิ้น 14 ตัวแปร

การทดสอบความสอดคล้องของอิทธิพลเชิงสาเหตุ ผลการวิเคราะห์โมเดลตามกรอบแนวคิดวิจัยในตอนแรกโดยกำหนดให้ความคลาดเคลื่อนในการวัดไม่สัมพันธ์กัน พบว่า โมเดลไม่สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาค่าไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 580.49 ค่าความน่าจะเป็น (p-value) เท่ากับ 0.00 มีองศาอิสระ(df) เท่ากับ 69 แสดงว่าปฏิเสธสมมติฐานหลักที่ว่า โมเดลการวัดไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.84 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ (AGFI) เท่ากับ 0.75 ค่าดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยเศษ (RMR) เท่ากับ 0.13 และค่าดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ 0.13

จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงทำการปรับโมเดลอิทธิพลการนิยมความสมบูรณ์และการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดเป็นตัวแปรส่งผ่าน โดยพิจารณาค่าดัชนีปรับแก้โมเดล (modification indices) คือ ยอมให้ความคลาดเคลื่อนสัมพันธ์กันได้ เมื่อพิจารณาโมเดลอิทธิพลเชิงสาเหตุหลังจากการปรับโมเดลแล้ว พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 55.50 ค่าความน่าจะเป็น (p-value) เท่ากับ 0.12 มีองศาอิสระ (df) เท่ากับ 44 แสดงว่ายอมรับสมมติฐานหลักที่ว่าโมเดลอิทธิพลการนิยมความสมบูรณ์แบบและการ

สนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีพหุตัวแปรส่งผ่าน มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสอดคล้องกับค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.98 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ (AGFI) เท่ากับ 0.96 ค่าดัชนีรากของ กำลังสองเฉลี่ยเศษ (RMR) เท่ากับ 0.02 และค่าดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ 0.03 ซึ่งเข้าใกล้ศูนย์เป็นการสนับสนุนว่าโมเดลการวิจัยมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังภาพที่ 4.1

Chi-square = 55.50, df=44, p-value = 0.12, GFI = 0.98, AGFI = 0.96, RMR = 0.02, RMSEA = 0.03

ภาพที่ 4.1 โมเดลอิทธิพลการนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีพหุตัวแปรส่งผ่าน

เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) ของตัวแปรสังเกตได้แต่ละตัว พบว่ามีค่าเป็นบวกและแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกตัวแปร โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.60 – 0.99 ตัวแปรการนิยมนิยมแบบของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบในรูปคะแนนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.60-0.65 โดยความมีระเบียบแบบแผน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด ($\beta=0.65$) รองลงมาคือ ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต ($\beta=0.63$) และความมีมาตรฐาน ($\beta=0.60$) ตามลำดับ ส่วนตัวแปรการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบในรูปคะแนนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.71-0.88 โดยการเอาใจใส่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด ($\beta=0.88$) รองลงมาคือ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ ($\beta=0.86$) การสร้างแรงจูงใจ ($\beta=0.77$) และการส่งเสริมกำลังใจ ($\beta=0.71$) ตามลำดับ สำหรับตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบในรูปคะแนนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.76-0.86 โดยความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด ($\beta=0.86$) รองลงมาคือความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ ($\beta=0.80$) และความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล ($\beta=0.76$) ตามลำดับ และตัวแปรความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบในรูปคะแนนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.66-0.81 โดยสุขภาพร่างกายมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด ($\beta=0.81$) รองลงมาคืออารมณ์และจิตใจ ($\beta=0.69$) และพฤติกรรม ($\beta=0.66$) ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์น้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรในโมเดลการวิจัย

องค์ประกอบ	น้ำหนักองค์ประกอบ		t	R ²	สปส.คะแนนองค์ประกอบ
	b(SE)	β			
1. การนิยมนิยมแบบของอาจารย์ที่ปรึกษา					
1.1ความมีมาตรฐาน	0.45 (0.05)	0.60	8.80**	0.37	0.25
1.2ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต	0.47 (0.04)	0.63	10.53**	0.40	0.47
1.3ความมีระเบียบแบบแผน	0.55 (0.05)	0.65	10.85**	0.43	0.33
2. การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา					
2.1การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ	0.68 (0.03)	0.86	21.39**	0.75	0.42
2.2การสร้างแรงจูงใจ	0.62 (0.03)	0.77	17.91**	0.60	0.05
2.3การเอาใจใส่	0.67 (0.03)	0.88	21.97**	0.77	0.51
2.4การส่งเสริมกำลังใจ	0.63 (0.04)	0.71	16.01**	0.50	0.13
3. การรับรู้ความสามารถของตนเอง					
3.1ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ	0.57 (-) ^a	0.80	-	0.64	0.40
3.2ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์	0.61 (0.04)	0.86	17.18**	0.75	0.61
3.3ความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล	0.68 (0.04)	0.76	14.95**	0.58	0.25
4. ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์					
4.1สุขภาพร่างกาย	0.71 (-) ^a	0.81	-	0.65	0.52
4.2อารมณ์และจิตใจ	0.58 (0.05)	0.69	11.89**	0.47	0.35
4.3พฤติกรรม	0.62 (0.05)	0.66	11.58**	0.43	0.27
5. ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์					
5.1ขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์	0.95 (-) ^a	0.99	-	0.70	1.04

หมายเหตุ: ** p < .01, a. พารามิเตอร์บังคับ

2.4 ผลการวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์

การนำเสนอผลการวิเคราะห์และศึกษาลักษณะการส่งผ่านอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ แบ่งออกเป็น 3 หัวข้อ คือ 1) ผลการวิเคราะห์ขนาดอิทธิพลที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงภายใน 2) ผลการวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเอง และ 3) ผลการวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) ผลการวิเคราะห์ขนาดอิทธิพลที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงภายใน

ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

เมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลในรูปคะแนนมาตรฐานของตัวแปรที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ได้รับอิทธิพลทางตรงจากการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษามากที่สุด โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.44 เท่ากัน แสดงว่า ถ้านิสิตบัณฑิตศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง และได้รับการสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์จากอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอย่างดีจะส่งผลให้นิสิตความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ยังได้รับอิทธิพลทางตรงในทิศทางลบจากการนิยมนิยมแบบของอาจารย์ที่ปรึกษา และความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -0.25 และ -0.13 ตามลำดับ หมายความว่า อาจารย์ที่ปรึกษาที่มีการนิยมนิยมแบบที่ไม่เหมาะสมและนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์มาก ส่งผลให้นิสิตมีความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ลดลง

นอกจากนี้ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ยังได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากการนิยมนิยมแบบของอาจารย์ที่ปรึกษาโดยส่งผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.07 และการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งอิทธิพลทางอ้อมต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.38 เมื่อพิจารณาอิทธิพลรวมของความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลรวมสูงสุดต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ คือ การสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษา มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.81 รองลงมาคือการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.44 รายละเอียดดังตารางที่ 4.12

การรับรู้ความสามารถของตนเอง

เมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลในรูปคะแนนมาตรฐานของตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองได้รับอิทธิพลทางตรงจากการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษามากที่สุด รองลงมา คือ การนิยมนิยมแบบของอาจารย์ที่ปรึกษา โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.68 และ 0.22 ตามลำดับ แสดงว่า ถ้านิสิตบัณฑิตศึกษารับรู้ว่าอาจารย์มีการนิยมนิยมแบบที่เหมาะสม และได้รับการสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์จากอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอย่างดีจะส่งผลให้นิสิตการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น รายละเอียดดังตารางที่ 4.12

ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์

เมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลในรูปคะแนนมาตรฐานของตัวแปรที่ส่งผลต่อความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์แล้ว พบว่าความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ได้รับอิทธิพลทางตรงจากการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษามากที่สุด ในทิศทางลบ มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -0.60 หมายความว่า ถ้าอาจารย์มีการสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ขอให้กับนิสิตน้อย จะส่งผลให้นิสิตเกิดความเครียดสูงขึ้น รองลงมา คือ การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งอิทธิพลทางบวกต่อความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.22 แสดงว่าถ้า นิสิตบัณฑิตศึกษารับรู้ว่าอาจารย์มีการนิยมความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสม จะส่งผลให้นิสิตเกิดความเครียดเพิ่มขึ้น เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ (R^2 :R-square) ของสมการโครงสร้างตัวแปรแฝงภายในความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ มีค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ เท่ากับ 0.59 แสดงว่าตัวแปรแฝงภายนอก ซึ่งประกอบด้วย การนิยมความสมบูรณ์แบบ การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ สามารถอธิบายความแปรปรวนของความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ได้ร้อยละ 59.00 นอกจากนี้ การนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ยังสามารถอธิบายความแปรปรวนของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ได้ร้อยละ 68.00 และ 25.00 ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4.12

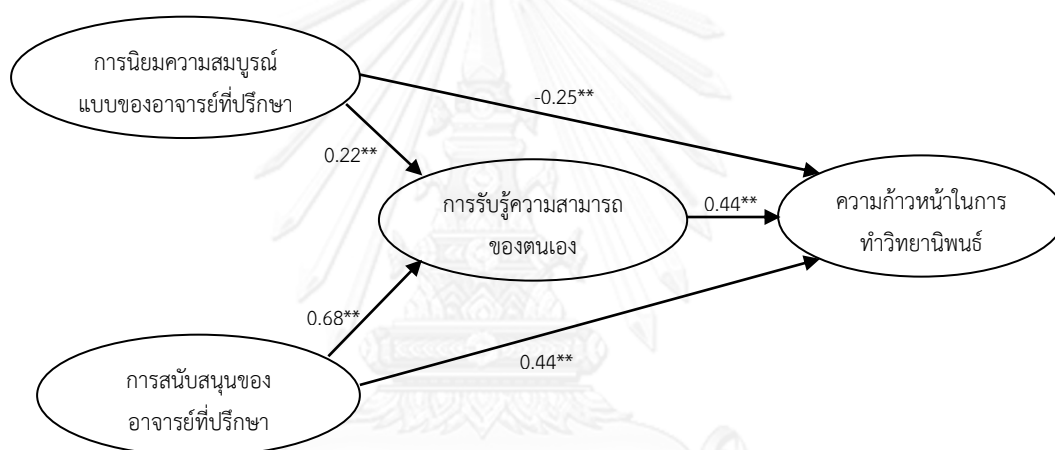
ตารางที่ 4.12 ค่าสถิติผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อมของโมเดล

ตัวแปรผล ตัวแปรเหตุ	ความก้าวหน้าในการทำ วิทยานิพนธ์			การรับรู้ความสามารถ ของตนเอง			ความเครียด ในการทำวิทยานิพนธ์		
	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
การนิยมความสมบูรณ์ แบบของอาจารย์	-0.18** (0.07)	0.07* (0.05)	-0.25** (0.07)	0.22** (0.07)	- (0.07)	0.22** (0.07)	0.25** (0.09)	- (0.09)	0.25** (0.09)
การสนับสนุนของ อาจารย์	0.82** (0.07)	0.38** (0.07)	0.44** (0.09)	0.68** (0.07)	- (0.07)	0.68** (0.07)	-0.60* (0.09)	- (0.09)	-0.60* (0.09)
การรับรู้ความสามารถ ของตนเอง	0.44** (0.09)	- (0.09)	0.44** (0.09)	- (0.09)	- (0.09)	- (0.09)	- (0.09)	- (0.09)	- (0.09)
ความเครียดในการทำ วิทยานิพนธ์	-0.13* (0.05)	- (0.05)	-0.13* (0.05)	- (0.05)	- (0.05)	- (0.05)	- (0.05)	- (0.05)	- (0.05)
ค่าสถิติ Chi-square = 55.50, df=44, p = 0.12, GFI = 0.98, AGFI=0.96, RMR=0.02, RMSEA= 0.03									
สมการโครงสร้างของตัวแปร	ความก้าวหน้า			การรับรู้ความสามารถ			ความเครียด		
R-square	0.59			0.68			0.25		

หมายเหตุ : อิทธิพลรวม (TE) อิทธิพลทางอ้อม (IE) และอิทธิพลทางตรง (DE) ** p < .01 , * p < .05

2) ผลการวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

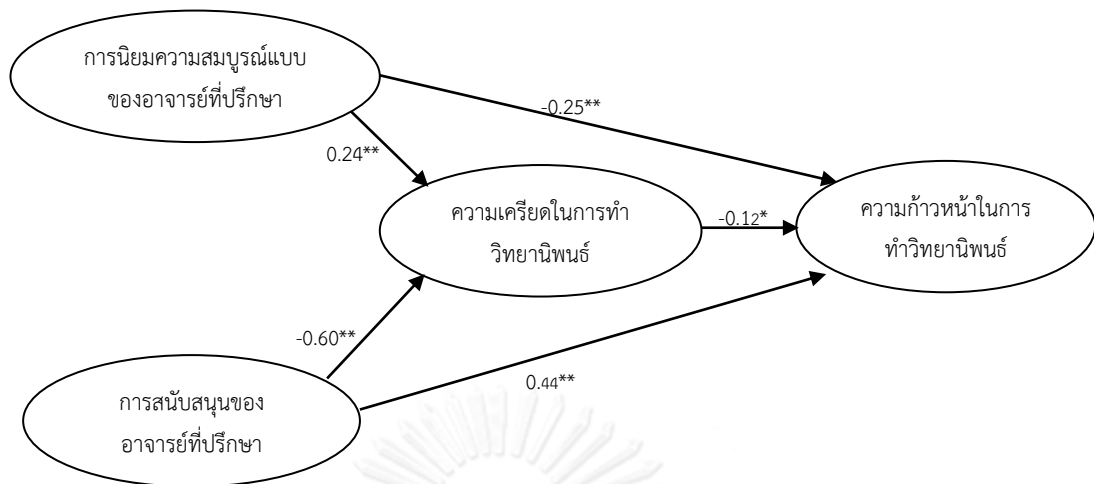
จากการวิเคราะห์การส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีการส่งผ่านแบบบางส่วน (partial mediation) โดยได้รับอิทธิพลจากการนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ เนื่องจากการนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งทั้งอิทธิพลทางตรงต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ และส่งอิทธิพลทางอ้อมผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ แสดงให้เห็นว่า ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนอกจากจะขึ้นอยู่กับปัจจัยจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วต้องมีการสร้างให้นิสิตเกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้วย ผู้วิจัยขอนำเสนอภาพแสดงลักษณะการส่งผ่านจากโมเดลอิทธิพลเชิงสาเหตุ ภาพที่ 4.1 โดยเลือกนำมาเสนอเฉพาะตัวแปรที่เกี่ยวข้อง รายละเอียดดังภาพที่ 4.2

ภาพที่ 4.2 บทบาทการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

3) ผลการวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์

จากการวิเคราะห์การส่งผ่านของความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์มีการส่งผ่านแบบบางส่วน (partial mediation) โดยได้รับอิทธิพลจากการนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ เนื่องจากการนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งทั้งอิทธิพลทางตรงต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ และส่งอิทธิพลทางอ้อมผ่านความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ แสดงให้เห็นว่า ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตที่จะเพิ่มขึ้น นอกจากการสนับสนุนที่ดีและมีการนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาที่เหมาะสมแล้ว ลักษณะการให้คำปรึกษาที่ช่วยผ่อนคลายความเครียดยังทำให้ความก้าวหน้าเพิ่มขึ้นด้วย ผู้วิจัยขอนำเสนอภาพแสดงลักษณะการส่งผ่านจากโมเดลอิทธิพลเชิงสาเหตุ ภาพที่ 4.11 โดยเลือกนำมาเสนอเฉพาะตัวแปรที่เกี่ยวข้อง รายละเอียดดังภาพที่ 4.3

ภาพที่ 4.3 บทบาทการส่งผ่านของความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (causal relationship research) โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 4 ประการ คือ *ประการที่ 1* เพื่อศึกษาระดับการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษา *ประการที่สอง* เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา *ประการที่สาม* เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลอิทธิพลของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยมีพหุตัวแปรส่งผ่านกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และ *ประการที่สี่* เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดที่ได้รับอิทธิพลจากการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย ตัวแปรแฝง (latent variable) จำนวน 5 ตัวแปร และตัวแปรสังเกตได้ (observed variable) จำนวน 14 ตัวแปร โดยตัวแปรแฝงนั้นแบ่งออกเป็น ตัวแปรแฝงภายใน 3 ตัวแปร ได้แก่ 1) ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ วัดจากตัวแปรสังเกตได้ 1 ตัวแปร คือ ขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์ 2) การรับรู้ความสามารถของตนเอง วัดจากตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร คือ ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ ความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ ความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล และ 3) ความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ วัดจากตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร คือ สุขภาพร่างกาย อารมณ์และจิตใจ และพฤติกรรม สำหรับตัวแปรแฝงภายนอกมี 2 ตัวแปร ได้แก่ 1) การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาวัดจากตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร คือ ความมีมาตรฐาน ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต และความมีระเบียบแบบแผน และ 2) การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา วัดจากตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัวแปร คือ การให้ความรู้/เทคนิควิธีการ การสร้างแรงจูงใจ การเอาใจใส่ และการส่งเสริมกำลังใจ

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตบัณฑิตศึกษา ระดับปริญญาโท หลักสูตรทำวิทยานิพนธ์ (แผน ก) คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ตัวอย่างวิจัย คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ จำนวน 415 คน จาก 12 มหาวิทยาลัย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา และมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสองขั้นตอน (two-stage random sampling) จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ตัวอย่างวิจัยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง เมื่อพิจารณาอายุ พบว่า มีอายุอยู่ในช่วง 26-30 ปี รองลงมาคือ 21-25 ปี และส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ตัวอย่างวิจัยส่วนมากเป็นนิสิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยศิลปากร และเมื่อพิจารณาสถานภาพการทำงาน พบว่านิสิตส่วนใหญ่ทำงานและศึกษาต่อพร้อมกัน รองลงมาคือยังไม่ได้ทำงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถาม เกี่ยวกับประสบการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์ แบ่งเป็น 4 ตอน ได้แก่ *ตอนที่ 1* ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ชั้นปี

มหาวิทยาลัย และสถานภาพการทำงาน ซึ่งแบบสอบถามนี้เป็นแบบตรวจสอบรายการ (checklist) ตอนที่ 2 ข้อมูลลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ครอบคลุมตัวแปรแฝง 2 ตัว คือ การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา จำนวน 11 ข้อ มีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.87 และการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา จำนวน 16 ข้อ มีค่าความเที่ยง 0.93 ตอนที่ 3 ข้อมูลลักษณะของนิสิต/นักศึกษาในช่วงเวลาทำวิทยานิพนธ์ ครอบคลุมตัวแปรแฝง 2 ตัวแปร คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเที่ยง 0.90 และความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน 11 ข้อ มีค่าความเที่ยง 0.86 โดยแบบสอบถามตอนที่ 2 และ 3 มีลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ (rating scales) และตอนที่ 4 ข้อมูลความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ใช้ตัวแปรแฝงความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ จากระดับความสำเร็จตามขั้นตอนการวิทยานิพนธ์ จำนวน 15 ขั้นตอน โดยมีการประเมินเป็นมาตรประมาณค่า 3 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.88

วิเคราะห์ข้อมูลค่าสถิติพื้นฐาน โดยใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละในการรายงานลักษณะภูมิหลังของตัวอย่างวิจัย วิเคราะห์สถิติพื้นฐานรายข้อคำถาม และวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยเมื่อจำแนกตามภูมิหลัง โดยใช้ในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วยสถิติของตัวอย่างสองกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (independent sample t-test) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย วิเคราะห์ระดับการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษา การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ โดยใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย(mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ความเบ้ (skewness) ความโด่ง (kurtosis) และสัมประสิทธิ์การกระจาย (coefficient of variation) ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลอิทธิพลเชิงสาเหตุกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดที่ได้รับอิทธิพลจากการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ โดยใช้โปรแกรม LISREL

สรุปผลการวิจัย

1) ผลการวิเคราะห์ระดับการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาจากตามรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษา

ผลการวิเคราะห์ระดับการนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษา พบว่า นิสิตมีค่าเฉลี่ยการรับรู้การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ในระดับมาก โดยตัวบ่งชี้ความมีระเบียบแบบแผนมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือความมีมาตรฐาน และนิสิตมีค่าเฉลี่ยการรับรู้การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ในระดับมาก โดยตัวบ่งชี้การเอาใจใส่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือการสร้างแรงจูงใจ

2) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปร เมื่อจำแนกตามอายุ ชั้นปี และสถานภาพการทำงาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่านิสิตบัณฑิตศึกษาที่อายุ 26 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยการรับรู้การนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่านิสิตบัณฑิตศึกษาที่อายุน้อยกว่า 26

ปี เมื่อพิจารณาชั้นปี พบว่า ค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน และเมื่อจำแนกตามสถานภาพการทำงาน พบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานมีค่าเฉลี่ยการรับรู้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของ อาจารย์ที่ปรึกษามากกว่านิสิตบัณฑิตศึกษาที่ยังไม่มีประสบการณ์การทำงาน

3) ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียด และความก้าวหน้า ในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา

ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบว่า นิสิตมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับมาก โดยตัวบ่งชี้ความเชื่อมั่นในการใช้ทรัพยากรสืบค้นข้อมูล มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือความเชื่อมั่นในการทำวิทยานิพนธ์ และนิสิตมีค่าเฉลี่ยความเครียด ในการทำวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับปานกลาง โดยตัวบ่งชี้ด้านอารมณ์และจิตใจมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด และ ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

4) ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรของโมเดลอิทธิพลของการนิยมนิยมความสมบูรณ์ แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ 14 ตัวแปร โดยใช้สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ของตัวแปรสังเกต จำนวน 84 คู่ และไม่มีความสัมพันธ์กัน จำนวน 6 คู่ มีลักษณะความสัมพันธ์ทั้งในทิศทางบวกและ ลบ มีค่าความสัมพันธ์ในทิศทางบวกตั้งแต่ 0.16 ถึง 0.76 และค่าความสัมพันธ์ในทิศทางลบตั้งแต่ -0.14 ถึง -0.35

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรสาเหตุ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอยู่ระหว่าง -0.15 ถึง 0.67 เมื่อพิจารณาระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการ นิยมนิยมความสมบูรณ์แบบกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่าความสอดคล้องของมาตรฐาน อาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต มีความสัมพันธ์กันสูงสุดกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ เมื่อ พิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่าตัวแปร การสร้างแรงจูงใจมีความสัมพันธ์สูงสุดกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ เมื่อพิจารณา ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบว่าตัวแปรความเชื่อมั่น ในการตัดสินใจ มีความสัมพันธ์สูงสุดกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ และเมื่อพิจารณา ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของความเครียด พบว่า ตัวแปรความเครียดที่แสดงออกทาง สุขภาพร่างกาย มีความสัมพันธ์กันสูงสุดกับความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรแฝงภายนอก พบว่าตัวแปร สังเกตได้ในตัวแปรการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ ความมีมาตรฐาน และความมีระเบียบแบบแผน ความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ในตัวแปรการ สนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ การสร้างแรงจูงใจ กับการส่งเสริม กำลังใจ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จากกลุ่มตัวแปรแฝงทั้งสองตัวแปร พบว่าความมีระเบียบแบบแผนกับการสร้างแรงจูงใจ และการให้ความรู้/เทคนิควิธีการกับการเอาใจใส่ มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด

5) การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดล

ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีการนิยามความสมบูรณ์แบบ การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ได้ร้อยละ 59.00 นอกจากนี้ การนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งร่วมอธิบายความแปรปรวนของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ได้ร้อยละ 68.00 และ 25.00 ตามลำดับ

6) ลักษณะการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง พบว่า ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ได้รับอิทธิพลทางตรงจากทุกตัวแปรสาเหตุ โดยได้รับอิทธิพลจากการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษามากที่สุด มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.44 ส่วนการรับรู้ความสามารถของตนเองก็ได้รับอิทธิพลทางตรงจากการนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.22 และ 0.68 ตามลำดับ และความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ก็ได้รับอิทธิพลทางตรงจากการนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาเช่นเดียวกัน โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.22 และ -0.60 ตามลำดับ

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า การนิยามความสมบูรณ์แบบส่งอิทธิพลทางอ้อมไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียด โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.07 และความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ยังได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ผ่านความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.38

เมื่อวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ มีการส่งผ่านแบบบางส่วน (partial mediation) โดยได้รับอิทธิพลจากการนิยามความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่นำเสนอในข้างต้น โดยภาพรวมแล้วโมเดลอิทธิพลเชิงสาเหตุที่พัฒนาขึ้น มีความสอดคล้องกับแนวคิดและสมมติฐานการวิจัย อย่างไรก็ตามผลการวิเคราะห์ดังกล่าวยังมีประเด็นน่าสนใจที่ผู้วิจัยจะอภิปรายโดยแบ่งเป็น 3 ประเด็น คือ 1) บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ 2) ผลของภูมิหลังด้านอายุและสถานภาพการทำงานที่มีต่อการรับรู้การนิยามความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา และ 3) การตัดข้อคำถามในแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

ผลการตรวจสอบความตรงโมเดล พบว่าโมเดลที่สร้างขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาคูณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาด้านการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ทำให้ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

1.1 บทบาทการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา

จากผลวิจัย พบว่าการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษามีน้ำหนักความสำคัญมากกว่าบทบาทด้านการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา อาจเนื่องมาจากความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์อันดีระหว่างอาจารย์กับนิสิต ซึ่งนิสิตบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่จะมีความใกล้ชิดกับอาจารย์ที่ปรึกษามาก เพราะต้องมีการติดต่ออาจารย์เพื่อขอคำแนะนำ คำปรึกษา หรือรายงานความก้าวหน้าในแต่ละขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์อย่างสม่ำเสมอ จากผลการวิจัย พบว่าอาจารย์ที่ปรึกษามีการเอาใจใส่ในการตรวจอ่านวิทยานิพนธ์และให้ข้อมูลป้อนกลับในข้อผิดพลาดเพื่อให้นิสิตนำไปปรับปรุงแก้ไขได้เป็นอย่างดี พฤติกรรมของอาจารย์เช่นนี้จะส่งเสริมให้นิสิตทำงานได้รวดเร็ว มีคุณภาพถ้านิสิตสามารถปฏิบัติตามที่อาจารย์แนะนำก็จะทำให้ทำให้เกิดความก้าวหน้ามากขึ้น นอกจากนี้การมีเวลาให้คำปรึกษายังเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้นิสิตได้แนวทางการทำงาน รู้ว่าต้องดำเนินการต่อไปอย่างไรเพื่อให้ผลงานออกมาถูกต้องตามหลักการวิจัย และเป็นไปตามเป้าหมายของอาจารย์ที่ปรึกษา เมื่องานเป็นไปตามมาตรฐานจึงทำให้ขั้นตอนการแก้ไขงานให้สมบูรณ์ในขั้นตอนสุดท้ายก่อนการส่งวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ให้กับบัณฑิตวิทยาลัยลดระยะเวลาในการแก้ไขงานซึ่งจะส่งผลให้สำเร็จการศึกษาได้เร็วขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ho (2010) ที่ศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งเสริมความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตปริญญาโทและปริญญาเอกในกลุ่มที่อยู่ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ พบว่าสิ่งที่ส่งเสริมความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ที่นิสิตมีความเห็นด้วยตรงกันร้อยละ 50 ขึ้นไป ได้แก่ คุณภาพหรือความสามารถของนิสิตเอง การสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษา ครอบครัว และเพื่อน ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลการเรียนรู้ และบรรยากาศที่สนับสนุนและกระตุ้นในการทำวิทยานิพนธ์ และคุณภาพหรือความสามารถในการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์จากอาจารย์ที่ปรึกษา

นอกจากนี้บทบาทของการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษายังส่งอิทธิพลทางอ้อมผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต อาจเป็นเพราะการสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษาที่ใช้วิธีการสร้างแรงจูงใจ มีการกระตุ้นหรือกล่าวชื่นชมให้นิสิตรู้สึกมีกำลังใจ เกิดความเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถปฏิบัติตามที่อาจารย์แนะนำก็จะทำให้มีความก้าวหน้าเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับผลวิจัยที่พบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาไม่ค่อยมีความมั่นใจว่าการตัดสินใจจะเป็นที่ยอมรับของอาจารย์ที่ปรึกษา แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ที่ปรึกษามีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจในการทำงานของนิสิตมาก ถ้าอาจารย์มีการสนับสนุนโดยให้นิสิตมีโอกาสในการแสดงออกถึงการตัดสินใจในผลงานของตนเอง มีการอธิบายเหตุผลในสิ่งที่ตัดสินใจ และอาจารย์ร่วมรับผิดชอบในการตัดสินใจของนิสิต จะทำให้นิสิตเชื่อมั่นตนเองเพิ่มขึ้นส่งผลให้มีความก้าวหน้ามากขึ้นด้วย นอกจากนี้ความเชื่อมั่นในการตัดสินใจแล้ว ยังพบว่านิสิตมีความเชื่อมั่นในการใช้อินเทอร์เน็ตสืบค้นข้อมูลเป็นอย่างมาก เพราะปัจจุบันคนรุ่นใหม่เติบโตมาพร้อมกับการใช้คอมพิวเตอร์ในการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่เด็กทำให้สามารถใช้โปรแกรมต่างๆในคอมพิวเตอร์ได้อย่างคล่องแคล่ว ทั้งโปรแกรม Microsoft office ในการ

ทำรายงาน หรือการใช้อินเทอร์เน็ตสำหรับสืบค้นข้อมูล อีกทั้งยังเป็นเทคโนโลยีที่มีแหล่งข้อมูลที่กว้างขวางและสามารถเข้าถึงได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Varney (2010) ที่ศึกษาความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์กับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ (dissertation self-efficacy) กับนิสิตปริญญาเอก พบว่านิสิตที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะมีแนวโน้มความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ในระดับสูงด้วย

อย่างไรก็ดีการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษามีขนาดอิทธิพลทางอ้อมน้อยกว่าอิทธิพลทางตรง แสดงว่าการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้ผลดีที่สุดต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ คือการสนับสนุนแบบแสดงความเอาใจใส่ช่วยเหลือหรือมุ่งเข้าแก้ปัญหาให้นิสิตโดยตรงมากกว่าการส่งเสริมกำลังใจ เช่น ถ้านิสิตไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้อาจารย์ควรปฏิบัติให้นิสิตเข้าใจเลยมากกว่าการสร้างแรงจูงใจให้นิสิตมีความเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถค้นคว้าวิธีการวิเคราะห์ด้วยตนเอง ถึงแม้การให้นิสิตค้นคว้าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดแต่อาจทำให้เกิดความก้าวหน้าช้ากว่าการสอนนิสิตให้ปฏิบัติได้เลย หรือถ้านิสิตไม่สามารถเขียนอภิปรายผลการวิจัยได้อาจารย์อาจแนะนำประเด็นแล้วให้นิสิตไปค้นคว้าเอกสารเพิ่มเติมแต่อาจจะทำให้ได้ผลช้ากว่าการทำอาจารย์แนะนำเอกสารเพิ่มเติมให้ศึกษาเพื่อนำมาเขียนอภิปราย เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Shih (2013) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ของการสนับสนุนจากครูที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ ผ่านการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนจากครูมากจะเกิดการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสมจะส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ ในทางกลับกันถ้ามีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมคือมีการตั้งมาตรฐานเกิดความสามารถที่จะปฏิบัติได้จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ต่ำลง ดังนั้น การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาแบบช่วยเหลือโดยตรงจะทำให้เกิดความก้าวหน้าได้ดีกว่าการสนับสนุนแบบสร้างแรงจูงใจให้กำลังใจกับนิสิตเพื่อให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง เชื่อมั่นว่าการตัดสินใจของตนเองอาจารย์จะเห็นด้วย และสามารถทำงานได้ตามระยะเวลาที่อาจารย์กำหนดเพราะการสร้างแรงจูงใจนี้หากนิสิตไม่เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองจะทำให้การสนับสนุนสูญเปล่าความก้าวหน้าจะเกิดขึ้นได้ช้าลง นอกจากบทบาทของการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษายังส่งอิทธิพลทางอ้อมผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองยังส่งผ่านความเครียดไปยังความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ด้วย เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยและค่าอิทธิพล พบว่าการเอาใจใส่ด้านนี้มีเวลาให้คำปรึกษามีน้ำหนักความสำคัญและค่าเฉลี่ยในระดับมาก หมายความว่า ถ้าอาจารย์มีการสนับสนุนที่ดี มีเวลาในการให้คำเพียงพотоความต้องการของนิสิต จะทำให้นิสิตมีความเครียดลดลงแล้วทำให้เกิดความก้าวหน้ามากขึ้น

1.2 บทบาทการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา

ผลการวิจัย พบว่าการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษามีขนาดอิทธิพลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์น้อยกว่าการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา อาจเนื่องมาจากความใกล้ชิดของนิสิตบัณฑิตศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาจะแสดงออกในลักษณะที่อาจารย์ที่ปรึกษาให้ความช่วยเหลือก็เอื้อกับนิสิตเพื่อให้สำเร็จการศึกษาชัดเจนมากกว่าการสร้างมาตรฐานสูงเพื่อให้นิสิตปฏิบัติตาม จากผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยพบว่าความมีมาตรฐานของอาจารย์มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด โดยเฉพาะความคาดหวังให้นิสิตทำงานอย่างเป็นระบบตามลำดับขั้นตอนของการวิจัย และความพยายามของอาจารย์ในการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์อย่างละเอียด อาจเพราะปัจจุบันระบบของมหาวิทยาลัยจะมีการประเมินประกันคุณภาพ ซึ่งแต่ละมหาวิทยาลัยต้องร่วมมือกันสร้าง “คุณภาพ”

ที่มีความชัดเจนเคร่งครัดของคุณภาพชื่อเสียงในมหาวิทยาลัยของตน ชื่อเสียงในที่นี้หมายถึงความมีชื่อเสียงในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ มากกว่าการผลิตนิสิตจำนวนมาก ซึ่งเกณฑ์การประเมินคุณภาพสำหรับนิสิตบัณฑิตศึกษานั้นจะประเมินจากผลงานวิทยานิพนธ์ จากคู่มือการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2553 ตัวบ่งชี้ 2.7 อธิบายว่า คุณลักษณะของบัณฑิตระดับอุดมศึกษาที่ควรมีประกอบด้วย 2 ส่วนคือ คุณลักษณะตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติของแต่ละหลักสูตร และคุณลักษณะตามความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต สำหรับผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในหลักสูตรที่เน้นการวิจัยควรมีคุณลักษณะเพิ่มเติมด้านความเป็นนักวิชาการ การเป็นผู้นำทางความคิด โดยเฉพาะความสามารถในการคิดเชิงวิพากษ์และการนำเสนอผลงาน ด้วยเหตุนี้จึงอาจทำให้อาจารย์ที่ปรึกษาต้องกำหนดมาตรฐานให้กับนิสิตและให้ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ส่งผลให้นิสิตมีการรับรู้ว่ามีมาตรฐานของอาจารย์ต่างจากมาตรฐานของตนเอง แต่อย่างไรก็ดีความแตกต่างของมาตรฐานนั้น ไม่ได้ทำให้นิสิตเกิดความรู้สึกท้อถอยเพราะผลงานของนิสิตเป็นไปตามมาตรฐานที่อาจารย์ตั้งไว้มีค่าสูง แสดงว่านิสิตรับรู้ว่ามีมาตรฐานแตกต่างกันจริงแต่ยังสามารถปฏิบัติตามได้ซึ่งเป็นลักษณะของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสม สอดคล้องกับแนวคิดการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสมของ Hamacheck (1978) ว่า บุคคลที่มีลักษณะนี้จะมีความพึงพอใจ มีความใส่ใจ และความพยายามอย่างมากในการทำงานเพื่อให้งานออกมาสมบูรณ์ตามมาตรฐานที่ตนเองตั้งไว้ อีกทั้งยังมีความยืดหยุ่นให้กับผลงานที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ตามสถานการณ์

นอกจากนี้ยังพบว่า การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งอิทธิพลทางอ้อมผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองและความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ แสดงว่าถ้าอาจารย์ที่ปรึกษามีการกำหนดมาตรฐานและมีความเป็นระเบียบแบบแผนในการทำงานแบบเหมาะสมไม่สร้างความกดดันให้กับนิสิตจะทำให้นิสิตมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง มีความเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถปฏิบัติตามมาตรฐานและความคาดหวังของอาจารย์ที่ปรึกษาได้ จะส่งผลให้เกิดความก้าวหน้าเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hart, Gilner, Handal และ Gfeller (1998) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในนิสิตปริญญาตรี โดยใช้แบบวัดของ BPS (Burn, 1980) และ MPS (Hewitt & Flett, 1991) พบว่า การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบจากตนเองและผู้อื่นมากมีแนวโน้มที่การรับรู้ความสามารถของตนเองจะลดลง ในขณะที่เดียวกันถ้ามีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบตามความคาดหวังของสังคมมากจะมีแนวโน้มการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงตามไปด้วย

ในทางตรงกันข้ามถ้าอาจารย์ที่ปรึกษามีการสร้างมาตรฐานเกินศักยภาพและความสามารถของนิสิตมากเกินไป จะทำให้นิสิตเกิดความเครียดโดยเฉพาะอย่างยิ่งความเครียดที่แสดงออกทางสุขภาพร่างกาย ซึ่งจะเห็นได้จากข้อมูลน้ำหนักร่างกาย พบว่าสุขภาพร่างกายเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความเครียดที่สุด ซึ่งจะเป็นอุปสรรคในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิต กล่าวคือ เมื่อร่างกายและจิตใจเกิดการตื่นตัวเตรียมรับมือกับเหตุการณ์ที่เข้ามาในชีวิต โดยเหตุการณ์นั้นเรารู้สึกว่าไม่น่าพอใจเกินกำลังความสามารถที่จะรับมือหรือแก้ไขได้ ทำให้เรารู้สึกหนักใจเป็นทุกข์ ซึ่งส่งผลให้เกิดอาการผิดปกติทั้งร่างกาย จิตใจ และพฤติกรรมตามมา (กรมสุขภาพจิต, 2542) ผลการวิจัยพบว่าความเครียดที่แสดงออกทางสุขภาพร่างกายมีผลอย่างมาก เรียกว่า “ร่างกายเครียด” จากการที่ร่างกายกับจิตใจมีความเกี่ยวข้องกันแยกจากกันไม่ได้ การเกิดความเครียดทางร่างกายย่อมส่งผลให้

จิตใจเครียดตามด้วย ในช่วงทำวิทยานิพนธ์นิสัยบดขยี้จิตใจจะมีสุขภาพร่างกายอ่อนเพลียเหนื่อยล้า อันเกิดจากได้ผ่านการทำงานอย่างหนักติดต่อกันเป็นเวลานาน และพักผ่อนไม่เพียงพอซึ่งจะมีความเกี่ยวเนื่องมาจากสภาพความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกายของแต่ละคนที่จะทำให้มีความพร้อมในการทำกิจกรรมในชีวิตประจำวันแตกต่างกัน สุขภาพร่างกายจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องดูแลรักษาให้สุขภาพดีอยู่เสมอ เพราะสุขภาพกายแข็งแรงย่อมทำให้สุขภาพจิตและอารมณ์แจ่มใสตามไปด้วย

สรุปได้ว่า บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาที่สำคัญที่สุดคือการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ถ้ามีการสนับสนุนโดยตรงจะทำให้บัณฑิตมีความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์มากกว่าการกล่าวให้กำลังใจสร้างแรงจูงใจทางอ้อมที่อาจเกิดปัญหาได้จากการที่สร้างแรงจูงใจแต่บัณฑิตไม่เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองหรือรับรู้ได้ช้า นอกจากการสนับสนุนทั้งความรู้วิชาการการและด้านจิตใจแล้ว อาจารย์ที่ปรึกษาคควรมีการกำหนดให้บัณฑิตบัณฑิตศึกษาปฏิบัติได้มาตรฐานเพื่อให้ได้ผลงานวิทยานิพนธ์ที่มีคุณภาพ แต่การสร้างมาตรฐานต้องคำนึงถึงสภาพผู้เรียนว่าแต่ละคนมีลักษณะนิสัยอ่อนไหวง่ายหรือเข้มแข็ง หรือมีพฤติกรรมการทำงานแบบใด

2. ผลของภูมิหลังด้านอายุและสถานภาพการทำงานที่มีต่อการรับรู้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่าอายุและสถานภาพการทำงานของนิสิตบัณฑิตศึกษามีผลต่อการรับรู้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา โดยนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีอายุตั้งแต่ 26 ขึ้นไป และมีประสบการณ์การทำงานจะมีการรับรู้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่านิสิตที่อายุน้อยกว่า 26 ปี และไม่มีประสบการณ์การทำงาน อาจเนื่องมาจากนิสิตที่มีอายุมากกว่า 26 ปีส่วนใหญ่จะเคยการทำงานมาแล้วจะมีประสบการณ์ที่หลากหลายในการทำงานร่วมกับบุคคลระดับต่างๆ ทั้งเพื่อนร่วมงาน และผู้บังคับบัญชา ซึ่งแต่ละหน่วยงานหรือองค์กรจะมีมาตรฐานการทำงานที่แตกต่างกัน การอยู่ในสภาพแวดล้อมการทำงานที่มีมาตรฐานเป็นกรอบในการดำเนินงานนั้นอาจทำให้นิสิตรับรู้ได้ว่า ประสบการณ์ความสามารถของตนเองที่สามารถดำเนินการตามมาตรฐานที่เจ้านายหรือองค์กรกำหนดได้สำเร็จจะสามารถทำได้ในการเรียนเช่นเดียวกัน แต่ในความเป็นจริงแล้วด้วยภาระงานหน้าที่ที่อาจมีจำนวนมากขณะทำวิทยานิพนธ์ ส่งผลต่อการให้เวลาในการทำวิทยานิพนธ์ลดลงเพราะต้องแบ่งไปให้กับการทำงาน จะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยความมีระเบียบแบบแผนในการกำหนดให้ส่งงานตามเวลานัดหมายที่มีค่าเฉลี่ยสูง รวมทั้งพฤติกรรมความมีมาตรฐานของอาจารย์ที่ปรึกษายังคงอยู่ในระดับเดิมจึงอาจทำให้นิสิตที่มีประสบการณ์การทำงานเห็นว่าอาจารย์มีมาตรฐานสูง ลดหย่อนมาตรฐานให้สอดคล้องกับความสามารถในการทำงานของตนเอง ในขณะที่นิสิตที่ยังไม่ได้ทำงานจะยังไม่ประทับใจกับมาตรฐานที่หลากหลายของผู้บังคับบัญชาหรือองค์กรที่ทำงาน และยังไม่มีการงานที่ต้องรับผิดชอบมากทำให้มีเวลาเต็มที่ในการทำวิทยานิพนธ์จึงรับรู้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของน้อยกว่า

นอกจากนี้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบยังสามารถถ่ายทอดต่อกันได้ ถ้าบุคคลอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบมาก คือสิ่งแวดล้อมมีการสร้างกฎเกณฑ์มาตรฐานให้ตนเองปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด จะทำให้บุคคลนั้นมีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบเพิ่มขึ้นแต่จะเป็นการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบทางบวกหรือทางลบนั้น ขึ้นอยู่กับมาตรฐานที่กำหนดว่าเกินความสามารถของ

ตนเองหรือไม่ ถ้ามาตรฐานไม่เกินความสามารถของตนเองจะทำให้เกิดความมุ่งมั่นพยายามทำตามให้สำเร็จ แต่ถ้าเกินความสามารถจะทำให้เกิดความวิตกกังวลกลัวความผิดพลาดกลัวการไม่ได้ยอมรับ สอดคล้องกับงานวิจัย Fletcher, Shim, และ Wang (2012) ที่พบการควบคุมจิตใจจากพ่อแม่จะทำให้เกิดความล้มเหลวในการกระทำสูงขึ้น ส่งผลไปให้มีเป้าหมายมุ่งแสดงความรู้และความสามารถสู่ความสำเร็จลดลง และยังทำให้เกิดความกังวลมากเกินไปในความผิดพลาดซึ่งส่งผลให้มีเป้าหมายมุ่งแสดงความสามารถและหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถเพิ่มขึ้น สำหรับบริบททางการเรียนระดับบัณฑิตศึกษาในขณะทำวิทยานิพนธ์น่าจะเป็นไปในทิศทางเดียวกันเพราะอาจารย์ที่ปรึกษา มีบทบาทมากต่อความสำเร็จหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับนี้ คือการควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาจะทำให้มีสติมีการนิยมความสมบูรณ์แบบที่มุ่งมั่นใจต่อการตัดสินใจของตนเองก็ต่อเมื่อได้รับการยอมรับจากอาจารย์ที่ปรึกษา

3. การตัดข้อความในแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม พบว่าข้อความที่ 6 ตอนที่ 2, ข้อคำถามที่ 21 ตอนที่ 3, ข้อคำถามที่ 1 และ 3 ตอนที่ 4 มีค่าอำนาจจำแนกน้อยกว่าเกณฑ์มาตรฐาน คือน้อยกว่า 0.20 อาจเนื่องมาจากข้อคำถามที่ 6 วัดตัวบ่งชี้ความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิต มีลักษณะข้อคำถามที่มีนัยของข้อความแตกต่างจากข้อคำถามอื่นในตัวบ่งชี้เดียวกัน เพราะมีนัยของความรู้สึกว่าตนเองทำได้ไม่ดี ไม่ถึงมาตรฐานของอาจารย์อาจเกิดความรู้สึกท้อแท้ในความรู้สึกลดค่าซึ่งข้อคำถามข้ออื่นจะเป็นไปในลักษณะความมั่นใจว่าตนเองมีความสามารถในการปฏิบัติตามอาจารย์ที่ปรึกษาได้ หากยังคงจะใช้ข้อคำถามนี้อยู่อาจปรับข้อคำถามเป็น ท่านทำงานอย่างดีที่สุดจนเป็นไปตามมาตรฐานของอาจารย์ สำหรับคำถามข้อที่ 21 วัดตัวบ่งชี้พฤติกรรม ข้อคำถามคือ การทำวิทยานิพนธ์ทำให้ท่านทำงานได้รอบคอบมากขึ้น ซึ่งอาจไม่ใช่ลักษณะของพฤติกรรมที่แสดงความเครียดที่แท้จริง ทำให้แตกต่างจากข้อคำถามข้ออื่นในตัวบ่งชี้เดียวกัน เพราะการทำงานรอบคอบขึ้นเป็นลักษณะที่ดี หากยังคงต้องการวัดพฤติกรรมนี้อยู่อาจต้องศึกษาเอกสารงานวิจัยเพื่อย้ายข้อคำถามไปใช้ในการวัดคุณลักษณะอื่น หรืออาจปรับข้อคำถามเป็นขณะทำวิทยานิพนธ์ท่านไม่ค่อยมีสมาธิ หรือ เมื่อต้องทำวิทยานิพนธ์ท่านจะพยายามหากิจกรรมอย่างอื่นทำก่อน เป็นต้น สำหรับตอนที่ 4 ข้อคำถามที่ 1 และ 3 ถ้าตัวอย่างวิจัยเป็นนิสิตบัณฑิตศึกษาที่กำลังทำวิทยานิพนธ์คนส่วนใหญ่หรือทุกคนจะมีหัวข้อในการวิจัยแล้ว จะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยรายข้อคำถาม หน้าที่ 84 ทำให้ไม่สามารถจำแนกได้หากจะวัดในบริบทเดียวกันควรตัดข้อความสองข้อนี้ออก หรือปรับข้อคำถามเป็นขั้นตอนการเขียนบทนำ เพราะจะมีขอบเขตที่กว้างกว่าระบุชัดเจนลงไป หรือกำหนดตัวอย่างวิจัยเป็นนิสิตบัณฑิตศึกษาที่ลงทะเบียนวิชาวิทยานิพนธ์ เพราะอาจเป็นนิสิตบัณฑิตศึกษาชั้นปี 1 เทอม 2 หรือชั้นปี 2 ที่กำลังเริ่มค้นหาหัวข้อวิทยานิพนธ์

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป มีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

จากผลการศึกษาอิทธิพลเชิงสาเหตุของความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า ตัวแปรการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ ตัวแปรการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง และตัวแปรความเครียดในการทำวิทยานิพนธ์ล้วนมีผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้สำหรับอาจารย์ที่ปรึกษา และข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารและบุคคลกรที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ที่ปรึกษา

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านิสิตมีการรับรู้บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งการสนับสนุนและการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ในระดับมาก และมีความสอดคล้องของมาตรฐานอาจารย์กับการปฏิบัติของนิสิตน้อย ซึ่งเป็นข้อมูลที่บ่งบอกว่าอาจารย์มีการตั้งมาตรฐานสูงกว่าการปฏิบัติได้จริงของนิสิต ดังนั้นอาจารย์ที่ปรึกษาควรมีการประเมินตนเองในการให้คำแนะนำปรึกษากับนิสิตบัณฑิตศึกษาอยู่เสมอ โดยอาจให้วิธีการสอบถามจากนิสิตที่อยู่ในความดูแล สอบถามจากเพื่อนนิสิตหรือสังเกตพฤติกรรมที่นิสิตปฏิบัติต่อตนเอง เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับลักษณะของนิสิตบัณฑิตศึกษา ความเข้าใจในลักษณะของนิสิตแต่ละคน จะทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต ทำให้สามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีความสุข เมื่อนิสิตมีความสุขและกล้าที่จะเข้าขอคำปรึกษาหรือบอกเล่าอุปสรรคปัญหาที่เกิดขึ้นจะทำให้อาจารย์สามารถช่วยเหลือได้อย่างทันท่วงทีจึงส่งผลให้เกิดความก้าวหน้ามากขึ้น อีกทั้งผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ที่ปรึกษามีความเป็นระเบียบแบบแผนและมีมาตรฐานในการทำงานระดับสูง ถ้ามาตรฐานความเป็นระเบียบที่แสดงออกนั้นไม่เกินความสามารถของนิสิตจะทำให้เกิดความก้าวหน้าในการทำงานเพิ่มขึ้น ดังนั้นการตั้งมาตรฐานหรือความคาดหวังใดให้กับนิสิต อาจารย์ควรทำความเข้าใจในศักยภาพและความสามารถของแต่ละคน เพื่อให้ให้นิสิตรู้สึกว่าคุณเองมีความสามารถพอที่จะทำตามได้จะทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า การสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษามีขนาดอิทธิพลทางตรงต่อความก้าวหน้ามากที่สุด แสดงให้เห็นว่าการให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำคำปรึกษาแก่นิสิตควรแสดงออกโดยตรง เช่น สอนวิเคราะห์ข้อมูล ช่วยสร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูลวิจัย ให้เอกสารงานวิจัยไปศึกษา เป็นต้น จะทำให้นิสิตมีความก้าวหน้าเกิดขึ้นได้เร็วกว่า การที่อาจารย์ที่ปรึกษาสนับสนุนโดยสร้างแรงจูงใจหรือให้กำลังใจเพื่อให้นิสิตมีความเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้ตามที่อาจารย์แนะนำ อีกทั้งบทบาทของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบในการตั้งมาตรฐานต่อนิสิต อาจารย์ควรมีมาตรฐานเพื่อให้งานวิทยานิพนธ์ออกมามีคุณภาพ แต่มาตรฐานที่อาจารย์กำหนดนั้นควรเหมาะสมกับศักยภาพและลักษณะของนิสิตในความดูแล เช่น นิสิตเป็นคนที่เครียดหรืออ่อนไหวง่ายอาจารย์ที่ปรึกษาก็ควรยืดหยุ่นมาตรฐานของตนเองและเพิ่มเติมการสนับสนุนให้มากขึ้น หรือนิสิตเป็นคนที่เข้มแข็งมีความสามารถอาจารย์ที่ปรึกษาก็ควรสร้างมาตรฐานเพื่อตึงศักยภาพของนิสิตออกมาให้เต็มที่ แต่ก็ต้องคำนึงถึงสุขภาพร่างกายของนิสิตด้วย เพราะถ้าร่างกายอ่อนเพลียเหนื่อยล้าจะทำให้ประสิทธิภาพการทำงานลดลง เมื่องานไม่ไปตามที่ตนเองวางแผนไว้ก็อาจเกิดความเครียด ทำให้ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ลดลงได้

1.2 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัยในส่วนของอิทธิพลของการสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษาต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า การสนับสนุนของอาจารย์ส่งผลอย่างมากต่อพฤติกรรมของนิสิตในการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเครียดและความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้นผู้บริหารและบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาคุณภาพการให้คำปรึกษา ควรมีการจัดโครงการอบรมหรือสัมมนาเพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาได้ทราบถึงหน้าที่และบทบาทของการเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ตลอดจนสามารถให้คำปรึกษาด้านการวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปตามระเบียบข้อกำหนดต่างๆ ของมหาวิทยาลัย แม้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาจะมีความรู้และความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาของตนแล้วก็ตาม การทำความเข้าใจให้ตรงกันในเรื่องหน้าที่และบทบาทระเบียบปฏิบัติข้อกำหนดต่างๆ ของการจัดทำวิทยานิพนธ์ รวมทั้งความรู้และเทคนิคต่างๆ ด้านการวิจัย ย่อมจะทำให้อาจารย์สามารถให้คำปรึกษาโดยไม่ทำให้นิสิตบัณฑิตศึกษาเกิดความเครียดและเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองที่จะทำให้วิทยานิพนธ์มีความก้าวหน้าอย่างมีคุณภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษา อาจทำให้มีความคลาดเคลื่อนในการรับรู้เพราะในความเป็นจริงอาจารย์ที่ปรึกษาอาจไม่ได้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์แบบ แต่นิสิตอาจมีศักยภาพที่น้อยกว่าปกติจึงทำให้เกิดการรับรู้ว่าอาจารย์นิยมนิยมความสมบูรณ์แบบมาก หรือนิสิตบางคนมีมาตรฐานส่วนบุคคลสูงทำให้สร้างผลงานออกมาถึงมาตรฐานที่อาจารย์กำหนดไว้จึงทำให้รับรู้ว่ามีมาตรฐานไม่แตกต่างจากตนเอง ดังนั้นงานวิจัยครั้งต่อไปถ้าศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบควรศึกษาตามการรับรู้ของอาจารย์ที่ปรึกษาโดยตรงน่าจะให้ผลที่มีความตรงมากขึ้น

2.2 การศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตบัณฑิตศึกษา อาจศึกษาภูมิหลังของอาจารย์ที่ปรึกษาในด้านอายุ หรืออายุการทำงานของอาจารย์เพิ่มเติม และมีการศึกษาเกรตเฉลี่ยของนิสิตบัณฑิตศึกษาเพื่อใช้ประกอบการอธิบายลักษณะความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์และการรับรู้คุณลักษณะในด้านการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.3 แบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้มีการตัดข้อความทั้งจำนวนสองข้อ คือข้อที่ 6 ในตอนที่ 2 และข้อที่ 21 ในตอนที่ 3 เนื่องจากมีค่าอำนาจจำแนกต่ำ ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปถ้าจะนำแบบสอบถามไปใช้ควรมีการปรับข้อความก่อน และตอนที่ 4 ข้อคำถามที่ 1 และ 3 หากเก็บข้อมูลกับนิสิตบัณฑิตศึกษา แผน ก ที่มีหัวข้อวิทยานิพนธ์แล้วควรตัดข้อความสองข้อนี้ออกเพราะนิสิตส่วนใหญ่จะตอบว่าตนเองกำหนดประเด็นวิจัย และมีวัตถุประสงค์การวิจัยแล้วจะทำให้ความแปรปรวนต่ำ

รายการอ้างอิง

- Achtziger, A., and Bayer, U. C. (2012). Self-Control Mediates The Link between Perfectionism and Stress. *Motivation and Emotion*, 37(3), 413-423.
- Alaba, A. R., and Olanrewaju, A. K. (2012). Service Quality Dimensions and Thesis Writing among Postgraduate Students in South-West Nigeria. *Universal Journal of Education and General Studies*, 1(7), 188-194.
- Ashby, J. S., Dickinson, W. L., Gnilka, P. B., and Noble, C. L. (2009). Hope as a Mediator and Moderator of Multidimensional Perfectionism and Depression in Middle School Students. *Journal of Counseling & Development*, 89(2), 131-139.
- Bandura, A. (1986). The Explanatory and Predictive Scope of Self-Efficacy Theory. *Journal of Clinical and Social Psychology*, 4, 359-373.
- Barbara R. S., Irwin, G. S., Gregory, R., and Pierce, J. (1990). Social support an interactional View. California: John, Wiley, & Sons.
- Burn, D. D. 1980. The Perfectionist's Script for Self-Defeat. *Psychological today*, 13, 34-52.
- Camadan, F. (2010). Predicting the Students' Perfectionism from Their Parents' Perfectionism. *Procedia Social and Behavioral Sciences*, 2, 4260-4265.
- Dela Peña, C. S., Gersana, Z., Tolod, L., and Absin, S. (2012). Quality of Thesis Advising in Graduate Education in Northern Mindanao. *CHED-Accredited Research Journal*, 8(1), 162-170.
- Elias, H., Wong, S. P., and Abdullah, M. C. (2011). Stress and Academic Achievement among Undergraduate Students in University Putra Malaysia. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 29, 646-655.
- Faghihi, F. Y., Rakow, E. A., and Ethington, C. A. (1999). A Study of Factors Related to Dissertation Progress Among Doctoral candidates: Focus on Students' Research Self-efficacy as a Result of Their Research Training and Experience. the annual meeting of American Educational Research Association, Montreal, Canada,
- Filion, J. V., and Gaudreau, P. (2010). From Perfectionism to Academic Adjustment: The Mediating Role of Achievement Goals. *Personality and Individual Differences*, 49, 181-186.
- Fletcher, K. L., and Neumeister, K. S. (2012). Research on Perfectionism and Achievement Motivation Implications for Gifted Student. *Psychology in the Schools*, 49, 668-677.

- Fletcher, K. L., Shim, S. S., and Wang, C. (2012). Perfectionistic Concerns Mediate the Relationship between Psychologically Controlling Parenting and Achievement Goal Orientations. *Personality and Individual Differences*, 52(8), 876–881
- Flett, G. L., Pechenkov, I. G., Molnar, D. S., Hewitt, P. L., and Goldstein, A. L. (2012). Perfectionism, Mattering, and Depression: A Meditational Analysis. *Personality and Individual Differences*, 52(7), 828–832.
- Frost, R. O., Heimberg R. G., Holt, C. S., Mattia, J. I., and Neubauer, A. L. (1993). A Comparison of Two Measures of Perfectionism. *Personality and Individual Differences*, 14(1), 119-126.
- Frost, R. O., Marten, P., Lahart, C.; and Rosenblate, R. (1990). The Dimensional Perfectionism. *Cognitive Therapy and Research*, 14(5), 449-468.
- Gnilka, P. B., Ashby, J. S., and Noble, C. M. (2012). Multidimensional Perfectionism and Anxiety Differences among Individuals with Perfectionism and Tests of a Coping-Mediation Model. *Journal of Counseling & Development*, 90(4), 427-430.
- Gnilka, P. B., Ashby, J. S., and Noble, C. M. (2013). Adaptive and Maladaptive Perfectionism as Mediators of Adult Attachment Styles and Depression, Hopelessness, and Life Satisfaction. *Journal of Counseling & Development*, 91(1), 78-85.
- Hamacheck, D. E. (1978). Psychodynamics of Normal and Neurotic Perfectionism. *Journal of Human Behavior*, 15(1), 27-33.
- Hampel, P., and Petermann, F. (2006). Perceived Stress, Coping, and Adjustment in Adolescents. *Journal of Adolescent Health*, 38(4), 409–415.
- Harsch, D. M., (2008). *The Role of Self-Efficacy, Locus of Control, and Self-Handicapping in Dissertation Completion*. (Doctoral Dissertation), University of Akron.
- Hart, B. A., Gilner, F. H., Handal, P. J., and Gfeller, J. D. (1998). The Relationship between Perfectionism and Self-Efficacy. *Personality Individual Difference*, 24(1), 109-113.
- Hauenstein, E. (2004). Glossary of the University of Virginia School of Nursing. <http://www/nursing.virginia.edu/centers/research/wait/psyched/gibssary.html>
- Hewitt, P. L., and Flett, G. L. (1991). Perfectionism in the Self and Social Contexts Conceptualization Assessment and Association with Psychopathology. *Journal of Personality and Social Psychology*, 60(3), 456-470.

- Ho, J. (2010). What Helps and What Hinders Thesis Completion: A Critical Incident Study. *International Journal of Existential Psychology & Psychotherapy*, 3(2), 117-131.
- Isamail, A., Abiddin, N. Z., and Hassan, A. (2011). Improving the Development of Postgraduates' Research and Supervision. *International Education Studies*, 4(1), 78-89.
- Ibrahim, Y., Dilek, G., İlhan, Y., and Yaprak, B. (2008). Academic Achievement, Perfectionism and Social Support as Predictors of Test Anxiety. *H. U Journal of Education*, 34, 287-296.
- Jaradat, A. K. (2013). Multidimensional Perfectionism in a Sample of Jordanian High School Students. *Australian Journal of Guidance and Counseling*, 23, 95-105.
- Jones, A. D., Burt, T. D., Dixon, S., and Hawthorne, M. J. (2013). Academic Advising: Does It Really Impact Student Success. *Quality Assurance in Education*, 21(1), 7-19.
- Lin, Y., and Hsu, Y. (2013). The Perspectives of Science and Engineering Master's Students on the Mentoring Relationship. *International Journal of Evidence Based Coaching & Mentoring*, 11(1), 129-145.
- Liu, Y., and Lu, Z. (2011). Longitudinal Analysis of Chinese High School Student's Stress in School and Academic Achievement. *An International Journal of Experimental Educational Psychology*, 31(6), 723-729.
- Locicero, K. A., and Ashby, J. S. (2000). Multidimensional Perfectionism and Self-Reported Self-Efficacy in College Students. *Journal of College Student Psychotherapy*, 15(2), 47-56.
- Maccann, C., Fogarty, G. J., Zeidner, M., and Robert. R. D. (2011). Coping Mediates the Relationship between Emotional Intelligence (EI) and Academic Achievement. *Contemporary Educational Psychology*, 36, 60-70.
- Malecki, C.K. and Demaray, M.K. (2002). Measuring Perceived Social Support: Development of the Child and Adolescent Social Support Scale. *Psychology in the Schools*, 39, 1-18.
- Martinsuo, M., and Turkulainen, V. (2011). Personal Commitment, Support and Progress in Doctoral Studies. *Studies in Higher Education*, 36(1), 103-120.
- Mhunpiew, N. (2013). A Supervisor's Roles for Successful Thesis and Dissertation. *US-China Education Review*, 3(2), 119-122.

- Mizany, M., Khabiri, M., and Sajadi, S. N. (2012). A Study of the Capabilities of Graduate Students in Writing Thesis and the Advising Quality of Faculty Members to Pursue the Thesis. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 31, 5 – 9
- Molnar, D. S., Sadava, S. W., Flett, G. L., and Colautti, J. (2011). Perfectionism and Health A Mediatonal Analysis of the Roles of Stress, Social Support and Health Related Behaviours. *Psychology and Health*, 27(7), 846–864.
- Nakano, K. (2009). Perfectionism, Self-Efficacy and Depression; Preliminary Analysis of The Japanese Version of The Almost Perfect Scale-Revised. *Psychological Reports*, 104, 896-908.
- Park, H., Choi, B. Y., Nam, S. K., and Lee, S. M. (2011). The Role of Career Stress in the Relationship between Maladaptive Perfectionism and Career Attitude Maturity in South Korean Undergraduates. *Journal of Employment Counseling*, 48(1), 27–36.
- Park, H. J., Heppner, P. P., and Lee, D. (2010). Maladaptive Coping and Self-Esteem as Mediators between Perfectionism and Psychological Distress. *Personality and Individual Differences*, 48(4), 469–474.
- Pishghadam, R., and Akhondpoor, F. (2011). Learner Perfectionism and Its Role in Foreign Language Learning Success, Academic Achievement, and Learner Anxiety. *Journal of Language Teaching and Research*, 2(2), 432-440.
- Pitchforth, J., Beames, S., Thomas, A., Falk, M., Farr, C., Gasson, S., Thamrin, S. A., and Mengersen, K. (2012). Factors Affecting Timely Completion of A PhD: A Complex Systems Approach. *Journal of the Scholarship of Teaching and Learning*, 12(4), 124 – 135.
- Powers, T. A., Koestner, R., Zuroff, D. C., Milyavskaya, M., and Gorin, A. A. (2011). The Effects of Self-Criticism and Self-Oriented Perfectionism on Goal Pursuit. *Personality and Social Psychology*, 37(7), 964–975.
- Powers, T. A., Milyavskaya, M., and Koestner, R. (2012). Mediating the Effects of Self-Criticism and Self-Oriented Perfectionism on Goal Pursuit. *Personality and Individual Differences*, 52(7), 765–770.
- Rice, K. G., Chun-Chung, C., Yanmei, Z., Villegas, J., Huan Jacqueline, Y., Anderson, D., and Bigler, M. (2009). International Student Perspectives on Graduate Advising Relationships. *Journal of Counseling Psychology*, 56(3), 376–391.
- Rice, K. G., and Ashby, J. S. (2007). An Efficient Method for Classifying Perfectionists. *Journal of Counseling Psychology*, 54(1), 72–85.

- Rücker, J. C. (2012). *The Relationship between Motivation, Perceived Stress and Academic Achievement in Students*. (Bachelor of Behavioural Sciences), University of Twente.
- Rueger, S. Y., Malecki, C. K., and Demaray, M. K. (2010). Relationship between Multiple Sources of Perceived Social Support and Psychological and Academic Adjustment in Early Adolescence: Comparisons across Gender. *Journal of Youth and Adolescence*, 39, 47-61.
- Varney, J. J. (2010). The Role of Dissertation Self-Efficacy in Increasing Dissertation Completion: Sources, Effects and Viability of A New Self-Efficacy Construct. *College Student Journal*, 44(4), 932.
- Vinitwatanakhun, W. (2012). Academic Advising: Thesis Advisor's Behavior Affecting Student Satisfaction. In P. Resta (Ed.), *Proceedings of Society for Information Technology & Teacher Education International Conference 2012*, Texas
- Wichianson, J., Bughi, S. A., Unger, J. B., Metz, D. S., and Rodriguez, T. (2009). Perceived Stress, Coping and Night-Eating in College Students. *Stress and Health*, 25(3), 235–240.
- Saklofske, D. H., Austin, E. J., Mastoras, S. M., Beaton, L., and Osborne, S. E. (2012). Relationships of Personality, Affect Emotional Intelligence and Coping with Student Stress and Academic Success Different Patterns of Association for Stress and Success. *Learning and Individual Differences*, 22(2), 251–257.
- Selye, H. (1956). Stress and Psychiatry. *The American Journal of Psychiatry*, 113(5), 423-427.
- Shih, S. S. (2013). Autonomy Support versus Psychological Control, Perfectionism, and Taiwanese Adolescents' Achievement Goals. *The Journal of Educational Research*, 106(4), 269–279.
- Slaney, R. B., Rice, K. G., Mobley, M., Trippi, J., and Ashby, J. S. (2001). The Revised Almost Perfect Scale. *Measurement and Evaluation in counseling and development*, 34, 130-145.
- Stack, S. (2004). Gender, Children and Research Productivity. *Research in Higher Education*, 45(8), 891–920.
- Stajkovic, A. D., and Luthans, F. (1998). Self-efficacy and Work-Related Performance: A Meta-Analysis. *Psychological Bulletin*, 124, 240-261.
- Stoeber, J., & Otto, K. (2006). Positive Conceptions of Perfectionism: Approaches, Evidence, Challenges. *Personality and Social Psychology Review*, 10, 295–319.

- Suddarth, B. H., and Slaney, R. B. (2001). An Investigation of the Dimensions of Perfectionism in College Students. *Measurement and Evaluation in Counseling and Development*, 34(3), 157-165.
- Weiner, B. A., and Carton, J. S. (2012). Avoidant Coping: A Mediator of Maladaptive Perfectionism and Test Anxiety. *Personality and Individual Differences*, 52(5), 632-636.
- Witcher, L. A., Alexander, E. S., Onwuegbuzie, A. J., Collins, K. M. T., and Witcher, A. E. (2007). The Relationship between Psychology Students' Levels of Perfectionism and Achievement in a Graduate-Level Research Methodology Course. *Personality and Individual Differences*, 43, 1396-1405.
- กมลกานต์ จินข้าง. (2553). อิทธิพลของความนิยมความสมบูรณ์แบบต่อเจตคติในการทำคัลยกรรม เสริมความงามโดยมีการนำเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบและการซึมซับจากวัฒนธรรม สังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉัตรลดา พุทธรักษา. (2551). การพัฒนาเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาลินี สุริยนเปล่งแสง. (2547). ความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมและลักษณะการเป็นพ่อแม่ของพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยวที่มีบุตรปฐมวัยในกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คุณเดือน อิมโพธิ์. (2538). การศึกษาผลกระทบการทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิตระดับดีมากของบัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธิดาพร ประทุมวี. (2553). ปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นิธิพันธ์ บุญเพิ่ม. (2553). ความเครียดและการจัดการความเครียดของนักศึกษาวิทยาลัยการแพทย์แผนไทย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เพียงเพ็ญ เสถียรนพเกล้า. (2548). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการยึดติดความสมบูรณ์แบบกับสุขภาพจิต และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ระวีนันท์ รื่นพรต. (2552). อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคล ความหยุนตัว และการยึดติดความสมบูรณ์แบบที่มีต่อการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- วนิดา รัตนมงคล. (2542). *ความเครียดของนิสิตปริญญาโทระบบพิเศษชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ศูนย์พัฒนาการศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2541*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี. (2542). *ผลของรางวัลภายนอกและการรับรู้ความสามารถของตนที่มีต่อแรงจูงใจภายในของนักเรียน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมจิตร แก้วมณี. (2551). ปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. *วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 4, 133-158
- สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา. (2554). *คู่มือการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2553*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.
- สินินุช วานิช. (2553). *การพัฒนาแบบวัดการยึดติดความสมบูรณ์แบบ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อมราพร สุรการ. (2555). *การศึกษาองค์ประกอบและตัวแปรเชิงสาเหตุของการปรับตัวของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อังศิพันธ์ อินทรกำแหง. (2551). *การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับความเครียด และการเผชิญความเครียดของคนไทย*. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรุณศรี พุ่มนวล. (2552). *ความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยหาดใหญ่*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ์ แกมเกต
อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รองศาสตราจารย์ ดร.โชติกา ภาชีผล
อาจารย์ประจำสาขาวิชาวัดและประเมินผลการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. อาจารย์ ดร.ชยุตม์ ภิมย์สมบัติ
อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. อาจารย์ ดร.ชนิศา ตันติเฉลิม
อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. อาจารย์ ดร.ธีรพัฒน์ วงศ์คุ้มสิน
อาจารย์ประจำสาขาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
6. อาจารย์กมลกานต์ จินข้าง
อาจารย์ประจำสาขาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ผู้เชี่ยวชาญเรื่อง การนิยมความสมบูรณ์แบบ

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถาม
ประสบการณ์การทำวิทยานิพนธ์

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์ โดยข้อความแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
 ตอนที่ 2 ข้อมูลลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
 ตอนที่ 3 ข้อมูลลักษณะของนิสิต/นักศึกษา
 ตอนที่ 4 ข้อมูลความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

การให้ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามครั้งนี้ มีความสำคัญและมีคุณค่าสำหรับงานวิจัยนี้เป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูงในการให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามอย่างตั้งใจ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความ ที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ 1) ชาย 2) หญิง
2. อายุ 1) 21 – 25 ปี 2) 26 – 30 ปี 3) 31 ปีขึ้นไป
3. ระดับการศึกษา 1) ปริญญาโท 2) ปริญญาเอก
4. ชั้นปี 1) ปี 2 2) ปี 3 3) อื่นๆ(ระบุ)....
5. แผนการศึกษา 1) แผน ก (ทำวิทยานิพนธ์)
 2) แผน ข (ค้นคว้าอิสระ (IS))
6. มหาวิทยาลัย 1) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 3) มหาวิทยาลัยขอนแก่น 4) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 5) มหาวิทยาลัยนเรศวร 6) มหาวิทยาลัยบูรพา
 7) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม 8) มหาวิทยาลัยศิลปากร
 9) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 10) อื่นๆ (โปรดระบุ).....
7. สถานภาพการทำงาน 1) ยังไม่ได้ทำงาน 2) ลาศึกษาต่อ
 3) ทำงานและศึกษาต่อพร้อมกัน
8. ท่านอยู่ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ 1) ใช่ 2) ไม่ใช่

ตอนที่ 2 ข้อมูลลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของท่านมากที่สุด กำหนดให้

1	หมายถึง	ตรงกับลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาของท่านน้อยที่สุด	(0 - 20 %)
2	หมายถึง	ตรงกับลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาของท่านน้อย	(21 - 40 %)
3	หมายถึง	ตรงกับลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาของท่านปานกลาง	(41 - 60 %)
4	หมายถึง	ตรงกับลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาของท่านมาก	(61 - 80 %)
5	หมายถึง	ตรงกับลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาของท่านมากที่สุด	(81 - 100 %)

ลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ระดับความเป็นจริง				
	1	2	3	4	5
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของท่านมีลักษณะดังต่อไปนี้มากหรือน้อยเพียงใด					
1.อาจารย์ตรวจวิทยานิพนธ์ของท่านอย่างละเอียด					
2.อาจารย์มีเป้าหมายให้งานของท่านได้ดีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติ					
3.อาจารย์มีความคาดหวังให้ท่านทำงานอย่างเป็นระบบตามลำดับขั้นตอนการวิจัย					
4.อาจารย์ให้ท่านปรับปรุงหรือแก้ไขวิทยานิพนธ์อย่างละเอียด					
5.ผลงานของท่านเป็นไปตามมาตรฐานที่อาจารย์ตั้งไว้					
*6.ท่านทำงานอย่างดีที่สุดแล้ว แต่ยังไม่เป็นไปตามมาตรฐานของอาจารย์					
7.ท่านสามารถทำงานได้ตามที่อาจารย์คาดหวังเสมอ					
8.มาตรฐานการทำงานของอาจารย์ไม่ต่างจากมาตรฐานของท่าน					
9.อาจารย์กำหนดตารางเวลานัดหมายอย่างชัดเจนในการให้ท่านเข้าพบ					
10.อาจารย์มีลำดับขั้นตอนในการทำงานของอาจารย์อย่างชัดเจน					
11.อาจารย์มีการกำกับติดตามการทำวิทยานิพนธ์ของท่านอย่างเป็นระบบ					
12.อาจารย์มีการกำหนดให้ท่านส่งงานตามเวลานัดหมาย					
13.อาจารย์แนะนำเทคนิควิธีการออกแบบวิจัยที่เหมาะสมกับงานวิจัยของท่าน					
14.อาจารย์ให้ความรู้ด้านเนื้อหาเกี่ยวกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่ท่านทำอย่างชัดเจน					
15.อาจารย์แนะนำประเด็นวิจัยที่ทันสมัยให้ท่านศึกษา					
16.อาจารย์สอนวิธีดำเนินการวิจัยในขณะที่ทำวิทยานิพนธ์แก่ท่าน					
17.อาจารย์กระตุ้นให้ท่านมีกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์					
18.อาจารย์สอนให้ท่านรักการทำวิจัย					
19.อาจารย์กล่าวชื่นชมเมื่อท่านทำวิทยานิพนธ์ได้ดี					
20.การช่วยเหลือของอาจารย์ในการทำวิทยานิพนธ์ทำให้ท่านเชื่อว่าสามารถเรียนจบตามกำหนดของหลักสูตรได้					

ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
	1	2	3	4	5
21.อาจารย์ช่วยแก้ไขปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ของท่าน					
22.อาจารย์มีเวลาให้คำปรึกษา เมื่อท่านมีปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์					
23.อาจารย์ติดตามการทำวิทยานิพนธ์ของท่านอย่างสม่ำเสมอ					
24.อาจารย์ตรวจอ่านวิทยานิพนธ์ที่ท่านส่ง พร้อมให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในงานของท่าน					
25.อาจารย์คอยถามไถ่ถึงความทุกข์ใจหรือปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์					
26.อาจารย์แสดงความเป็นห่วงสุขภาพร่างกายหรือจิตใจของท่าน					
27.เมื่อท่านมีความวิตกกังวล อาจารย์ให้คำปลอบใจท่านได้					
28.เมื่อได้พูดคุยกับอาจารย์ทำให้ท่านรู้สึกสบายใจมากขึ้น					

ตอนที่ 3 ข้อมูลลักษณะของนิสิต/นักศึกษา

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับลักษณะของท่านขณะอยู่ในช่วงเวลาทำวิทยานิพนธ์มากที่สุด กำหนดให้

1	หมายถึง	ตรงกับความเป็นจริงของท่านน้อยที่สุด	(0 - 20 %)
2	หมายถึง	ตรงกับความเป็นจริงของท่านน้อย	(21 - 40 %)
3	หมายถึง	ตรงกับความเป็นจริงของท่านปานกลาง	(41 - 60 %)
4	หมายถึง	ตรงกับความเป็นจริงของท่านมาก	(61 - 80 %)
5	หมายถึง	ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด	(81 - 100 %)

ลักษณะของนิสิต/นักศึกษา	ระดับความเป็นจริง				
	1	2	3	4	5
ท่านมีลักษณะดังรายการต่อไปนี้มากหรือน้อยเพียงใด ในช่วงเวลาที่ทำวิทยานิพนธ์					
1.ท่านเชื่อว่าท่านตัดสินใจแก้ไขปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีเหตุผล					
2.ถ้าการเก็บข้อมูลวิทยานิพนธ์มีปัญหา ท่านมั่นใจว่าสามารถตัดสินใจเปลี่ยนวิธีการได้					
3.ท่านมั่นใจว่าการตัดสินใจเพื่อแก้ไขปัญหาวินิพนธ์ของท่านเป็นที่ยอมรับของอาจารย์					
4.ท่านเชื่อว่าสามารถตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างเหมาะสม					
5.ท่านมั่นใจว่าสามารถทำวิทยานิพนธ์เสร็จตามระยะเวลาที่อาจารย์กำหนด					

ความ	ระดับความเป็นจริง				
	1	2	3	4	5
6.ท่านมั่นใจว่าสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้ถูกต้องตามหลักการวิจัย					
7.ท่านมั่นใจว่าสามารถแก้ไขวิทยานิพนธ์ตามที่อาจารย์แนะนำได้					
8.ท่านมั่นใจว่าผลงานการทำวิทยานิพนธ์ของท่านเป็นไปตามมาตรฐานการวิจัย					
9.ท่านมั่นใจว่าจะสามารถใช้ อินเทอร์เน็ตในการสืบค้นข้อมูลสำหรับการวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
10.ท่านมั่นใจว่าสามารถใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์วิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
11.ท่านเชื่อว่าจะสามารถค้นหาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์จากห้องสมุดได้อย่างครอบคลุม					
12.ถ้าไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยของท่านในอินเทอร์เน็ตหรือในห้องสมุด ท่านเชื่อว่าสามารถหาข้อมูลจากแหล่งบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
เวลาที่ท่านทำงานเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ของท่าน ท่านจะมีอาการดังต่อไปนี้					
13.เมื่อท่านทำงานเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ท่านจะรู้สึกปวดหัว					
14.ท่านจะปวดท้อง เมื่องานไม่เป็นไปตามแผนของท่าน					
15.ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ ท่านรู้สึกมีแรงหรือเวียนศีรษะบ่อย					
16.ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ ท่านมีร่างกายอ่อนเพลียเหนื่อยง่าย					
17.ท่านเกิดความวิตกกังวลทุกครั้ง เมื่อถึงเวลาทำวิทยานิพนธ์					
18.ท่านกังวลว่าการทำวิทยานิพนธ์จะมีความผิดพลาด					
19.การทำวิทยานิพนธ์ ทำให้ท่านมีอาการหงุดหงิดมากกว่าปกติ					
20.ท่านมีความสุขในการทำวิทยานิพนธ์					
*21.การทำวิทยานิพนธ์ทำให้ท่านทำงานรอบคอบมากขึ้น					
22.ช่วงที่ทำวิทยานิพนธ์ ท่านหลีกเลี่ยงการพบปะผู้คนหรืออยากอยู่ตามลำพัง					
23.ช่วงระยะเวลาทำวิทยานิพนธ์ ท่านทานอาหารได้น้อยลงหรือมากขึ้นกว่าปกติ					
24.ในช่วงทำวิทยานิพนธ์ ท่านนอนไม่ค่อยหลับ					

เหลืออีก 1 หน้า นะคะ

ตอนที่ 4 ความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์

คำชี้แจง การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ตามขั้นตอนต่างๆ ของท่านในขณะนี้ ขอให้ท่านพิจารณาว่าแต่ละขั้นตอนเมื่อเทียบกับแผนที่ท่านวางไว้ควรอยู่ในระดับ 1, 2 หรือ 3 ขณะนี้ตัวท่านได้ดำเนินการอยู่ในระดับใด และเพื่อนส่วนใหญ่ของท่านดำเนินการอยู่ในระดับใด กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

โดยกำหนดให้ ระดับ 1 = ยังไม่เริ่ม หมายถึง ยังไม่ได้ดำเนินการปฏิบัติ
 ระดับ 2 = กำลังทำ หมายถึง เริ่มดำเนินการปฏิบัติแล้วแต่ยังไม่เสร็จ
 ระดับ 3 = ทำเสร็จแล้ว หมายถึง ดำเนินการเสร็จแล้ว

ขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์	แผนที่วางไว้			ตัวท่าน			เพื่อนส่วนใหญ่		
	1	2	3	1	2	3	1	2	3
*1.การกำหนดประเด็นวิจัย									
2.การทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง									
*3.การกำหนดคำถามวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัย									
4.การสอบหัวข้อวิทยานิพนธ์									
5.การเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์									
6.การสอบโครงร่างวิทยานิพนธ์									
7.การสร้างเครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูล									
8.การเก็บรวบรวมข้อมูล									
9.การวิเคราะห์ข้อมูล									
10.การเขียนผลการวิเคราะห์ข้อมูล									
11.การเขียนสรุปผลการวิจัย									
12.การเขียนอภิปรายผลผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ									
13.การส่งบทความให้กับบัณฑิตวิทยาลัย									
14.การสอบป้องกันวิทยานิพนธ์									
15.การส่งวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ให้กับบัณฑิตวิทยาลัย									

*หมายเหตุ : เนื่องจากข้อคำถามข้อที่ 6 ตอนที่ 2 และข้อที่ 21 ตอนที่ 3 ในการวิจัยครั้งนี้มีความเที่ยงต่ำจึงควรมีการปรับข้อคำถามใหม่ รายละเอียดกล่าวในบทที่ 5 หัวข้อข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป, ข้อที่ 1 และ 3 ตอนที่ 4 มีค่าอำนาจจำแนกต่ำนำไปใช้ตัวอย่างวิจัยควรเป็นกลุ่มที่เพิ่งเริ่มต้นหาหัวข้อ ไม่ใช่กลุ่มที่ได้หัวข้อแล้ว

ข้อเสนอแนะ

.....

ขอขอบพระคุณที่สละเวลาตอบแบบสอบถามฉบับนี้

นางสาวสุริษา ฐานวิสัย (ผู้วิจัย) โทรศัพท์: 091-8355261 อีเมล: t_suricha@hotmail.com

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ที่ ศธ 0512.6(2771)/57-

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

21 มกราคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.ธีรพัฒน์ วงศ์คุ้มสิน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โครงร่างวิทยานิพนธ์ และตัวอย่างแบบสอบถาม

ด้วย นางสาวสุริษา ฐานวิสัย นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง “อิทธิพลของการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยมีพหุตัวแปรส่งผ่าน” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อวยพร เรืองตระกูล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีนี้ใคร่ขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

(อาจารย์ ดร.จตุรรัตน์ วิบูลผล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ
โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 600

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานหลักสูตรและการจัดการเรียนฯ ฝ่ายวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาฯ โทร.82681-2 ต่อ 600
 ที่ ศธ 0512.6(2771)/57- วันที่ 21 มกราคม 2557
 เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.ชนิศา ตันติเฉลิม

ด้วย นางสาวสุริษา ฐานวิสัย นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง “อิทธิพลของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยมีเหตุตัวแปรส่งผ่าน” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อวยพร เรืองตระกูล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ใคร่ขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.จุฑารัตน์ วิบูลผล)

รองคณบดี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ง
ผลการวิเคราะห์โมเดลอิทธิพล ด้วยโปรแกรม LISREL

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

DATE: 3/30/2014

TIME: 17:25

L I S R E L 9.10 (STUDENT)

BY

Karl G. Joreskog & Dag Sorbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.
<http://www.ssicentral.com>

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2012
Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.

The following lines were read from file C:\Users\User\Desktop\Data
Analysis\effect\fulldata.spl:

```

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT
DA NI=14 NO=415 MA=CM
LA
PRO.STEP EFF.DEC5 EFF.TODO EFF.SOUC STS.BODY STS.EMOT STS.BEHV PER.STAN
PER.DISC PER.ORDER SUP.KNOW SUP.MOTV SUP.CARE SUP.POWR
KM
1
.536 1
.589 .626 1
.552 .612 .663 1
-.354 -.165 -.244 -.253 1
-.300 -.217 -.350 -.260 .549 1
-.337 -.149 -.231 -.240 .532 .464 1
.193 .295 .322 .288 -.073 -.153 -.079 1
.224 .341 .456 .354 -.029 -.245 .031 .365 1
.158 .299 .356 .202 -.035 -.143 .028 .665 .426 1
.617 .574 .605 .511 -.299 -.280 -.191 .432 .321 .390 1
.582 .502 .510 .489 -.300 -.294 -.289 .305 .266 .302 .742 1
.604 .547 .608 .513 -.340 -.312 -.210 .456 .341 .428 .763 .687 1
.472 .476 .480 .467 -.305 -.283 -.216 .236 .226 .250 .600 .764 .633 1
ME
4.0276 3.7102 3.8000 3.8494 3.0277 3.2458 3.0891 3.9633 3.4378 3.8831 3.9295
3.9428 3.9916 3.8217
SD
.95704 .70940 .70672 .75275 .88575 .83703 .95686 .73146 .74558 .84728 .79076
.79355 .76845 .88387
MO NX=7 NK=2 NY=7 NE=3 LX=FU,FI TD=FU,FI PH=FU,FI LY=FU,FI TE=FU,FI PS=FU,FI
BE=FU,FI GA=FU,FI
FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2) LX(7,2)
FR TD(1,1) TD(2,2) TD(3,3) TD(4,4) TD(5,5) TD(6,6) TD(7,7)
FR PH(1,1) PH(2,2)
FR LY(1,1) LY(2,2) LY(3,2) LY(4,2) LY(5,3) LY(6,3) LY(7,3)
FR TE(1,1) TE(2,2) TE(3,3) TE(4,4) TE(5,5) TE(6,6) TE(7,7)
FR PS(1,1) PS(2,2) ps(3,3)
FR BE(1,2) BE(1,3)
FR GA(1,1) GA(2,1) GA(3,1) GA(1,2) GA(2,2) GA(3,2)
fi te(1,1)
va .01 te(1,1)
fr ph(2,1) td(7,5) th(3,4) td(5,4) th(2,6) td(3,1) th(5,7) td(4,1) td(6,1)c
te(6,3) th(2,3) td(6,3) te(5,2) te(3,2) td(2,1) te(7,3) td(4,3) th(3,6) c
td(7,1) td(5,2) th(2,4) th(5,1) te(7,4) td(7,2) th(1,7) td(7,3)
LK
PERFECT SUPPORT
LE
PROGRESS EFFICACY STRESS
PD
OU MI EF TV RS MR FS SC AL EF ND=3 AD=OFF

```

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT

Number of Input Variables 14
 Number of Y - Variables 7
 Number of X - Variables 7
 Number of ETA - Variables 3
 Number of KSI - Variables 2
 Number of Observations 415

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT

Covariance Matrix

	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
PRO.STEP	0.916					
EFF.DECS	0.364	0.503				
EFF.TODO	0.398	0.314	0.499			
EFF.SOUC	0.398	0.327	0.353	0.567		
STS.BODY	-0.300	-0.104	-0.153	-0.169	0.785	
STS.EMOT	-0.240	-0.129	-0.207	-0.164	0.407	0.701
STS.BEHV	-0.309	-0.101	-0.156	-0.173	0.451	0.372
PER.STAN	0.135	0.153	0.166	0.159	-0.047	-0.094
PER.DISC	0.160	0.180	0.240	0.199	-0.019	-0.153
PER.ORDR	0.128	0.180	0.213	0.129	-0.026	-0.101
SUP.KNOW	0.467	0.322	0.338	0.304	-0.209	-0.185
SUP.MOTV	0.442	0.283	0.286	0.292	-0.211	-0.195
SUP.CARE	0.444	0.298	0.330	0.297	-0.231	-0.201
SUP.POWR	0.399	0.298	0.300	0.311	-0.239	-0.209

Covariance Matrix

	STS.BEHV	PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDR	SUP.KNOW	SUP.MOTV
STS.BEHV	0.916					
PER.STAN	-0.055	0.535				
PER.DISC	0.022	0.199	0.556			
PER.ORDR	0.023	0.412	0.269	0.718		
SUP.KNOW	-0.145	0.250	0.189	0.261	0.625	
SUP.MOTV	-0.219	0.177	0.157	0.203	0.466	0.630
SUP.CARE	-0.154	0.256	0.195	0.279	0.464	0.419
SUP.POWR	-0.183	0.153	0.149	0.187	0.419	0.536

Covariance Matrix

	SUP.CARE	SUP.POWR
SUP.CARE	0.591	
SUP.POWR	0.430	0.781

Total Variance = 9.322 Generalized Variance = 0.992173D-06
 Largest Eigenvalue = 3.985 Smallest Eigenvalue = 0.105
 Condition Number = 6.168

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT

Parameter Specifications

	LAMBDA-Y		
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
PRO.STEP	0	0	0
EFF.DECS	0	0	0
EFF.TODO	0	1	0
EFF.SOUC	0	2	0
STS.BODY	0	0	0
STS.EMOT	0	0	3
STS.BEHV	0	0	4

LAMBDA-X		PERFECT	SUPPORT				
	-----	-----	-----				
PER.STAN	5	0					
PER.DISC	6	0					
PER.ORDR	7	0					
SUP.KNOW	0	8					
SUP.MOTV	0	9					
SUP.CARE	0	10					
SUP.POWR	0	11					
BETA							
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS				
	-----	-----	-----				
PROGRESS	0	12	13				
EFFICACY	0	0	0				
STRESS	0	0	0				
GAMMA							
	PERFECT	SUPPORT					
	-----	-----					
PROGRESS	14	15					
EFFICACY	16	17					
STRESS	18	19					
PHI							
	PERFECT	SUPPORT					
	-----	-----					
PERFECT	0						
SUPPORT	20	0					
PSI							
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS				
	-----	-----	-----				
	21	22	23				
THETA-EPS							
	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT	
	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
PRO.STEP	0						
EFF.DECS	0	24					
EFF.TODO	0	25	26				
EFF.SOUC	0	0	0	27			
STS.BODY	0	28	0	0	29		
STS.EMOT	0	0	30	0	0	31	
STS.BEHV	0	0	32	33	0	0	
THETA-EPS							
	STS.BEHV						

STS.BEHV	34						
THETA-DELTA-EPS							
	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT	
	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
PER.STAN	0	0	0	0	0	0	
PER.DISC	0	0	37	38	0	39	
PER.ORDR	0	0	0	42	0	43	
SUP.KNOW	0	0	0	0	0	0	
SUP.MOTV	49	0	0	0	0	0	
SUP.CARE	0	0	0	0	0	0	
SUP.POWR	0	0	0	0	0	0	

THETA-DELTA-EPS

STS.BEHV

```

-----
PER.STAN      35
PER.DISC      0
PER.ORDER     0
SUP.KNOW      0
SUP.MOTV     50
SUP.CARE      0
SUP.POWR      0

```

THETA-DELTA

	PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDER	SUP.KNOW	SUP.MOTV	SUP.CARE
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PER.STAN	36					
PER.DISC	40	41				
PER.ORDER	44	0	45			
SUP.KNOW	46	0	47	48		
SUP.MOTV	0	51	0	52	53	
SUP.CARE	54	0	55	0	0	56
SUP.POWR	57	58	59	0	60	0

THETA-DELTA

SUP.POWR

```

-----
SUP.POWR      61

```

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT
Number of Iterations = 18
LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y

	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PRO.STEP	0.952	- -	- -
EFF.DECS	- -	0.566	- -
EFF.TODO	- -	0.608	- -
		(0.035)	
		17.183	
EFF.SOUC	- -	0.575	- -
		(0.038)	
		14.950	
STS.BODY	- -	- -	0.713
STS.EMOT	- -	- -	0.579
			(0.049)
			11.888
STS.BEHV	- -	- -	0.624
			(0.054)
			11.580

LAMBDA-X

	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----
PER.STAN	0.447	- -
	(0.051)	
	8.802	
PER.DISC	0.466	- -
	(0.044)	
	10.528	
PER.ORDER	0.551	- -
	(0.051)	
	10.854	

SUP.KNOW	--	0.682 (0.032) 21.390
SUP.MOTV	--	0.616 (0.034) 17.912
SUP.CARE	--	0.674 (0.031) 21.970
SUP.POWR	--	0.627 (0.039) 16.008

BETA

	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
PROGRESS	--	0.443 (0.094) 4.692	-0.125 (0.049) -2.553
EFFICACY	--	--	--
STRESS	--	--	--

GAMMA

	PERFECT	SUPPORT
PROGRESS	-0.247 (0.072) -3.445	0.437 (0.092) 4.737
EFFICACY	0.220 (0.070) 3.123	0.676 (0.065) 10.354
STRESS	0.245 (0.094) 2.609	-0.603 (0.087) -6.953

Covariance Matrix of ETA and KSI

	PROGRESS	EFFICACY	STRESS	PERFECT	SUPPORT
PROGRESS	1.000				
EFFICACY	0.683	1.000			
STRESS	-0.443	-0.334	1.000		
PERFECT	0.308	0.627	-0.118	1.000	
SUPPORT	0.703	0.808	-0.455	0.602	1.000

PHI

	PERFECT	SUPPORT
PERFECT	1.000	
SUPPORT	0.602 (0.054) 11.114	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

PROGRESS	EFFICACY	STRESS
0.411 (0.035) 11.728	0.316 (0.055) 5.770	0.755 (0.099) 7.621

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

PROGRESS	EFFICACY	STRESS
0.589	0.684	0.245

NOTE: R_{adj} for Structural Equations are Hayduk's (2006) Blocked-Error R_{adj}

Reduced Form

	PERFECT	SUPPORT
PROGRESS	-0.181 (0.070)	0.812 (0.066)
EFFICACY	-2.577 0.220 (0.070)	12.384 0.676 (0.065)
STRESS	3.120 0.245 (0.094)	10.342 -0.603 (0.087)
	2.606	-6.944

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

PROGRESS	EFFICACY	STRESS
0.516	0.684	0.245

THETA-EPS

	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
PRO.STEP	0.010					
EFF.DECS	- -	0.183 (0.021)				
EFF.TODO	- -	8.934	0.125 (0.015)			
EFF.SOUC	- -	-2.156	6.879	0.235 (0.021)		
STS.BODY	- -	0.036 (0.016)	- -	11.468	0.275 (0.038)	
STS.EMOT	- -	2.195	-0.065 (0.016)	- -	7.275	0.374 (0.035)
STS.BEHV	- -	- -	-4.118 -0.047 (0.018)	-0.043 (0.021)	- -	10.755 - -
			-2.603	-2.056		

THETA-EPS

STS.BEHV
0.511 (0.045)
11.392

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
0.989	0.636	0.746	0.584	0.648	0.473

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

STS.BEHV
0.433

THETA-DELTA-EPS						
	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PER.STAN	- -	- -	- -	- -	- -	- -
PER.DISC	- -	- -	0.050 (0.018) 2.822	0.021 (0.019) 1.093	- -	-0.109 (0.023) -4.814
PER.ORDR	- -	- -	- -	-0.061 (0.016) -3.756	- -	-0.034 (0.020) -1.690
SUP.KNOW	- -	- -	- -	- -	- -	- -
SUP.MOTV	0.034 (0.014) 2.416	- -	- -	- -	- -	- -
SUP.CARE	- -	- -	- -	- -	- -	- -
SUP.POWR	- -	- -	- -	- -	- -	- -

THETA-DELTA-EPS	
	STS.BEHV

PER.STAN	-0.052 (0.020) -2.578
PER.DISC	- -
PER.ORDR	- -
SUP.KNOW	- -
SUP.MOTV	-0.056 (0.016) -3.469
SUP.CARE	- -
SUP.POWR	- -

THETA-DELTA						
	PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDR	SUP.KNOW	SUP.MOTV	SUP.CARE
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PER.STAN	0.345 (0.043) 8.079					
PER.DISC	-0.014 (0.022) -0.636	0.325 (0.037) 8.784				
PER.ORDR	0.169 (0.039) 4.319	- -	0.409 (0.049) 8.421			
SUP.KNOW	0.061 (0.016) 3.743	- -	0.035 (0.019) 1.871	0.158 (0.016) 9.601		
SUP.MOTV	- -	-0.018 (0.016) -1.155	- -	0.050 (0.012) 4.219	0.259 (0.021) 12.240	
SUP.CARE	0.074 (0.018) 4.101	- -	0.058 (0.020) 2.823	- -	- -	0.135 (0.015) 8.961
SUP.POWR	-0.029 (0.018) -1.602	-0.038 (0.021) -1.816	-0.022 (0.020) -1.101	- -	0.158 (0.019) 8.375	- -

THETA-DELTA	
	SUP.POWR

SUP.POWR	0.391 (0.030) 12.867

Squared Multiple Correlations for X - Variables

PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDER	SUP.KNOW	SUP.MOTV	SUP.CARE
0.366	0.401	0.426	0.747	0.595	0.772

Squared Multiple Correlations for X - Variables

SUP.POWR
0.501

Log-likelihood Values

	Estimated Model	Saturated Model
Number of free parameters(t)	61	105
-2ln(L)	128.798	73.302
AIC (Akaike, 1974)*	250.798	283.302
BIC (Schwarz, 1978)*	496.523	706.272

*LISREL uses $AIC = 2t - 2\ln(L)$ and $BIC = t\ln(N) - 2\ln(L)$

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom for (C1)-(C2)	44
Maximum Likelihood Ratio Chi-Square (C1)	55.495 (P = 0.1146)
Browne's (1984) ADF Chi-Square (C2_NT)	54.723 (P = 0.1290)
Estimated Non-centrality Parameter (NCP)	11.495
90 Percent Confidence Interval for NCP	(0.0 ; 34.692)
Minimum Fit Function Value	0.134
Population Discrepancy Function Value (F0)	0.0277
90 Percent Confidence Interval for F0	(0.0 ; 0.0836)
Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA)	0.0251
90 Percent Confidence Interval for RMSEA	(0.0 ; 0.0436)
P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05)	0.990
Expected Cross-Validation Index (ECVI)	0.428
90 Percent Confidence Interval for ECVI	(0.400 ; 0.484)
ECVI for Saturated Model	0.506
ECVI for Independence Model	15.716
Chi-Square for Independence Model (91 df)	6494.282
Normed Fit Index (NFI)	0.991
Non-Normed Fit Index (NNFI)	0.996
Parsimony Normed Fit Index (PNFI)	0.479
Comparative Fit Index (CFI)	0.998
Incremental Fit Index (IFI)	0.998
Relative Fit Index (RFI)	0.982
Critical N (CN)	513.585
Root Mean Square Residual (RMR)	0.0190
Standardized RMR	0.0274
Goodness of Fit Index (GFI)	0.982
Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI)	0.956
Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI)	0.411

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT

Fitted Covariance Matrix

	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
PRO.STEP	0.916					
EFF.DECS	0.368	0.504				
EFF.TODO	0.395	0.312	0.495			

EFF.SOUC	0.374	0.326	0.349	0.566		
STS.BODY	-0.300	-0.099	-0.144	-0.137	0.783	
STS.EMOT	-0.244	-0.109	-0.182	-0.111	0.413	0.709
STS.BEHV	-0.263	-0.118	-0.173	-0.162	0.445	0.361
PER.STAN	0.131	0.158	0.170	0.161	-0.038	-0.030
PER.DISC	0.137	0.165	0.227	0.189	-0.039	-0.141
PER.ORDR	0.162	0.195	0.210	0.137	-0.046	-0.072
SUP.KNOW	0.456	0.312	0.335	0.317	-0.221	-0.180
SUP.MOTV	0.446	0.282	0.303	0.286	-0.200	-0.162
SUP.CARE	0.451	0.308	0.331	0.313	-0.219	-0.178
SUP.POWR	0.419	0.287	0.308	0.291	-0.203	-0.165

Fitted Covariance Matrix

	STS.BEHV	PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDR	SUP.KNOW	SUP.MOTV
STS.BEHV	0.900					
PER.STAN	-0.085	0.545				
PER.DISC	-0.034	0.194	0.543			
PER.ORDR	-0.041	0.415	0.257	0.712		
SUP.KNOW	-0.194	0.245	0.191	0.261	0.623	
SUP.MOTV	-0.231	0.166	0.155	0.204	0.470	0.638
SUP.CARE	-0.192	0.255	0.189	0.281	0.460	0.415
SUP.POWR	-0.178	0.140	0.138	0.185	0.427	0.544

Fitted Covariance Matrix

	SUP.CARE	SUP.POWR
SUP.CARE	0.589	
SUP.POWR	0.422	0.783

Fitted Residuals

	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
PRO.STEP	0.000					
EFF.DECS	-0.004	-0.001				
EFF.TODO	0.003	0.002	0.005			
EFF.SOUC	0.024	0.001	0.003	0.001		
STS.BODY	0.000	-0.005	-0.008	-0.032	0.001	
STS.EMOT	0.003	-0.020	-0.025	-0.053	-0.005	-0.008
STS.BEHV	-0.046	0.017	0.017	-0.010	0.006	0.010
PER.STAN	0.004	-0.005	-0.004	-0.002	-0.010	-0.063
PER.DISC	0.023	0.015	0.013	0.009	0.020	-0.012
PER.ORDR	-0.033	-0.016	0.003	-0.008	0.020	-0.029
SUP.KNOW	0.011	0.010	0.003	-0.013	0.012	-0.006
SUP.MOTV	-0.004	0.001	-0.016	0.006	-0.011	-0.033
SUP.CARE	-0.007	-0.010	-0.001	-0.017	-0.013	-0.023
SUP.POWR	-0.020	0.012	-0.008	0.019	-0.036	-0.044

Fitted Residuals

	STS.BEHV	PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDR	SUP.KNOW	SUP.MOTV
STS.BEHV	0.016					
PER.STAN	0.030	-0.010				
PER.DISC	0.056	0.005	0.013			
PER.ORDR	0.063	-0.003	0.012	0.006		
SUP.KNOW	0.049	0.005	-0.002	0.000	0.003	
SUP.MOTV	0.012	0.011	0.002	-0.001	-0.005	-0.008
SUP.CARE	0.037	0.002	0.006	-0.003	0.004	0.004
SUP.POWR	-0.005	0.013	0.010	0.002	-0.008	-0.008

Fitted Residuals

	SUP.CARE	SUP.POWR
SUP.CARE	0.001	
SUP.POWR	0.007	-0.002

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -0.063
 Median Fitted Residual = 0.001
 Largest Fitted Residual = 0.063

Stemleaf Plot

```

- 6|3
- 5|3
- 4|64
- 3|6332
- 2|95300
- 1|76633210000
- 0|8888888765555544433222111000
0|111112222333333444555666679
1|00011222233356779
2|0034
3|07
4|9
5|6
6|3

```

Standardized Residuals

	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
PRO.STEP	0.058					
EFF.DECS	-0.359	-0.219				
EFF.TODO	0.361	0.537	1.059			
EFF.SOUC	1.998	0.166	0.521	0.137		
STS.BODY	0.007	-0.356	-0.421	-1.350	0.289	
STS.EMOT	0.163	-0.860	-1.629	-2.159	-0.582	-1.060
STS.BEHV	-1.750	0.637	0.981	-0.526	0.573	0.739
PER.STAN	0.212	-0.386	-0.319	-0.153	-0.427	-2.609
PER.DISC	1.238	1.371	1.697	1.116	0.922	-0.879
PER.ORDR	-1.726	-1.049	0.292	-0.740	0.832	-1.521
SUP.KNOW	1.095	0.978	0.378	-1.266	0.705	-0.284
SUP.MOTV	-0.535	0.058	-1.440	0.422	-0.535	-1.451
SUP.CARE	-0.831	-1.083	-0.117	-1.818	-0.816	-1.211
SUP.POWR	-1.104	0.735	-0.551	1.148	-1.395	-1.638

Standardized Residuals

	STS.BEHV	PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDR	SUP.KNOW	SUP.MOTV
STS.BEHV	1.682					
PER.STAN	1.451	-2.090				
PER.DISC	2.065	0.647	2.359			
PER.ORDR	2.053	-0.504	1.708	0.927		
SUP.KNOW	2.062	0.612	-0.175	0.055	0.820	
SUP.MOTV	0.533	0.811	0.233	-0.080	-0.974	-1.666
SUP.CARE	1.631	0.202	0.521	-0.320	0.953	0.625
SUP.POWR	-0.149	1.140	1.019	0.163	-0.912	-1.829

Standardized Residuals

	SUP.CARE	SUP.POWR
SUP.CARE	0.428	
SUP.POWR	0.969	-0.652

Summary Statistics for Standardized Residuals
 Smallest Standardized Residual = -2.609
 Median Standardized Residual = 0.058
 Largest Standardized Residual = 2.359

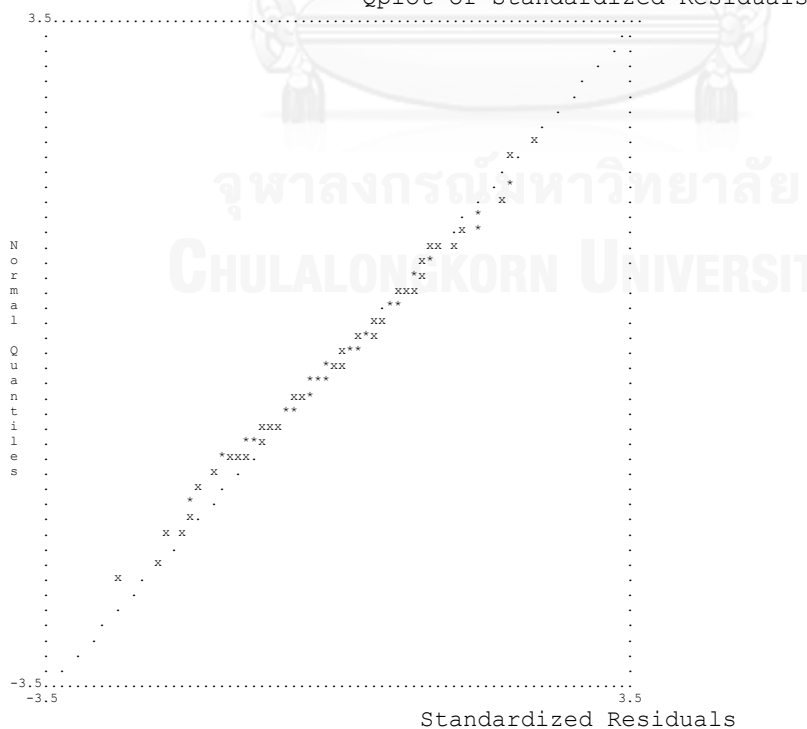
Stemleaf Plot

```

-26|1
-24|
-22|
-20|69
-18|32
-16|53743
-14|2540
-12|571
-10|0865
- 8|718632
- 6|45
- 4|85333032
- 2|9662282
- 0|85528
  0|15664667
  2|0139968
  4|2322347
  6|1345034
  8|123235788
 10|260245
 12|47
 14|5
 16|3801
 18|
 20|0567
 22|6
    
```

Largest Negative Standardized Residuals
 Residual for PER.STAN and STS.EMOT -2.609

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT
 Qplot of Standardized Residuals

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT

Modification Indices and Expected Change			
	Modification Indices for LAMBDA-Y		
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PRO.STEP	- -	- -	- -
EFF.DECS	0.281	- -	0.133
EFF.TODO	0.026	- -	0.017
EFF.SOUC	1.038	- -	2.061
STS.BODY	0.189	0.080	- -
STS.EMOT	0.459	1.893	- -
STS.BEHV	2.224	1.292	- -

Expected Change for LAMBDA-Y			
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PRO.STEP	- -	- -	- -
EFF.DECS	-0.023	- -	0.013
EFF.TODO	-0.007	- -	-0.004
EFF.SOUC	0.050	- -	-0.049
STS.BODY	0.021	-0.013	- -
STS.EMOT	0.028	-0.060	- -
STS.BEHV	-0.070	0.058	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y			
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PRO.STEP	- -	- -	- -
EFF.DECS	-0.023	- -	0.013
EFF.TODO	-0.007	- -	-0.004
EFF.SOUC	0.050	- -	-0.049
STS.BODY	0.021	-0.013	- -
STS.EMOT	0.028	-0.060	- -
STS.BEHV	-0.070	0.058	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y			
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PRO.STEP	- -	- -	- -
EFF.DECS	-0.032	- -	0.018
EFF.TODO	-0.010	- -	-0.006
EFF.SOUC	0.067	- -	-0.066
STS.BODY	0.023	-0.015	- -
STS.EMOT	0.034	-0.071	- -
STS.BEHV	-0.074	0.061	- -

Modification Indices for LAMBDA-X		
	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----
PER.STAN	- -	1.595
PER.DISC	- -	0.042
PER.ORDER	- -	1.753
SUP.KNOW	0.084	- -
SUP.MOTV	0.034	- -
SUP.CARE	0.029	- -
SUP.POWR	0.406	- -

Expected Change for LAMBDA-X		
	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----
PER.STAN	- -	0.080
PER.DISC	- -	0.018
PER.ORDER	- -	-0.097

SUP.KNOW	-0.015	- -
SUP.MOTV	0.011	- -
SUP.CARE	-0.009	- -
SUP.POWR	0.059	- -

	Standardized PERFECT	Expected Change for LAMBDA-X SUPPORT
	-----	-----
PER.STAN	- -	0.080
PER.DISC	- -	0.018
PER.ORDR	- -	-0.097
SUP.KNOW	-0.015	- -
SUP.MOTV	0.011	- -
SUP.CARE	-0.009	- -
SUP.POWR	0.059	- -

	Completely PERFECT	Standardized SUPPORT	Expected Change for LAMBDA-X
	-----	-----	
PER.STAN	- -	0.109	
PER.DISC	- -	0.025	
PER.ORDR	- -	-0.115	
SUP.KNOW	-0.018	- -	
SUP.MOTV	0.014	- -	
SUP.CARE	-0.011	- -	
SUP.POWR	0.066	- -	

	Modification Indices for BETA		
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PROGRESS	- -	- -	- -
EFFICACY	0.869	- -	1.203
STRESS	1.122	1.192	- -

	Expected Change for BETA		
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PROGRESS	- -	- -	- -
EFFICACY	0.335	- -	-0.058
STRESS	-0.292	-0.137	- -

	Standardized Expected Change for BETA		
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PROGRESS	- -	- -	- -
EFFICACY	0.335	- -	-0.058
STRESS	-0.292	-0.137	- -

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA
No Non-Zero Modification Indices for PHI

	Modification Indices for PSI		
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PROGRESS	- -	- -	- -
EFFICACY	- -	- -	- -
STRESS	- -	1.205	- -

	Expected Change for PSI		
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PROGRESS	- -	- -	- -
EFFICACY	- -	- -	- -
STRESS	- -	-0.044	- -

Standardized Expected Change for PSI						
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS			
	-----	-----	-----			
PROGRESS	- -					
EFFICACY	- -	- -				
STRESS	- -	-0.044	- -			

Modification Indices for THETA-EPS						
	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PRO.STEP	- -					
EFF.DECS	0.402	- -				
EFF.TODO	0.119	- -	- -			
EFF.SOUC	1.058	0.001	0.001	- -		
STS.BODY	1.247	- -	0.004	0.264	- -	
STS.EMOT	2.333	0.017	- -	1.714	0.060	- -
STS.BEHV	8.935	0.108	- -	- -	0.312	0.095

Modification Indices for THETA-EPS						
STS.BEHV						

Expected Change for THETA-EPS						
	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PRO.STEP	- -					
EFF.DECS	-0.012	- -				
EFF.TODO	-0.006	- -	- -			
EFF.SOUC	0.020	0.001	-0.001	- -		
STS.BODY	0.029	- -	-0.001	-0.010	- -	
STS.EMOT	0.035	0.002	- -	-0.025	0.013	- -
STS.BEHV	-0.080	0.007	- -	- -	-0.030	0.013

Expected Change for THETA-EPS						
STS.BEHV						

STS.BEHV						

STS.BEHV	- -					

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS						
	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PRO.STEP	- -					
EFF.DECS	-0.017	- -				
EFF.TODO	-0.009	- -	- -			
EFF.SOUC	0.027	0.001	-0.001	- -		
STS.BODY	0.034	- -	-0.002	-0.015	- -	
STS.EMOT	0.044	0.004	- -	-0.040	0.017	- -
STS.BEHV	-0.088	0.010	- -	- -	-0.035	0.016

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS						
STS.BEHV						

STS.BEHV						

STS.BEHV	- -					

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS						
	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PER.STAN	0.006	0.002	2.900	2.078	0.186	6.952
PER.DISC	3.271	0.368	- -	- -	0.246	- -
PER.ORDR	1.480	0.633	1.956	- -	0.055	- -
SUP.KNOW	1.693	1.304	1.708	3.565	0.057	0.913
SUP.MOTV	- -	0.103	2.922	1.005	0.317	1.456
SUP.CARE	0.109	0.616	0.834	2.106	1.154	0.103
SUP.POWR	1.766	0.664	0.133	1.047	0.630	0.130

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

ST.S.BEHV	
PER.STAN	- -
PER.DISC	1.084
PER.ORDR	0.325
SUP.KNOW	1.109
SUP.MOTV	- -
SUP.CARE	1.457
SUP.POWR	0.073

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	ST.S.BODY	ST.S.EMOT
PER.STAN	-0.001	0.001	-0.022	0.024	0.008	-0.058
PER.DISC	0.046	0.014	- -	- -	0.012	- -
PER.ORDR	-0.026	-0.013	0.024	- -	0.005	- -
SUP.KNOW	0.023	0.012	0.013	-0.021	0.003	0.013
SUP.MOTV	- -	-0.003	-0.016	0.011	0.008	-0.017
SUP.CARE	-0.006	-0.009	0.009	-0.017	-0.016	0.005
SUP.POWR	-0.030	0.011	-0.004	0.014	-0.015	-0.007

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

ST.S.BEHV	
PER.STAN	- -
PER.DISC	0.027
PER.ORDR	0.016
SUP.KNOW	0.019
SUP.MOTV	- -
SUP.CARE	0.020
SUP.POWR	-0.007

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	ST.S.BODY	ST.S.EMOT
PER.STAN	-0.002	0.001	-0.042	0.043	0.013	-0.093
PER.DISC	0.066	0.027	- -	- -	0.018	- -
PER.ORDR	-0.032	-0.022	0.040	- -	0.007	- -
SUP.KNOW	0.030	0.022	0.023	-0.036	0.005	0.020
SUP.MOTV	- -	-0.006	-0.029	0.018	0.012	-0.025
SUP.CARE	-0.008	-0.016	0.017	-0.029	-0.023	0.007
SUP.POWR	-0.035	0.018	-0.007	0.022	-0.019	-0.009

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

ST.S.BEHV	
PER.STAN	- -
PER.DISC	0.038
PER.ORDR	0.020
SUP.KNOW	0.025
SUP.MOTV	- -
SUP.CARE	0.028
SUP.POWR	-0.008

Modification Indices for THETA-DELTA

	PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDR	SUP.KNOW	SUP.MOTV	SUP.CARE
PER.STAN	- -	- -	- -	- -	- -	- -
PER.DISC	- -	- -	- -	- -	- -	- -
PER.ORDR	- -	0.933	- -	- -	- -	- -
SUP.KNOW	- -	0.946	- -	- -	- -	- -
SUP.MOTV	0.363	- -	0.155	- -	- -	- -
SUP.CARE	- -	0.008	- -	0.093	0.428	- -
SUP.POWR	- -	- -	- -	1.508	- -	0.154

Modification Indices for THETA-DELTA

SUP.POWR						

SUP.POWR - -						
Expected Change for THETA-DELTA						
	PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDER	SUP.KNOW	SUP.MOTV	SUP.CARE
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PER.STAN	- -					
PER.DISC	- -	- -				
PER.ORDER	- -	-0.162	- -			
SUP.KNOW	- -	-0.016	- -	- -		
SUP.MOTV	0.010	- -	0.008	- -	- -	
SUP.CARE	- -	0.001	- -	0.005	0.009	- -
SUP.POWR	- -	- -	- -	-0.022	- -	0.006

Expected Change for THETA-DELTA

SUP.POWR						

SUP.POWR - -						
Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA						
	PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDER	SUP.KNOW	SUP.MOTV	SUP.CARE
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PER.STAN	- -					
PER.DISC	- -	- -				
PER.ORDER	- -	-0.261	- -			
SUP.KNOW	- -	-0.027	- -	- -		
SUP.MOTV	0.018	- -	0.012	- -	- -	
SUP.CARE	- -	0.003	- -	0.008	0.014	- -
SUP.POWR	- -	- -	- -	-0.032	- -	0.009

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA

SUP.POWR						

SUP.POWR - -						

Maximum Modification Index is 8.94 for Element (7, 1) of THETA-EPS

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT

Covariances

Y - ETA						
	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PROGRESS	0.952	0.387	0.415	0.393	-0.315	-0.256
EFFICACY	0.650	0.566	0.608	0.575	-0.238	-0.193
STRESS	-0.421	-0.189	-0.203	-0.192	0.713	0.579

Y - ETA

STS.BEHV						
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PROGRESS	-0.276					
EFFICACY	-0.208					
STRESS	0.624					

Y - KSI

	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PERFECT	0.293	0.355	0.381	0.360	-0.084	-0.068
SUPPORT	0.669	0.458	0.491	0.465	-0.324	-0.263

Y - KSI						
STS.BEHV						

PERFECT	-0.074					
SUPPORT	-0.284					
X - ETA						
PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDR	SUP.KNOW	SUP.MOTV	SUP.CARE	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	
PROGRESS	0.138	0.144	0.170	0.480	0.433	0.474
EFFICACY	0.280	0.292	0.345	0.551	0.498	0.545
STRESS	-0.053	-0.055	-0.065	-0.310	-0.280	-0.307
X - ETA						
SUP.POWR						

PROGRESS	0.441					
EFFICACY	0.506					
STRESS	-0.285					
X - KSI						
PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDR	SUP.KNOW	SUP.MOTV	SUP.CARE	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	
PERFECT	0.447	0.466	0.551	0.410	0.371	0.406
SUPPORT	0.269	0.281	0.332	0.682	0.616	0.674
X - KSI						
SUP.POWR						

PERFECT	0.377					
SUPPORT	0.627					

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT

Factor Scores Regressions

ETA						
PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	
PROGRESS	1.044	0.004	0.003	0.001	0.006	0.006
EFFICACY	0.100	0.400	0.611	0.253	-0.087	0.085
STRESS	-0.087	-0.115	0.158	0.011	0.517	0.348
ETA						
STS.BEHV	PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDR	SUP.KNOW	SUP.MOTV	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	
PROGRESS	-0.021	-0.013	0.003	0.005	0.081	-0.205
EFFICACY	0.061	-0.010	-0.026	0.084	0.064	0.016
STRESS	0.268	0.053	0.067	0.004	-0.109	0.094
ETA						
SUP.CARE	SUP.POWR					
-----	-----					
PROGRESS	0.019	0.087				
EFFICACY	0.067	0.026				
STRESS	-0.098	-0.049				
KSI						
PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	
PERFECT	-0.085	0.145	0.120	0.137	-0.067	0.160
SUPPORT	0.088	0.085	0.093	0.046	-0.046	0.020

	KSI					
	STS.BEHV	PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDR	SUP.KNOW	SUP.MOTV
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PERFECT	0.035	0.248	0.473	0.329	0.024	0.091
SUPPORT	-0.010	-0.116	0.076	0.026	0.415	0.049

	KSI	
	SUP.CARE	SUP.POWR
	-----	-----
PERFECT	-0.018	0.128
SUPPORT	0.506	0.126

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT

Standardized Solution

LAMBDA-Y

	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PRO.STEP	0.952	- -	- -
EFF.DECS	- -	0.566	- -
EFF.TODO	- -	0.608	- -
EFF.SOUC	- -	0.575	- -
STS.BODY	- -	- -	0.713
STS.EMOT	- -	- -	0.579
STS.BEHV	- -	- -	0.624

LAMBDA-X

	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----
PER.STAN	0.447	- -
PER.DISC	0.466	- -
PER.ORDR	0.551	- -
SUP.KNOW	- -	0.682
SUP.MOTV	- -	0.616
SUP.CARE	- -	0.674
SUP.POWR	- -	0.627

BETA

	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PROGRESS	- -	0.443	-0.125
EFFICACY	- -	- -	- -
STRESS	- -	- -	- -

GAMMA

	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----
PROGRESS	-0.247	0.437
EFFICACY	0.220	0.676
STRESS	0.245	-0.603

Correlation Matrix of ETA and KSI

	PROGRESS	EFFICACY	STRESS	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----	-----	-----	-----
PROGRESS	1.000				
EFFICACY	0.683	1.000			
STRESS	-0.443	-0.334	1.000		
PERFECT	0.308	0.627	-0.118	1.000	
SUPPORT	0.703	0.808	-0.455	0.602	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

PROGRESS	EFFICACY	STRESS
-----	-----	-----
0.411	0.316	0.755

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	PERFECT	SUPPORT
-----	-----	-----
PROGRESS	-0.181	0.812
EFFICACY	0.220	0.676
STRESS	0.245	-0.603

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
-----	-----	-----	-----
PRO.STEP	0.995	- -	- -
EFF.DECS	- -	0.798	- -
EFF.TODO	- -	0.864	- -
EFF.SOUC	- -	0.764	- -
STS.BODY	- -	- -	0.805
STS.EMOT	- -	- -	0.687
STS.BEHV	- -	- -	0.658

LAMBDA-X

	PERFECT	SUPPORT
-----	-----	-----
PER.STAN	0.605	- -
PER.DISC	0.633	- -
PER.ORDR	0.653	- -
SUP.KNOW	- -	0.864
SUP.MOTV	- -	0.771
SUP.CARE	- -	0.878
SUP.POWR	- -	0.708

BETA

	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
-----	-----	-----	-----
PROGRESS	- -	0.443	-0.125
EFFICACY	- -	- -	- -
STRESS	- -	- -	- -

GAMMA

	PERFECT	SUPPORT
-----	-----	-----
PROGRESS	-0.247	0.437
EFFICACY	0.220	0.676
STRESS	0.245	-0.603

Correlation Matrix of ETA and KSI

	PROGRESS	EFFICACY	STRESS	PERFECT	SUPPORT
-----	-----	-----	-----	-----	-----
PROGRESS	1.000				
EFFICACY	0.683	1.000			
STRESS	-0.443	-0.334	1.000		
PERFECT	0.308	0.627	-0.118	1.000	
SUPPORT	0.703	0.808	-0.455	0.602	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

PROGRESS	EFFICACY	STRESS
-----	-----	-----

	0.411	0.316	0.755			
THETA-EPS						
	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT

PRO.STEP	0.011					
EFF.DECS	- -	0.364				
EFF.TODO	- -	-0.065	0.254			
EFF.SOUC	- -	- -	- -	0.416		
STS.BODY	- -	0.057	- -	- -	0.352	
STS.EMOT	- -	- -	-0.109	- -	- -	0.527
STS.BEHV	- -	- -	-0.070	-0.060	- -	- -

THETA-EPS	
STS.BEHV	

STS.BEHV	0.567

THETA-DELTA-EPS						
	PRO.STEP	EFF.DECS	EFF.TODO	EFF.SOUC	STS.BODY	STS.EMOT

PER.STAN	- -	- -	- -	- -	- -	- -
PER.DISC	- -	- -	0.096	0.038	- -	-0.176
PER.ORDR	- -	- -	- -	-0.097	- -	-0.049
SUP.KNOW	- -	- -	- -	- -	- -	- -
SUP.MOTV	0.045	- -	- -	- -	- -	- -
SUP.CARE	- -	- -	- -	- -	- -	- -
SUP.POWR	- -	- -	- -	- -	- -	- -

THETA-DELTA-EPS	
STS.BEHV	

PER.STAN	-0.074
PER.DISC	- -
PER.ORDR	- -
SUP.KNOW	- -
SUP.MOTV	-0.074
SUP.CARE	- -
SUP.POWR	- -

THETA-DELTA						
	PER.STAN	PER.DISC	PER.ORDR	SUP.KNOW	SUP.MOTV	SUP.CARE

PER.STAN	0.634					
PER.DISC	-0.026	0.599				
PER.ORDR	0.271	- -	0.574			
SUP.KNOW	0.105	- -	0.052	0.253		
SUP.MOTV	- -	-0.030	- -	0.080	0.405	
SUP.CARE	0.130	- -	0.089	- -	- -	0.228
SUP.POWR	-0.044	-0.058	-0.030	- -	0.224	- -

THETA-DELTA	
SUP.POWR	

SUP.POWR	0.499

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	PERFECT	SUPPORT

PROGRESS	-0.181	0.812
EFFICACY	0.220	0.676
STRESS	0.245	-0.603

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT

Total and Indirect Effects

Total Effects of KSI on ETA		
	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----
PROGRESS	-0.181	0.812
	(0.070)	(0.065)
	-2.580	12.399
EFFICACY	0.220	0.676
	(0.070)	(0.065)
	3.123	10.354
STRESS	0.245	-0.603
	(0.094)	(0.087)
	2.609	-6.953

Indirect Effects of KSI on ETA		
	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----
PROGRESS	0.067	0.375
	(0.045)	(0.069)
	1.482	5.398
EFFICACY	- -	- -
STRESS	- -	- -

Total Effects of ETA on ETA			
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PROGRESS	- -	0.443	-0.125
		(0.094)	(0.049)
		4.692	-2.553
EFFICACY	- -	- -	- -
STRESS	- -	- -	- -

Largest Eigenvalue of B*B' (Stability Index) is 0.212

Total Effects of ETA on Y			
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PRO.STEP	0.952	0.422	-0.119
		(0.090)	(0.047)
		4.692	-2.553
EFF.DECS	- -	0.566	- -
EFF.TODO	- -	0.608	- -
		(0.035)	
		17.183	
EFF.SOUC	- -	0.575	- -
		(0.038)	
		14.950	
STS.BODY	- -	- -	0.713
STS.EMOT	- -	- -	0.579
			(0.049)
			11.888
STS.BEHV	- -	- -	0.624
			(0.054)
			11.580

Indirect Effects of ETA on Y			
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PRO.STEP	- -	0.422	-0.119
		(0.090)	(0.047)
		4.692	-2.553
EFF.DECS	- -	- -	- -

EFF.TODO	--	--	--
EFF.SOUC	--	--	--
STS.BODY	--	--	--
STS.EMOT	--	--	--
STS.BEHV	--	--	--

Total Effects of KSI on Y

	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----
PRO.STEP	-0.172 (0.067)	0.773 (0.062)
	-2.580	12.399
EFF.DECS	0.124 (0.040)	0.383 (0.037)
	3.123	10.354
EFF.TODO	0.134 (0.043)	0.411 (0.037)
	3.116	10.975
EFF.SOUC	0.126 (0.041)	0.389 (0.039)
	3.090	10.063
STS.BODY	0.174 (0.067)	-0.429 (0.062)
	2.609	-6.953
STS.EMOT	0.142 (0.054)	-0.349 (0.052)
	2.625	-6.716
STS.BEHV	0.153 (0.059)	-0.376 (0.057)
	2.600	-6.602

MODEL EFFECT OF PERFECT AND SUPPORT

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of KSI on ETA

	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----
PROGRESS	-0.181	0.812
EFFICACY	0.220	0.676
STRESS	0.245	-0.603

Standardized Indirect Effects of KSI on ETA

	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----
PROGRESS	0.067	0.375
EFFICACY	--	--
STRESS	--	--

Standardized Total Effects of ETA on ETA

	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PROGRESS	--	0.443	-0.125
EFFICACY	--	--	--
STRESS	--	--	--

Standardized Total Effects of ETA on Y

	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PRO.STEP	0.952	0.422	-0.119
EFF.DECS	--	0.566	--
EFF.TODO	--	0.608	--
EFF.SOUC	--	0.575	--
STS.BODY	--	--	0.713
STS.EMOT	--	--	0.579

STS.BEHV - - - - 0.624

	Completely Standardized		Total Effects of ETA on Y
	PROGRESS	EFFICACY	STRESS
	-----	-----	-----
PRO.STEP	0.995	0.441	-0.124
EFF.DECS	- -	0.798	- -
EFF.TODO	- -	0.864	- -
EFF.SOUC	- -	0.764	- -
STS.BODY	- -	- -	0.805
STS.EMOT	- -	- -	0.687
STS.BEHV	- -	- -	0.658

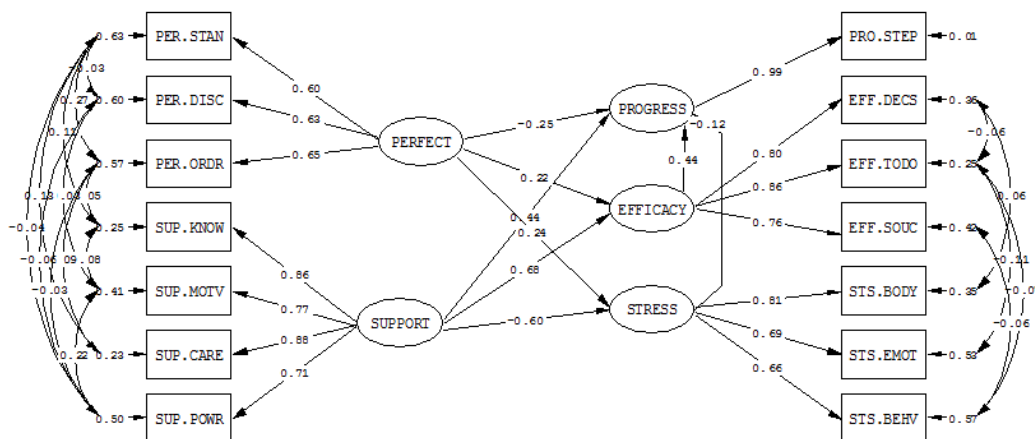
	Standardized Indirect Effects of ETA on Y	
	PROGRESS	EFFICACY
	-----	-----
PRO.STEP	- -	0.422
EFF.DECS	- -	- -
EFF.TODO	- -	- -
EFF.SOUC	- -	- -
STS.BODY	- -	- -
STS.EMOT	- -	- -
STS.BEHV	- -	- -

	Completely Standardized Indirect Effects of ETA on Y	
	PROGRESS	EFFICACY
	-----	-----
PRO.STEP	- -	0.441
EFF.DECS	- -	- -
EFF.TODO	- -	- -
EFF.SOUC	- -	- -
STS.BODY	- -	- -
STS.EMOT	- -	- -
STS.BEHV	- -	- -

	Standardized Total Effects of KSI on Y	
	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----
PRO.STEP	-0.172	0.773
EFF.DECS	0.124	0.383
EFF.TODO	0.134	0.411
EFF.SOUC	0.126	0.389
STS.BODY	0.174	-0.429
STS.EMOT	0.142	-0.349
STS.BEHV	0.153	-0.376

	Completely Standardized Total Effects of KSI on Y	
	PERFECT	SUPPORT
	-----	-----
PRO.STEP	-0.180	0.808
EFF.DECS	0.175	0.539
EFF.TODO	0.190	0.584
EFF.SOUC	0.168	0.517
STS.BODY	0.197	-0.485
STS.EMOT	0.168	-0.414
STS.BEHV	0.161	-0.396

Time used 0.047 seconds

Chi-Square=55.50, df=44, P-value=0.11464, RMSEA=0.025

ภาพ ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการนิยมความสมบูรณ์แบบและการสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ส่งผลต่อความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา โดยมีพหุตัวแปรส่งผ่าน ด้วยโปรแกรม LISREL

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวสุริษา ฐานวิสัย เกิดเมื่อวันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2531 ที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา สำเร็จการศึกษาปริญญาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชามัธยมศึกษา-วิทยาศาสตร์ วิชาเอกเคมี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2553 และในปีการศึกษา 2554 ได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตร ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY